

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

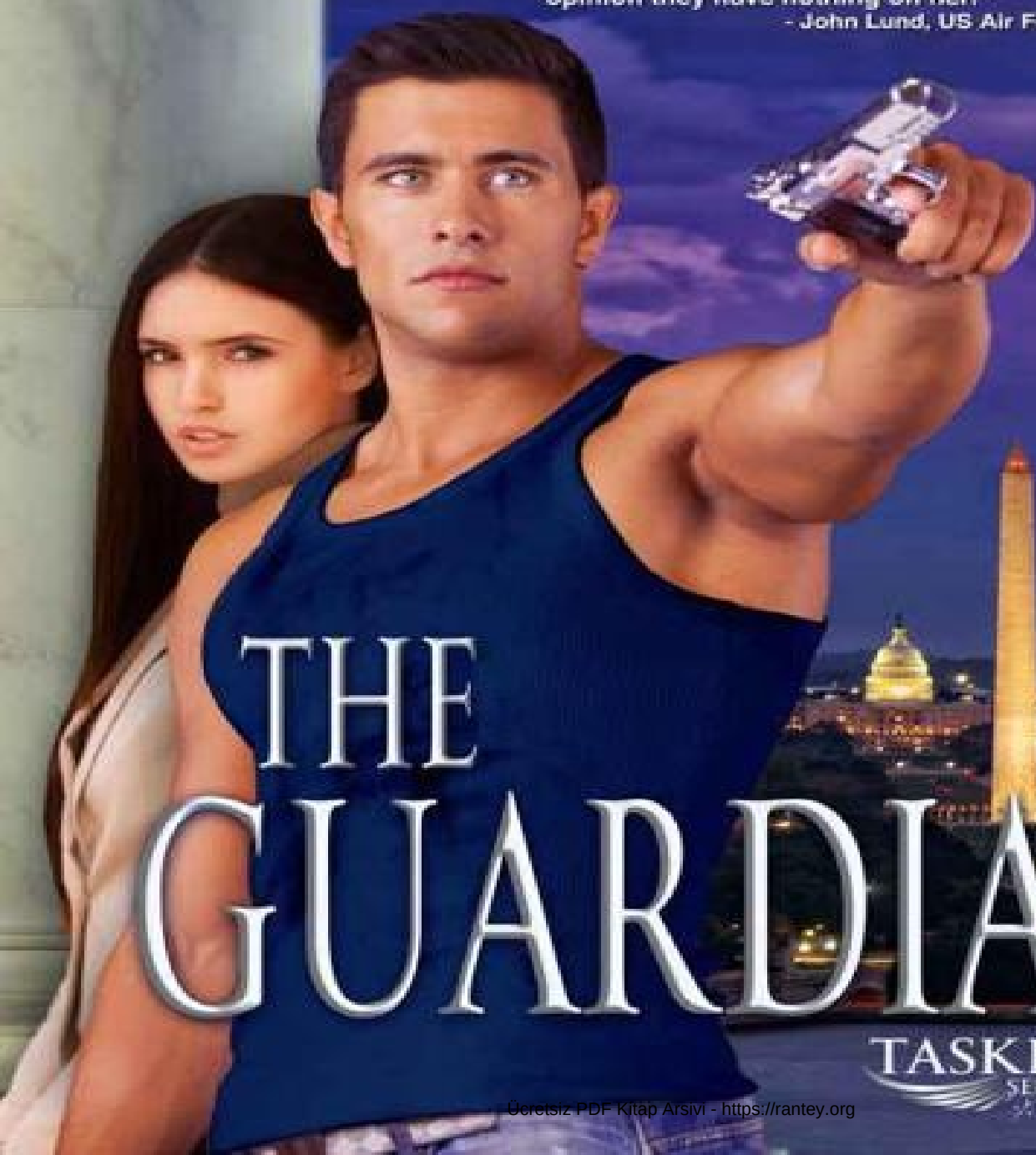
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHOR

MARLISS MELTON

"...the kind of intrigue I enjoy, much like Tom Clancy, Vince Flynn, David Baldacci and Steig Larsson. In my opinion they have nothing on her."

- John Lund, US Air Force, Lt. Col, ret.

THE GUARDIAN

TASKFORCE
SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE GUARDIAN

MARLISS MELTON

"uEs1'oax rnxss

:

A DUYURU K THE OKUYUCU/LİMİT SORUMLULUK / GARANTİ REDDİ:

James York Press'ten bir e-Kitap satın alarak, yasal olarak, satın aldığınız e-Kitabın bir kopyasını kendi kişisel kullanımınız için diskete veya CD'ye kaydedebileceğinizi tamamen bildiğinizi belirtmiş olursunuz. Ancak, kopyanızı parasını ödemeyen birine göndermeniz YASAL DEĞİLDİR. Ödemesini yaptığınız e-Kitabı e-posta, disket, zip dosyası, CD'ye yazma, herhangi bir açık artırma/teklif sitesinde satma, HERHANGİ bir web sitesinde ücretsiz olarak halka açık görüntüleme veya indirme için kullanılabilir hale getirme, herhangi bir şekilde çevrimdışı olarak halka sunma veya şu anda bilinen veya henüz icat edilmemiş başka bir yöntem kullanarak başkalarına DAĞITAMAZSINIZ. İndirdiğiniz kitabın kopyalarını yazdıramaz ve bu kopyaları başka kişilere dağıtamazsınız. Bunlardan herhangi birini yapmak uluslararası telif hakkı yasasının ihlalidir ve sizi olası para veya hapis cezalarına maruz bırakır. Ayrıca yazarları adil telif haklarından mahrum bırakır. İhlal edenler hakkında yasaların elverdiği ölçüde işlem yapılacaktır.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması haricinde, bu kitabın hem yayıncısının hem de telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın bu eserin tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi veya erişim sisteminde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır. Bilgi için James-YorkPress@cox.net, P.O. Box 141 Williamsburg, VA 23187 adresine yazınız.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Bu kitaptaki isimler, karakterler, yerler ve olayların yazarın hayal gücü dışında hiçbir varlığı yoktur ve aynı isim veya isimleri taşıyan yaşayan veya ölü herhangi biriyle hiçbir ilişkisi yoktur. Yazarın tanıdığı ya da tanımadığı herhangi bir kişiden uzaktan bile esinlenilmemiştir ve tüm olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2012 by Marliss Melton
Tüm hakları saklıdır.

İlk James-York Press elektronik baskısı: Temmuz

2012 James-York Yayınları
P. O. Box 141
Williamsburg, VA 23187

Editörler: Sydney Baily-Gould ve Rachel Fontana
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyon: More Than Publicity

ISBN: 10: 1938732006
ISBN-13: 978-1-938732-00-3

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

SEMPER FI

Bu kitap, çalkantılı tarihimize boyunca Amerikan halkına gösterdiğiniz fedakârlık ve bağılılık için minnettarlıkla, Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nin cesur erkek ve kadınlarına adanmıştır. Tanrı sizi kutsasın

hepinize çok teşekkür ederim.

ÖNSÖZ VE TEŞEKKÜR

Gazetedeki bir haber dikkatimi çekti: kimliği belirsiz Afro-Amerikan bir erkeğin cesedi yaşadığım yerin hemen ilerisinde yanmış halde bulunmuştu. Daha sonra yapılan otopside diri diri yakıldığı anlaşılmıştı. Kolundaki hilal, yıldız ve yedi rakamından oluşan ve güneşle çevrelenmiş dövme, kurbanın Yüzde Beş Ulus adlı bir çetenin üyesi olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen çeteden ayrılmaya çalışmıştı ve bu suçundan dolayı dövüldü, uyuşturuldu, yol kenarına atıldı ve ateşe verildi. Onun kaderi bir hikaye fikri doğurdu ve bu kitap ortaya çıktı.

THE GUARDIAN'da hem ırksal hem de dini unsurlara değinmekten rahatsızlık duyduğum unsurlar var. Okuyucularım, her ırktan ve dinden tüm insanları kardeşlerim olarak gördüğümünden emin olabilirler. Hepimiz tek gerçek Tanrı'nın çocuklarıyız. Ayrıca herkesin kendisini barışa ve aydınlanmaya yaklaştıracak yolu seçme hakkına da saygı duyuyorum. Ancak bana göre her türlü aşırılık ve fanatizm tehlikelidir. Çeteler tehlikelidir. Ve herhangi birini ırk temelinde etiketlemek tehlikelidir. İşte bu hikayenin ifade etmek istediği de budur.

Buna ek olarak, THE GUARDIAN benim kişisel inançlarımı yansıtmak zorunda olmayan siyasi unsurlar içermektedir. Hükümetin Amerikan nüfusunun belirli kesimlerine karşı aşırı şüpheli olup olmadığını söyleyecek yetkinliğe sahip değilim. Sadece tehditlerin var olduğunu biliyorum. Ve bizi izleyerek çoğunluğu koruyan kadın ve erkeklere minnettarım.

Bu iddialı kurgu çalışmasını, takdir edilmeyi hak eden çok özverili birkaç kişinin yardımı olmadan tamamlayamazdım. Bölümlerimi okuyup tekrar okuyarak ve değişiklikler önererek saatlerini harcayan olağanüstü beta okuyucum Rachel Fontana'y a yürekten teşekkür ederim. Mahkûmlara danışmanlık yapan Jeff'e yasal süreçlerle ilgili birçok sorumu yanıtladığı için minnettarım. Ve en iyi arkadaşım ve editörüm Sydney Baily-Gould'a çok teşekkür borçluyum, bir taslağı nasıl ışıltılı hale getireceğini biliyor. Bana yardımcı olan başkaları da var - Janie

Hawkins, Trish Dechant, Wendie Grogan, Don Klein ve Marilyn Rowe.
Hepinize yürekten teşekkür ederim!

Önsöz

Memur Rupert Davis dikiz aynasından arka koltuğundaki genç kıza baktı. Genç bir kız. Henüz korkmamıştı bile - onu evine götürdüğünü düşünüyordu. Adam sıırttı, kız başını kaldırdı, adamın gülümsemesini gördü ve çekingen bir şekilde gülümsedi. Sonra cama vurdu. *Buradan sola lütfen.*

Onu görmezden geldi. *Üzgünüm, küçük anne. Bu akşamki programımda yok.*

Hızlanarak, insanların duymak ya da görmek istemedikleri şeyleri görmezden geldikleri Washington D.C.'nin güneydoğu yakasına doğru ilerledi. Dakikalar sonra, terk edilmiş iki binanın arasındaki karanlık bir sokağa saptı. Kadın paniklemeye başlamıştı. Bunu dikiz aynasından görebiliyordu. Ani bir duruşla kilit açma düğmesine bastı ve kadın kaçmak için çabaladı ama adam daha hızlıydı. Bir eliyle ağzını kapatarak onu en yakındaki binaya sürükledi ve üç basamakla bodrumdaki sığınağına indirdi.

"Anlamıyorum!" diye feryat etti, adam onu bir bez bebek gibi battaniye yığınının üzerine fırlatırken.

Onu görmezden gelerek, yükselen paniğinden beslenerek, kendini onun üzerine attı, iri cüssesine güvenerek çığlık atamaması için rüzgârını kesmeye çalıştı. Kız protesto çığlıkları atacak kadar havayı ciğerlerine çektiğinde, adam kızın giysilerini paramparça etmişti. Kadın çığlık atarak onun altında debeleniyordu. Kadının çaresizliği ona kendini bir tanrı gibi güçlü hissettiriyordu.

"Sessiz ol, kaltak!" Açık avucuyla kadının yüzüne bir tokat attı. Kasvetli alanda gözlerinin dehşetle parladığını görmeye yetecek kadar ışık vardı. Neredeyse ona acıyordu -neredeyse. Ne de olsa masum görünümlü bir kızdı, hâlâ okul üniformasını giyiyordu ve sözde özel bir kilise ayininden eve dönüyordu. Onunla zaman geçirmeye çalışan kokain kokulu serseri Curtis'le karşılaşması tamamen kötü şanstı.

İyi ki Memur Davis zamanında ortaya çıkmıştı.

Neyse ki Curtis'ten başka kimsenin görmediği polis arabasının arkasına çabucak binmişti.

"Artık çığlık atmak yok," diye uyardı prezervatifi takarken.

Bir eliyle göğüslerini, diğer eliyle de kasıkların1 okşadı. Dönerek uzaklaşmaya çalıştı ama sessiz kaldı. Adam kadının içine girdiğinde, kadın tekrar çığlık attı, o kadar delici bir çığlıktı ki adam irkildi ve

hiç düşünmeden onu sertçe kelepçeledi.

Başı bir tarafa savrulurken ılık aniden kesildi. Mırıldandığı bir lanetle, onun daha önce denenmemiş etinin derinliklerine doğru itti, sonra artık onunla savaşımadığını fark edince sustu. *Orospu ocuğu*. Onu bayıltmış mıydı? Boğuşmaları hoşuna gidiyordu.

"Uyan kızım."

Yanağına bir tokat daha attı ve kızın başı cansız bir şekilde diğer tarafa doğru döndü. *Kahretsin!*

Hızla soğuyan etinden uzaklaştı. Bu da neydi böyle? Gidip onun üzerinde ölmüştü küçük sürtük. Ölü kızlardan hoşlanıyorsa ne olaydı.

Neyse ki, kanıtları silmek için iyi hazırlanmıştı. Cesedi battaniyeye sararak, DNA izi kalmadığından emin olmak için odayı ultraviyole ışıkla taradı, sonra onu ara sokağa geri taşıdı ve battaniyesiyle birlikte çöp konteynerine attı. Cesedi yumuşak bir *gümbürtüyle* öpün içine düştü.

Acil durumlar için sakladığı benzin bidonunu bulan Rupert Davis, gazı çöp kutusuna boşalttı. Sonra geri çekildi, bir kibrit yaktı ve içine attı.

İçindekiler bir *vınlamayla* patladı. Alevler çatırdadı ve kıvrandı, kehribar dilleriyle karanlık sokağı yaladı.

Sıradan bir melodiyi ıslıkla çalarak aracına geri döndü, onu caddeye geri sürdü ve uzaklaştı.

Kızın cesedi bulunduğunda, onu suçlayacak hiçbir kanıt kalmamış olacaktı. Metropolitan Polis Departmanı'nda sekiz yıldır çalışıyordu. Adli tıpı nasıl hüsrana uğratacağını biliyordu. Ayrıca D.C.'nin yeraltı dünyasındaki herkesi ve her şeyi biliyordu. Olan bitenin çoğunu o düzenliyordu. Ve Curtis gibi haydutlara sahipti. ocuk ona ihanet etmeye cesaret edemezdi. Bu dedektifler için özölmemiş bir dava daha olacaktı.

Birinci Bölüm

Gazeteci Lena Alexandra, Jeep Wrangler'ın camlarını birkaç santim indirerek gözetleme işini tehlikeye attı. Sert bir esinti içeri girerek aracın içindeki sauna benzeri sıcaklığı hafifletti. Yolcu koltuğunda dizlerinin üzerine çökerek kızarmış yüzünü yarattığı havalandırma deliğine dayadı, yakındaki Patuxent Nehri'nin keskin kokusunu içine çekti ve kimsenin onu görmemesini umarak kamerasını aralıktan içeri doğrulttu.

Açıktaki durursa çok daha rahat olacağını biliyordu ama kız kardeşinin katilini bulmasına yardımcı olması için kamerasındaki uzun menzilli dürbüne ihtiyacı vardı ve sokağın karşısındaki eski mahkûmların onun bir muhabir, özellikle de üretken suç gazetecisi Lena Alexandra olduğunu tahmin etmelerini göze alamazdı. Bu bütün planlarını mahvederdi.

Eski mahkûmlar hapisten yeni çıkmışlardı. Yeniden entegrasyon programı, uygun bir isimle Gateway, Maryland'in kırsal Mechanicville kasabası yakınlarında, yol kenarında bir motel, minareli altın kubbeli hoş bir cami ve liderler için mütevazı bir evden oluşan bir kampüste yer alıyordu. Gateway'deki her şartlı tahliye mahkumu İslam'ı seçmiş, hapiste yatarken yeni isimler ve kimlikler benimsemişti.

TIME dergisi Gateway'i "ılımlı Müslümanlar için bir zafer" olarak nitelendirdi. Mezunlarının yüzde doksanı suçtan uzak, sosyal sorumluluk sahibi bir hayat sürerken, etkili bir yeniden entegrasyon için ulusal bir model haline gelmişti.

Ama her olumlu istatistiğin bir dezavantajı vardı, değil mi?

Sayıldığı on iki şartlı tahliye edilmiş kişiden bir ya da ikisi tekrar suç işlemeye başlayacaktı. Soruşturmasının konusunu seçen Lena'nın, Rupert D. Davis'in eski yöntemlerine geri döneceğinden, yani yeniden cinayet işleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama elinden gelse yapmazdı.

Kız kardeşinin katilinin yüzü gözünün önüne geldiğinde midesi bulandı. Böylesine korkunç bir suçun yanına kâr kaldığını düşünmek. Alexa'dan geriye yanmış bir iskelet ve okul üniformasının küçük bir parçası kalmıştı. Alexa'nın kaçırılmasının tek tanığı ortadan kaybolduğunda, Davis aleyhindeki dava düşmüştü.

Altı ay sonra uyuşturucu kaçakçılığından hapse girdi. On beş yıllık cezasının sekizinci yılında Davis şartlı tahliye kurulunu

değişti çünkü hapishanede Allah'ı buldu.

"*Malakas*," diye tısladı Lena deklanşöre basarken ailesinin anadili olan Yunanca ile.

İğrenmesine rağmen Davis, ailesinin onunla duruşma öncesi yüzleştii zamankinden bir gün bile daha yaşlı görünmüyordu. Aksine, her zamankinden daha zayıf ve kaslıydı ve sık kırpılmış koyu renk saçlarının arasında tek bir gümüş saç teli bile parıldamıyordu.

Piç kurusu cinayetten paçayı sıyırdığından beri kendi koyu renk buklelerinden ara sıra gümüş iplikler kopararak, ne kadar adaletsiz, diye düşündü.

Onu bir an daha görmeye dayanamayarak kamerasını diğer şartlı tahliye edilenlerin üzerinde gezdirdi. Çoğunluğu Afro-Amerikalıydı. Biri Asyalı, diğeri Hispanik görünüyordu. *Bunlar hayatlarını değiştirecek olan yüzde doksan*, diye kendini temin etti, onları yaptıkları için yargılamamaya kararlıydı. Ağır suçlar ve küçük hırsızlıklar işlemiş olabilirlerdi ama suçları muhtemelen Davis'inkiler gibi değildi. Din değiştirmeleri samimi olabildi. Kızgın Ağustos güneş i altında bir kulübe inşa etmeye çalışan bu insanlar için belli belirsiz üzülyordu.

Kirişleri kaldırmak için makara halatını çekerken, iri yapılı bir adam gözüne çarptı. Ter damlacıkları, düzgünce tıraş edilmiş saç çizgisinden, açık renk gözlerini gizleyen kalın kirpiklerinin arasından, kare çenesine doğru ilerliyordu. Adamın işine verdiği emek kızda saygı uyandırmıştı.

Yakışıklı şeytan, diye düşündü, birkaç kare fotoğraf çekerken. Adamın koyu renkli teni ona en sevdiği kahve olan moka aromalı kahveyi hatırlattı.

Bu tarafa bak Mocha Man, diye buyurdu ama adamın ayakları sabit kaldı. İpi her çekişinde uzun, güçlü uzuvları esniyordu. Lena kamerasının spor ayarına geçti ve akıcı hareketi bir dizi hızlı çekimle yakaladı.

Sonra topuklarının üzerine oturup onları hayranlıkla seyretti. *Çok güzeller*.

Omuzdan baldıra kadar bilenmiş. Kolsuz tişörtünün nemli pamuğu kaslı göğsünü ve gergin karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Basketbol şortu yuvarlak poposuna o kadar aşağıya sarkıyordu ki düşme tehlikesi varmış gibi görünüyordu. İç çamaşırı modelliği yaparak bir servet kazanabilir, diye düşündü alaycı bir gülümsemeyle. Onun yerine hapse girmiş olması ne yazıktı.

Tekrar dizlerinin üzerine çökerek dikkatini tekrar Davis'e verdi, ancak Davis aniden ona doğru dönünce Mocha Man'e doğru çevirdi.

Objektifindeki görüntü onu takdirle soluk soluğa bıraktı. Yakışıklı demek hafif kalırdı. Gri-yeşil gözleri, bronz tenine karşı beklenmedik bir şekilde aydınlıktı.

Cipinin park ettiği sokağın kenarını tararken ten rengi daraldı. Bir sonraki anda, doğrudan onun kamerasına baktı.

Lena sarsılarak pencereden uzaklaştı. Poposunun üzerine düşerek koltuğun ucuna doğru kaydđ, böylece başđ kapđ panelinden zar zor kurtuldu. Adamın hâlâ bakđp bakmadđđını görmek için camdan dışarı gizlice bakarken kalbi güm güm atıyordu.

Ve öyleydi.

Renkli camdan beni göremez.

Ama görünüşe göre yapabiliyordu. Ya öyle ya da o acayip gözleri ona X-ışını görüşü vermiş.

Ağzı kurumuş bir halde bir bacağını vitesin üzerine attı ve beceriksizce sürücü koltuğuna tırmandı. Başını eğerek fotoğraf makinesini söktü, parçaları taşıma çantasına geri yerleştirdi ve çantayı koltuğun altına, gözden uzak bir yere koydu.

Yapması gereken tek bir şey kalmıştı.

Bu da kim? Özel Ajan Jackson Maddox gözlerini güneşin sert parıltısından koruyarak düşüncelere daldı. Eski otoyolun karşısına park etmiş siyah Jeep Wrangler'ın kırık yolcu camının üzerinde bir kamera lensinin kusursuz parıltısını görmüşü. Objektifin arkasında, objektifi tutan kadının yüzü, gözden kaybolmadan önce suçluluk duygusunu yansıtıyordu.

Bunu biliyordu. Kafa derisinin karıncalanması onu izlendiği konusunda uyarmıştı. Sadece Gateway'deki din adamlarının gizlice erkekleri gözetlediğini, efor sarf ediyormuş gibi yaparak tembellik yapanlara dikkat ettiklerini ve yoğun emek gerektiren işleri diğerlerine bıraktıklarını düşünmüşü. Sadece ürpertici his devam etmiş ve onu etrafına iyice bakmaya sevk etmişü.

Gerçeğin çok daha kötü olduğu ortaya çıktı. Bir yabancı, genellikle profesyonel gazeteciler tarafından kullanılan bir kamerayla fotoğrafını çekmişti. *Lanet olsun.*

Gateway, *TIME* Dergisi'nin başarı oranıyla ilgili bir makale yayınlamasından bu yana medyanın ilgi odağı olmuşü. Ama gazeteci olsun ya da olmasın, Jackson herhangi bir kamu forumunda resminin görünmesi riskini göze alamazdı. İlginçtir ki, kadının gitmek için acelesi varmış gibi görünmüyordu. Aracının yan tarafından inen kadının başının üst kısmını seçebiliyordu.

Projeyi denetleyen mühendis, "Bu kirişı oturtuktan hemen sonra mola verebilirsiniz," diye söz verdi.

Jackson tüm ağırlığının halatı çekmeye verdi. Şansı yaver giderse, otoyolun karışısına geçebilir ve gazeteci ayrılmadan önce onunla yüzleşebilirdi.

Lena sürücü tarafındaki kapıdan dışarı çıktı, Jeep'in uzun kasası sayesinde şartlı tahliye edilenlerin görüşünden korunuyordu. Aracın dışı içindekinden yirmi derece daha serin olmalıydı, Maryland Ağustos ayında serin olduğundan değil.

Renkli camdaki yansımaları kontrol ederek parmaklarını simsiyah saçlarının arasından geçirdi ve pembe sütyeninin fildişi bluzunun nemli ipeğinden görüldüğünü fark etti. Giydiği dar siyah etek kalçalarına yapıştıyordu. Tamamen giyinik bir şekilde saunada oturuyormuş gibi görünüyordu. Bir iş görüşmesi için hiç de iyi bir görünüm değildi.

Umursamaz bir tavırla arkasını döndü ve yüksek topuklu sandaletlerinin üzerinde hızla markete girdi. Bakışları kısa bir süre önce otoparka yanaşmış olan at arabasına takıldı. Her gün bir Amiş'in markete girdiğini göremezdiniz ama Mechanicsville'in küçük bir Amiş topluluğuna ev sahipliği yaptığını hatırladı.

Ağır kapıyı çekerek açan Lena, içerideki iki kişinin başlarını çevirip aval aval ona bakmasına neden olan bir zil sesi çıkardı. Biri tezgâhtar, diğeri ise siyah jartiyer giymiş ve geniş kenarlı şapkasını tutmuş Amish adamdı. Loto bileti satın alıyor gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi onlar bakmaya devam ederken. Karşı cins üzerindeki etkisine alışkın olan Lena bir an için gözlerini kapattı ve ensesini serinletmek için saçlarını topladı. Sonra dükkânın arka tarafındaki içeceklere yöneldi, tepedeki hoparlörlerden gelen klasik müzik dışında mekânın ölü sessizliğinde olduğunun farkındaydı. İşe gidip gelenler muhtemelen en yakın şehir olan D.C.'ye girip çıkarken burayı dolduruyordu ama gün boyunca burası eski bir otoyolun kenarındaki şirin bir taşra dükkânıydı.

Elinde üzümlü Gatorade şişesiyle kasaya yaklaştığında, kumarbaz Amish adam çekip gitmişti. Arabasının at toynaklarının çıkardığı gümbürtülerle uzaklaştığını duyabiliyordu, tam da umduğu gibi sadece onu ve kasiyeri yalnız bırakmıştı.

"Yetmiş dört dolar," dedi tezgâhtar, parasını alırken ve kasadan bozuk para çıkarırken ona bakmamaya çalışarak. Orta yaşlı, kel ve güler yüzlü biriydi.

"Bugün nasılsın?" diye sordu ona.

"Oh, şikayet edemem." Adam başını kaldırıp gri gözlerini kızın göğsüne dikerken belli belirsiz renk değiştirdi.

"Hâlâ yardım mı arıyorsunuz?" Sıcak SUV'un içinde acı çekerken YARDIM ARANIYOR afişini görmüştü ve bu ona tesadüf gibi gelmişti. Bunu görmeden önce, toplumun bir parçası gibi görünürken şartlı tahliye edilenlerle nasıl arkadaş olacağını merak etmişti. Artie'nin Tek Durak Dükkânı'ndaki bir iş, kız kardeşinin katilini suçlamak için mükemmel bir kılıf sunuyordu.

Tezgâhtar bir süre şaşkın şaşkın ona baktı. Sonra eğilip tezgâhın altını yokladı. "Elbette. İşte bir başvuru formu," dedi ve ona doğru uzattı.

"Harika." Daha müthiş bir başlangıç yapmayı umamazdı.

"Buralardan mısınız?" diye sordu tezgâhtar, bir kalem ararken. "Hayır, D.C.'denim ama buraya yeni taşındım." Bir yazlık bulmuştu kısa süreli kiralama ile.

Yazar kasadan aldığı kalemi ona uzattı. "Adım Bill," dedi elini uzatarak.

"Memnun oldum Bill. Ben Maggie Alexandra." Diğer gizli görevlerde olduğu gibi, Magdalena olan ilk adının bir varyantını kullanıyordu. Şans getirmesi için taktığı yedi gümüş bileziği elini onunkine doğru kaldırırken çınladı.

"Buraya temelli mi taşınıyorsun?" Bill sordu.

"Bir kitap yazacağım ve bu kırsal kasabanın yazmama yardımcı olacağını düşündüm."

"Bir kitap, ha? Ne hakkında?"

"Din değiştirmenin mahkumlar üzerindeki uzun vadeli etkisi."

Bill'in gözleri büyüdü. Başka bir müşteri içeri girdi ve Lena, planını bilen patronunu karakter referansı olarak kullanarak başvuruyu doldurmak için kenara çekildi.

Müşteri uzaklaştığında, Bill'e başvurusunu uzattı ve o göz gezdirirken nefesini tuttu.

"Bana iyi göründü," diye açıkladı. "Biliyorsun, saatine sadece on dolar ödüyoruz." Ona özür dileyen bir bakış gönderdi.

"İhtiyacım olan tek şey bu," diyerek onu temin etti.

Hâlâ şüpheli görünüyordu. "Ben başka bir yarı zamanlı çalışan bulana kadar haftanın yedi günü çalışabilir misin?"

"Saatler kaç?"

"Akşam altıdan kapanışa kadar, ki bu her gece yarısıdır, Pazar günleri hariç saat onda kapanırız."

Gece yarısı şartlı tahliye edilenler etrafta dolaşırken kapıyı kilitleme düşüncesi Lena'nın kanını dondurdu. "Sorun değil," dedi. "Sokağın karşısındaki adamlar buraya sık sık gelirler mi?"

"Hemen hemen her gün," diye kabul etti. "Ama güvenliğiniz için endişeleniyorsanız, güvenlik kameralarımız var." Tavandaki siyah kubbeleri işaret etti.

"Endişelenmiyorum." Onların ziyaretleri işini çok daha kolaylaştıracaktı. "Ne zaman başlayabilirim?"

"Yarın sabah dokuzda gel, seni tam gün eğiteyim. Cuma akşamından itibaren tek başına çalışabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

"Harika. Teşekkürler Bill. Yarın dokuzda görüşürüz." Açılıyor Gatorade'inin kapağını kapattı, kapıya doğru geri çekildi, gülümsüyordu.

"Güle güle." İyi talihine inanmadığını gösteren bir şekilde el salladı.

Erkeklerin onun cazibesine bu kadar duyarlı olması Lena'yı şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. En azından gücünü suçlulardan bilgi almak için kullanarak iyi bir kullanıma yönlendirdi.

Kapıya doğru dönerek kalçasıyla itti ve canının çektiği sıvıyı dudaklarına götürürken kapıyı açtı. Beklediği son şey, kapının aniden açılması ve güneşin ısıttığı, boyun eğmeyen bir bedenle karşılaşmasıydı.

Gatorade bluzunu ıslattı. "Hey!" diye bağırdı, kendini röntgenci dürtüsünün öznesiyle yüz yüze bulduğunda protestosu bir nefesle kesildi.

Aman Tanrım. Yakından daha da çarpıcıydı. Onun gri-yeşil bakışlarına dehşetle bakarken nefes alamadığını fark etti. "Özür dilerim," diye mırıldanarak adamın yanından geçmeye çalıştı. Ama adam tekrar yoluna çıktı ve ıslak göğsü adamın kaya gibi sert göğsünden, betondan seken lastik toplar gibi sekti. Ter, sabun ve erkek kokusu başını döndürdü.

"Affedersiniz!" Aslında kaldırımın onu yutmasını umarken kızgın görünmeyi başarmıştı.

"Kişisel mi yoksa kamusal mı?" diye sordu, büyük, şaşırtıcı derecede nazik bir elini kızın dirseğine doladı ve onu dışarıya doğru çekti. Kapı arkalarından çarparak kapandı.

"Özür dilerim?" Kulak zarlarından akan kan yüzünden onu zar zor duyabiliyordu. Eski bir mahkûm onu tutuyordu!

"Fotoğraf çekme nedeniniz." Derin sesi, çelik davulları ve meyveli romlu içecekleri akla getiren bir tempoya sahipti ve Karayip kökenli olduğunu düşündürüyordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Üçüncü kez yanından geçmeye çalıştı ama adamın tutuşu ne kadar nazik olursa olsun kırılmazdı.

"Bu fotoğrafları yayınlamak için benden izin alamazsınız" dedi. Hem uyarısı hem de kulağa eğitilmiş gelen konuşması onu şaşırtmıştı. Lena ona ağzı açık bakarken, adam da bakışlarını kadının sıırsıklam olmuş bluzuna dikti. Meme uçları, sanki onları okşuyormuş gibi bakışlarına karşılık verdi ve gayretli askerler gibi dikkat kesildiler.

"Ne fotoğrafları?" Vücudunun tepkisini görmezden gelerek ona boş bir bakış gönderdi. "Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız."

Kadının inkârı adamın bakışlarını yukarı doğru çekti. Gözlerini kısarken kalın kirpikleri bir araya geldi, yaklaştı ve onu serin gölgesine aldı. "Ne gördüğümü biliyorum," diye ısrar etti, nefesi yanağında ılık ılık geziniyordu. "Gel. Gidip onları sileceğiz." Onu aracına doğru çekerken dirseğindeki tutuşu sıkılaştı.

Lena topuklarını kaldırıma vurarak direndi. Adamın kendisini kolayca alt edebileceğini fark etmek onu hem korkutuyor hem de büyölüyordu. Eğer bir erkek onunla birlikte olacaksa, bunun o olmasını isterdi ama resimlerle ilgili mesele rahatsız ediciydi.

Birden arkasındaki kapı açıldı. Mocha Man omzunun üzerinden baktı ve isteksizce onu serbest bıraktı.

"Burada her şey yolunda mı?" Bill endişeli bakışlarını aralarında paylaşarak sordu.

Lena parlak bir gülümsemeye ona "İyi," diye güvence verdi. Eski mahkûmun elinin gevşemesinden yararlanarak kurtuldu. Arkasına bile bakmadan cipine doğru kaçtı, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. Sonra benzin istasyonundan dışarı çıktı ve kavşaktaki sarı ışıkla yarışarak adamın keskin bakışlarından uzaklaştı.

Dikiz aynasına baktığında, binanın köşesinde kollarını kavuşturmuş, gözleri güçlü ve yoğun, iradesini dönüştürerek durduğunu gördü.

Cristemou! Lena 235 numaralı otoyol kıvrılıp bakkalı ve Mocha Man'i görüş alanından çıkarana kadar gaz pedalına basmaya devam etti.

İki mil sonra, dört şeritli otoyoldan çıkarak kendisini kiralık kulübesine götürecek olan kırsal yola saptı. Hızla çarpan kalbi yavaşça yatıştı. Bir şartlı tahliye memuru onu fotoğraf çekerken görmüştü. Ne olmuş yani? Fotoğraf makinesi olduğunu kanıtlayamazdı, değil mi? Ve şimdi kaçtığına göre, fotoğraflarını yüklemesini de engelleyemezdi.

Ama gördüklerini Davis'e anlatabilir ve onu ona gösterebilirdi. Eğer Davis'in ondan şüphelenmek için herhangi bir nedeni varsa, asla onun güvenini ve itimadını kazanamazdı. *Lanet olsun!*

Mocha Man kim olduğunu sanıyordu da ona kanunlardan bahsediyordu? Kamuya açık bir ortamda insanların fotoğrafını çekmenin yasa dışı hiçbir yanı yoktu, tabii fotoğrafları ticari kazanç için kullanmadıysa, ki onun planı bu değildi. Adam boğazına sarılmasaydı muhtemelen fotoğraflarını silerdi. Ama şimdi değil. Hayır, eski mahkûmun ona paparazzi gibi davranmasının bir nedeni olmalıydı.

Belki de ünlü biriydi.

Hayır, eğer ünlü biri olsaydı, kadın onu tanırdı. Büyük olasılıkla güçlü adamlara karşı tanıklık etmişti ve onların intikamından endişe ediyordu.

Sebebi her ne olursa olsun ve kim olursa olsun, onunla tekrar karşılaşması muhtemeldi. Bu ihtimal ağzının kurumasına neden oldu. Kamerasının gözlerden uzak tuttuğu ve gizli kamerasının kullandığı sürece bir şey olmayacağına kendini inandırdı.

Köprücük kemikleri arasında asılı duran kolyeyi parmaklamak için elini kaldırdı. Değiştirilebilir değerli taşların üzerindeki filigranlı küpe, küçük kameranin lensini gizliyordu. Ona bakan hiç kimse film çekme işlevinden şüphelenmeyecekti.

Davis bile bilmeyecek, diye kendini temin etti, onunla arkadaş olduğunda -eski mahkûmu kandırıldığında, onu daha iyi tanıma olasılığıyla alay ederek arkadaşlığa ikna ettiğinde.

Sadece bu düşünce bile onu ter içinde bırakmıştı. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Yıllar boyunca tuttuğu dedektifler Davis'i kız kardeşinin cinayetiyle ilişkilendirecek bir kanıt bulamamışlardı. Tek tanık olan Curtis adında bir çocuk da bulunamamıştı. Davis itiraf etmediği sürece işlediği iğrenç suçun cezasını asla çekmeyecekti.

Eğer Mocha Man Lena'nın kız kardeşinin katilini alt etmek için eline geçen altın fırsatı mahvederse, Tanrı şahidim, buna pişman olacaktı. Lena onun seksi fotoğraflarını alır ve *Suç ve Özgürlük*'ün ön kapağına yapıştırırdı.

Lena Alexandra adaletin peşindeydi. Ve hiçbir ölümlü onun yoluna
Ç ı k a m a z d ı .

İkinci Bölüm

Bomba, fotoğraflarını da yanına alarak kaçmıştı.

Özel Ajan Jackson Maddox kadının hızla uzaklaşmasını izlemek için binanın köşesine doğru ilerledi. Görünüşe göre doğrudan Washington D.C.'ye doğru gidiyordu, etiketinden oralı olduğu anlaşılıyordu. Fotoğraflarını başkentte çıkan bir dergi ya da gazetede yayınlamayla planladığına şüphe yoktu. *Cehenneme kadar yolu vardı*.

Gateway'e bir göz attığında inşaatın bir kez daha devam ettiğini fark etti. Mola zamanı bitmişti ve acele etmezse kaçırılacaktı ama önce bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu.

Dükkânın arka tarafındaki yükleme alanına giren Jackson, çöp konteyneri ile tel örgü arasına sıkışmıştı. İş arkadaşı Toby, kendisine doğru yönelen güvenlik kamerasını sabote etmişti. Şortunun gizli cebinden mikrofonlu bir kulaklık çıkaran Jackson, bunu sağ kulağına taktı. Aynı cebin içinden şık, çok amaçlı cep telefonunu bulup hızlıca merkezi aradı.

Kurumlar Arası Terörle Mücadele Görev Gücü'nün ekip lideri Isaac Calhoun üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "N'aber evlat?" Cep telefonu gibi güvenli olmayan bir hat üzerinden iletişim kurmak, her iki adamın da konuşmalarını şifrelemesini gerektiriyordu.

Jackson, üniversite çağındaki oğlu gibi konuşarak, "Pek bir şey değil baba, ama DC plakalı bir cipin içinde seksi bir hatunla tanıştım," diye cevap verdi.

"Oh, öyle mi?"

"Evet, sanırım benden hoşlanıyor çünkü az önce fotoğrafımı çekti." "Bu doğru mu?" Ike'nin sesi huysuzlaştı.

"Belki benim için onun kim olduğunu bulabilirsin." Jackson hafızasına kaydettiği etiketlerdeki rakamları ve harfleri sıraladı.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Sağ ol baba. Gitmem gerek." Şartlı tahliye edilenlere ilk günden itibaren birbirlerini kollamaları öğretilmişti. Eğer "Abdul" yakında dönmezse, kardeşlerinden birkaçı onu aramaya gelecekti. Gateway'de güvenilebileceğiniz tek şey buydu; biri her zaman arkanızı kollardı.

Kulaklığının cebine geri koyarak otoyolun karşısına geçti. Çift şeritli yol arasındaki çimenli refüjde durup bir araç beklerken

araç geçerken, aklına korkunç bir düşünce geldi.

Bombanın cazibesine o kadar kapılmıştı ki, taklit ettiği eski mahkûm Abdul Ibn Wasi gibi konuşmayı ve davranmayı unutmuştu. *İki kere lanet olsun.* Tek yapabildiği onun fotoğraflarla ne yapacağını görmek için beklemektir. Bir deklanşör tıklaması üç aydır süren bir soruşturmayı engelleyebilirdi.

Gateway teröristler için bir üreme alanı mıydı?

Görev Gücü'nün bundan şüphelenmek için sebepleri vardı. İki kez, yeniden entegrasyon programından Cezayir ve Güney Afrika'daki İslami isyan gruplarına para aktarılmıştı. Bağışların kendileri demokratik hükümetlerin devrilmesi için propaganda yapamayacak kadar mütevazı olsa da, meşru bir endişeye yol açıyordu: Her ikisi de Ulusal İslami Cezaevi Vakfı'nın onaylanmış papazları olan Gateway'in liderleri, şartlı tahliye edilenlerin beyinlerini İslam hukukunun demokrasiye üstünlüğüne inanmaları için mi yıkıyorlardı?

FBI'nın Görev Gücü'ne katkısı olan Jackson, dört haftalık programın bir haftasından daha az bir süredir Gateway'deydi. Bu kısa süre içinde iyi işler yapıldığından başka bir şey görmemişti. Şartlı tahliye edilenler her gün kendilerini ve başkalarını Allah'ın onları değerli ve yeri doldurulamaz olarak gördüğü gibi görmeye zorlandılar. Kulübenin inşası gibi projeler ekip uyumu ve işbirliği oluşturdu. Programın ikinci yarısında her bir kişi kamyon sürücüsü güvenliği konusunda eğitilecek ve ticari sürücü ehliyeti verilerek dürüst bir yaşam sürmeleri sağlanacaktı.

Allah'ı seçin, yol sizi karşılamak için yükselecektir.

Gateway'in sloganı buydu ve dışa yansıyan her işarete göre program buna uygun görünüyordu. Eğer liderlik denizaşırı ülkelerdeki isyancıları desteklemek istiyorsa, bu onların ayrıcalığıydı. Ama aynı zamanda bağlılık yemini ettikleri hükümetin devrilmesini de gizlice savunuyorlarsa, o zaman Görev Gücü'nün bunu bilmesi gerekirdi.

Öte yandan, sivil özgürlükçüler ve Maryland Şartlı Tahliye ve Denetimli Serbestlik Derneği soruşturmayı öğrendikleri takdirde kıyameti koparacaklardı. Görev Gücü soruşturmayı sadece telefon dinlemeleriyle sınırlandırmayı denedi ancak televizyonda yayınlanan Cuma ayinleri dışında din adamlarının dış dünyadan kimseyle iletişim kurduğu görülmedi.

Programın içinde neler olup bittiğini anlamanın tek yolu, şartlı tahliye edilen kişi gibi davranması için gizli bir ajan göndermektir. Görev Gücü'ndeki tek koyu tenli ajan olan Jackson, siyah bir adamın yerine geçmek için en uygun seçimdi.

Adı Abdul Ibn Wasi'ydi. Ancak, şimdi fotoğrafını alıp kaçan ateşli bir gazeteci tarafından kimliği tehdit ediliyordu.

İş sahasında diğerlerine katılırken *endişelenmemesini* söyledi. Eski Deniz Komandosu Ike Calhoun, Jackson'ın fotoğrafının basında yer almasını engellemek için elinden geleni yapacaktı. Sorun çözülmüştü.

Jackson'ın oda arkadaşı Corey, biri çekiç, diğeri çivi dolu iki kovayı göstererek, "Bana bir çekiç getir, Abdul," diye rica etti.

İki çekiç ve birkaç çivi toplarken Jackson, pitbul dövüştürdüğü için hayvanlara eziyet etmekten hüküm giymiş bir adam rolüne geri döndü.

Bomba gibi kadınla ilgili tüm düşünceleri aklından kovmaya kararlı bir şekilde, enerjisini yeni kulübenin çerçevesini sağlamlaştırmaya harcadı. Kadının şeri rengi gözlerinin ve çarpıcı göğüslerinin anısı gözlerinin önünde dans ediyordu. Çekici salladı, çivinin başını bir mil farkla ıskaladı ve başparmağına çarptı.

**

Lena motoru durdurdu ve dehşet içinde yeni kiralık evine baktı. Yüksek çam ağaçlarının gölgesinde saklanmış olan fıçılı tahtasız kulübe küçücük ve bakımsız görünüyordu. İnternetteki ilanda, ön verandada sallanan bir sandalye ve süslü kafes işleriyle tamamlanmış bir bebek evini andırıyordu. Aylık kiralama teklifine balıklama atlamış ve telefonda ayarlamaları yapıp evrakları faks yoluyla imzalamıştı.

Yapması gereken şey taşraya gidip evi kendi gözleriyle görmektir. Sundurma örümcek ağlarıyla kaplıydı; çiçek tarhında yabancı otlar cirit atıyordu ve çatıdaki kiremitler eksikti.

Belki de bu bir işarettir, diye düşündü alt dudağını sıkarak. Mocha Man ile karşılaşmasının hemen ardından cipi çalıştırıp var olmayan araba yolunda U dönüşü yaparak doğruca eve gitse kimse onu suçlamazdı.

Ama Lena karakteristik bir azimle anahtarlı kontaktan çekip aldı ve arabadan indi. Arka kapağa doğru ilerleyerek bavulunu çıkardı ve çam iğnelerinden oluşan halının üzerinden geçirerek üstü kapalı verandaya yuvarladı.

Ev sahibi anahtarlı bir çiçek vazosunun altına bırakacağını söylemişti. Anahtarlı solmuş kadife çiçeklerinden oluşan bir saksının altında buldu.

ve kapıyı iterek açtı.

Kasvetli bir iç mekân, derin bir sessizlik ve mobilya cılası kokusu onu karşıladı. Elektrik düğmesine bir dokunuşla küçücük bir oturma alanı, iki kişilik bir masa ve arka tarafta bir köşeye yerleştirilmiş bir mutfak ortaya çıktı. Sağında bir kapı tek yatak odasına ve bitişikteki banyoya açılıyordu.

Bavulunu örgülü halının üzerinden geçiren Lena, yatak odasının kapısında durup kırkyama bir yorganla örtülü dört direkli yatağı inceledi. Dolap yerine bir gardırop ve soluk aynalı bir makyaj masası vardı. "Evim güzel evim," diye mırıldanarak bavulunu duvara dayadı. Yalnızlık hissiyle tek kullanımlık cep telefonuna uzandı.

Gizli görevdeyken izi sürülemeyen telefonlar kullanma alışkanlığı geliştirmişti. Ne yaptığının farkına varmadan patronu ve uzun zamandır arkadaşı olan Peter'ı aradı. "Merhaba," dedi ve hemen o anki dürtüsüne lanet okudu.

"Sen misin bebeğim? Numarayı tanıyamadım."

Peter'ın son zamanlarda ona bebeğim deme alışkanlığını unutmuştu. Yıllardır profesyonel bir arkadaşlığın tadını çıkarmıştı; onu daha fazlası olarak hayal etmek ona itici geliyordu.

"Evet, benim," dedi, daha az sıcaklıkla.

"Demek başardın. Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Gateway'i buldum; birkaç fotoğraf çektim bile." Ona Mocha Man ile karşılaşmasını anlatmayı düşündü ama sonra fikrini değiştirdi. "Aslına bakarsanız, beni şartlı tahliye edilenlerle doğrudan temasa geçirecek bir kapak işi bile buldum," diye onu bilgilendirdi.

"Çık dışarı! Nereye?"

"Caddenin karşısındaki markette." "Şartlı tahliye edilenlerin orada alışveriş yapmasına izin mi veriyorlar?"

"Onlar zaten cezalarını çektiler, Peter. Eminim sokağa çıkma yasağı vardır ama biraz özgürlükleri de var."

"Yani, kitap hikayeni devam ettirecek misin?" "Planım bu."

"Umarım ne yaptığını biliyordur bebeğim. Yıllar boyunca pek çok hasta insanla röportaj yaptığını biliyorum ama bu sefer duygusal olarak işin içindesin."

Sözleri açık bir yaraya tuz basmıştı ama sadece onu kolluyordu. "İyi olacağım," diye ona güvence verdi. "Peki, neden işten izin alıyorsun?"

"Kuzenlerimi ziyaret etmek için Rehoboth'a gidiyorum, unuttun mu?"

"Bu doğru." Onu ailesinin Delaware'deki sahil evine davet etmişti ama Lena arkadaşlıktan daha ötesine geçmek istememişti.

"Bana katılmak için çok geç değil."

"Sorun değil. Ama Jeep'ini ödünç verdiğin için teşekkürler. Renkli camlar çok işime yaradı." *Yine de umduğu kadar değil.* "Umarım Jaguar'ımı sahile sürmeyi planlamıyordursun." Bu fikir karşısında irkildi.

"Tabii ki hayır. Ona iyi bakacağım."

"Baksan iyi olur."

"Dinle, gitmem gerek bebeğim. Bir şey olursa beni ara."

Ona bebeğim demeye devam edecekse hayır. "Edeceğim. Hoşça kal, Peter." Lena üzerine çöken yalnızlık hissiyle telefonu kapattı.

Bavulunu yaklaştırmak, yatağının yanında tutmayı alışkanlık haline getirdiği kız kardeşinin çerçeveli fotoğrafını çıkardı. Fotoğrafı komodinin üzerine koyarken, Rupert Davis'i ve onun bugün ne kadar ürkütücü derecede güçlü görüldüğünü düşündü. Kollarında tüyler diken diken oldu ve sırtından aşağıya doğru diken diken oldu. "Önemli değil," diye fısıldadı kız kardeşine. "Bu sefer onu yakalayacağız."

**

Jackson *helal* tavuk ve pilavdan oluşan yemeğini beyaz seramik tabağın üzerine yeniden yerleştirdi. Bir gazeteci tarafından kimliğinin ifşa edilmesi ihtimali iştahını kaçırmıştı. Bomba yakalanana ve fotoğrafları silinene kadar yumurta kabuklarının üzerinde yürüyecek, en kötüsünü bekleyecekti.

Denizci olmanın bir parçası da en kötüsünü beklemeyi öğrenmekti, böylece hazırlıksız yakalanmazdınız. FBI ve ardından Taskforce için çalışmak üzere ayrılmadan önce on iki yıl Deniz Kuvvetlerinde görev yapmış olan Jackson için bir bok fırtınası beklemek ikinci doğasıydı.

Caminin yemekhanesinde yemeğiyle oynarken, kadının yüzündeki gizemli ifadeyi hatırladı, onu yakından gördüğünde hissettiği güçlü, içgüdüsel çekimden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız. Seksi sesi yalanını gizleyemedi. Ne saçmalık. Neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu. Eğer onun seksapeline verdiği tepkiyle dikkati bu kadar dağılmamış olsaydı

mağaza sahibi baş başa görüşmelerini bölmeden önce fotoğraf makinesini teslim etmesini sağladı.

Onun yerine, teninin avuçlarının içinde nasıl inanılmaz ipeksi bir his uyandırdığına ve onun geniş, etli görünen dudaklarını öpebilmeyi dilediğine kendini kaptırmıştı.

Çatalını ağzına götürdüğünde, Jackson'ın tırnağının altına kan sıkışmış olan başparmağı acı verici bir şekilde zonkladı. *Odağını kaybedersen böyle olur*, diye hatırlattı kendine.

Ama belli ki zihni kendi kendine hareket ediyordu çünkü hâlâ onu düşünüyordu ki bu da başlı başına olağandışı bir durumdu. Karısının üç yıl önceki ölümünden beri, küçük bir istisna dışında, seks hakkında pek düşünmemişti ama o kadın Ike tarafından çoktan sahiplenilmişti. Bu nedenle, bu siyah saçlı güzelliği gerçekten tanımadan yavaş yavaş ele geçirdiğini hayal edebilmesi olağandışıydı. Ve bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu: Başını arkaya atmış, göğüsleri olgun kiraz taneleri gibi dudaklarının hemen altında sallanıyor, kalçaları dalgalanıyor ve Ike kendini onun kalçalarının arasına sokuyordu. Gürleyen bir ses onu gerçekliğe geri döndürene kadar bu fantezinin içinde yuvarlandı.

"Abdul Ibn Wasi!"

Gateway'in iki liderinden biri olan İmam İbrahim kapının girişinde duruyordu. Maun tenli, tuzlu ve biberli sakallı lider hafif bir gülümsemeyle Abdul'e takip etmesini işaret etti. Jackson ayağa fırladı. Kasıklarında hâlâ bir ağırlık hissederek tepsisini çıkıştaki lastik konteynere taşıdı ve koridordan aşağı inerek adamın akan cübbesini takip ederek ofisinde ona katıldı.

Eski mahkûmlar haftada iki kez şartlı tahliye memurlarıyla görüşüyordu. Jackson, İbrahim'in hoşgörülü bakışları altında, kendisini bir başka meslektaş olan Tobias Burke ile görüştürecektir.

Toby cevap verdiğinde uygun lehçede konuşmaya özen göstererek, "Ben Abdul Ibn Wasi," diye anons etti. Göz ucuyla İbrahim'in dosyasını açıp karıştırdığını gördü.

Jackson'ın önceliklerinden biri, her iki imamın ofisinde de Gateway'in İslamcı militanlarla ilişkisine ışık tutacak bilgiler aramaktı. Ancak burada bulunduğu kısa süre içinde henüz bir fırsat bulamamıştı. Gündüzleri koridorlarda hareketlilik vardı. Geceleri caminin güvenliği, alarm sistemi sayesinde sağlanıyordu.

Görev Gücü bunu güvenle geçersiz kılabilirdi. Jackson, İbrahim'in ofisinde geçirdiği bu kısa süre içinde etrafına bakma fırsatı buldu.

Bu akşam, Toby'nin her zamanki sorularına ezbere cevaplar verirken, İbrahim'in kitaplığındaki başlıkları inceledi ve son seferinde gözüne çarpan kitabı aradı. Sonunda bakışları kitaba takıldı ve başını hafifçe eğerek gözlerini kitabın sırtındaki başlığı okumak için zorladı.

Yüce 120 Ders: Tanrılar ve Dünyalar Ulusu için.

Tuhaf başlık, başlığın altındaki logo gibi tanıdık geldi: bir hilal, bir yıldız ve yedi rakamı, hepsi bir güneş tarafından çevrelenmişti. Bunu başka bir yerde görmüştü ama nerede?

"Konuşuruz," dedi Toby ve Jackson'ın hafızasını karıştırarak *Konuşuruz'un Karargâh'ı aramanın şifresi olduğunu* hatırladı. Ike bombanın izini bulmuş olmalıydı. *Vay anasını!*

"Doğru. İyi geceler efendim," diye cevap verdi ve o gece karargâhı arayacağını ilettili.

Ahizeyi ahizeye yerleştirirken İbrahim'in kendisine bir not yazdığını gördü. Endişe Jackson'ın omuzlarına çöktü. Din adamı onu kitaba bakarken mi yakalamıştı? "Teşekkür ederim, İmam." Kapıya doğru geri geri gitmeye başladı.

"Bir dakika Abdul." İbrahim onu kabile duvar halılarının altında oturduğu masaya yaklaştırdı.

Jackson ayak izlerini takip ederken nabızı hızlandı.

"Dosyanızda Baltimore'lu olduğunuz yazıyor," dedi imam, "ama konuşmanızda tuhaf bir şeyler duyuyorum. Kökeniniz nedir?" Başını kaldırdı, kara gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Annem Grand Cayman Adası'ndandı," diye yanıtladı Jackson, Ike'in bu ayrıntıyı Abdul Ibn Wasi'nin orijinal dosyasına eklemiş olmasından dolayı rahatlamıştı.

"Anlıyorum. Ve sen babanı hiç tanımadın," diye ekledi imam yüzünü buruşturarak.

Bu ayrıntı gerçek Abdul Ibn Wasi için doğrudu ama babası Rockville'de yargıç olan Jackson için doğru değildi. "Artık benim babam Allah," diye cevap verdi basitçe.

İmamın yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Bunu duymak beni çok sevindirdi, Abdul." Aniden konuyu değiştirdi. "Ezberlediğini fark ettim. Belli ki güçlü bir zekân var."

"Teşekkür ederim." Jackson masaya baktı. Belki o da diğerleri gibi Arapça ile mücadele ediyormuş gibi yapmalıydı ama Irak'ta üç kez görev yaptığı için pasajlar çaba sarf etmeden akıp gidiyordu. Ayaklarının üzerinde kaydı.

İbrahim, Jackson'ın bakışlarını yukarı doğru çekerek, "Senin gibi zeki bir adam işime yarayabilir," diye itiraf etti.

Memnun olmuş gibi yapan Jackson sırtıttı. "Tamam. Nasıl?" İmamın suçlayıcı bilgileri kucağına bırakıp onu programın dört haftasına katlanmaktan kurtarması hoş olmaz mıydı?

İbrahim göz kırptı. "Zamanı gelince," diye yanıtladı Jackson'ı hayal kırıklığına uğratarak. "Yemek salonuna dönebilirsiniz." Elindeki evraklara baktı. "Lütfen Yusuf İbn İsmail'i içeri gönderin."

Jackson iç geçirerek koridora çıktı ve oda arkadaşı Corey'i aramaya koyuldu, Corey nadiren Yusuf ismini kullanıyordu. Onu yemek salonunda tatlısını bitirirken buldu. "İmam İbrahim seni bekliyor," diye ilettili.

Corey sandalyesini geri çekerek gözlüklerinin üzerinden ona umut dolu bir bakış gönderdi. "Bu gece bizimle top oynayacak mısın?" Yağmur yağmadığı zamanlarda, şartlı tahliye edilenler boş akşamlarında asfaltta basket atmayı alışkanlık haline getirmişlerdi.

"Hayır, dostum. Gitmem gerek." Jackson karnını sıvazladı. "Şişmanlıyorum."

Bu abartı karşısında başını sallayan Corey tepsisini topladı ve imama rapor vermeye gitti. Aynı anda, ufak tefek ve dinç olan ve her daim genç yüzüyle Jackson'a Afrikalı bir büyücüyü hatırlatan İmam Zekeriya, onları boş zamanları için kovdu.

Corey dışındaki tüm adamlar çıkışa doğru koşarken, "Huzur ve bereket," diye seslendi.

Jackson kumtaşı camiden çıkıp boğucu bir Ağustos akşamına doğru ilerledi. Hava henüz kararmamıştı ama basketbol kafesinin üzerindeki ışıklar akşam karanlığının beklercesine yanıp sönüyordu. Akranlarına sırtını dönerek koşu ayakkabılarını giymek için yatakhaneşine koştu.

Şartlı tahliye edilenlere, buradaki ilk gecelerinden itibaren akşam altıdan dokuzaya kadar kampüsün iki mil yarıçapında dolaşma özgürlüğü tanınmıştı. Taşrada tecrit edildikleri göz önüne alındığında, iki mil sınırlı Mechanicsville'i ziyaret etmelerini kısıtlıyordu. Jackson bu süre zarfında koşmayı alışkanlık haline getirmişti. 235 numaralı otoyolun bir mil yukarısında ve bir mil aşağısında, yaprak döken bir arazinin derinliklerine uzanan bir bağlantı yolunda koşuyordu.

Ormana. Orada, elektrik hatlarının altında, küçük cep telefonu aracılığıyla Ike Calhoun ile bağlantı kurdu. Kasabadaki bir motelde kalan Toby bir keresinde onunla ormanın derinliklerinde buluşmuştu, bu yüzden Jackson imamların düzenlerini mesajlaşmanın izin verdiğiinden daha ayrıntılı bir şekilde tarif edebiliyordu.

Kampüsten hızlı adımlarla ayrıldıktan sonra, genellikle aramalarını yaptığı yemyeşil, ıssız noktaya vardı. Yavaşlayarak yürüdü, kulaklığını takıp ekip liderini aramadan önce gölgeli çalılıkları taradı. "Hey, babalık. Benim için haberlerin mi var?" diye homurdandı.

"Sorduğunuz kız 2010 model bir Jeep Wrangler mı kullanıyordu?" Ike'in sesi o öğleden sonra olduğu gibi asık suratlıydı.

"Evet, bu o." Jackson'ın kalbi güvenle çarpıyordu. Görev Gücü, fotoğrafların yayınlanması için pazarlık yapacak sağduyulu birini gönderecekti. Kimliği yine güvende olacaktı.

"Araç Peter Schlessen'a ait," diye ekledi Görev Gücü lideri, "Columbia Heights'ta yaşayan kırk sekiz yaşında bekâr bir erkek."

Bu beklenmedik haber üzerine Jackson onu daha dikkatle dinledi. Belki de bomba arabayı ödünç almıştı ama Ike'in sert ses tonu onun Peter Schlessen'la bağlantısının iyi bir haber olmadığını gösteriyordu.

"Oldukça saygın bir bulvar gazetesi olan *Crime and Liberty*'nin Genel Yayın Yönetmeni," diye söze girdi Ike.

Oh, hayır. Jackson *Suç ve Özgürlük*'ü iyi tanıyordu. Magazin gazetesi güçlü bir sivil haklar duruşu sergiliyordu ve bu da onu *Liberteryen Haberler* ile aynı kategoriye sokuyordu. Ulusal tiraja sahip olsa da, okuyucularının çoğu Kuzey Virginia'da yaşıyordu.

Burnunun kenarını sıktı. Bomba gibi kadın gözlerinin içine baka baka *yalan* söylemişti! Ve şimdi fotoğrafı, üniversite profesörleri ve insan hakları aktivistleri tarafından ülke çapında, ama özellikle de yaşadığı ve çalıştığı başkentte okunan bir yayında görünebilirdi. Yüzlerce insan onu tanıyacaktı -komşuları, kilisedekiler, okul aile birliği üyeleri. . .

"Onu bulmak zorundayız," diye homurdandı.

"Üzerinde çalışıyoruz. Fiziksel bir eşkâle ihtiyacım var."

"Yirmili yaşlarının sonunda, koyu renk, dalgalı saçlı ve egzotik görünümlü. Sanırım Yunanlı," diye tahmin etti.

"Maaş bordrosunda bu tanıma uyan birkaç kadın var." "Neden Schlessen'e sormuyoruz?"

Şifreli konuşmaları kayıyordu ama burada, ormanda bu çok da kritik değildi.

"Schlesser tatilde. Ofisi kapalı. İzini sürdüğüm cep telefonu numarasına da cevap vermiyor."

Jackson kararan gökyüzünün altında tam daire döndü. "Bir yolu olmalı."

"Var. Tarifinize uyan birkaç kadının izini sürdük. Yarına kadar o resimleri geri alabilmeliyim."

Yarın yeterince yakın değildi. "Ya onları bu gece web sitelerine yüklerse?"

"Yapamaz. Sunucularını çökerttik. Hiçbir şey giremez ya da çıkamaz."

Jackson'ın şakakları zonkluyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar bu bir bekleme oyunu gibi görünüyordu. "Daha fazla haber aldığınızda bana mesaj atın," diye rica etti.

"Yapacağım." Telefon görüşmesi aniden sona erdi.

Jackson, İbrahim'in ofisindeki, sırtında tanıdık bir logo olan kitaptan hiç bahsetmediğini fark etti. İçgüdülerini ona bir şey olabileceğini söylese de muhtemelen bir şey değildi.

Kulaklığını bir kenara bırakarak önündeki karanlık yola baktı. On iki mil ötede, Patuxent Nehri kıyısındaki kiralık bir evde kızı Naomi ve büyükannesi onun ilk "ev" ziyaretini bekliyorlardı. Kuzey Virginia'ya dönerek zaman kaybetmektense, onları yakınlardaki bir nehir kenarı kiralık eve yerleştirmişti. Bu hafta sonu onları görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama o zamana kadar Görev Gücü'nün çabaları kaypak, ateşli bir magazin gazetecisi tarafından boşa çıkarılabilirdi. Onu hemen bulmaları gerekiyordu. Jackson, Gateway'in terörizmle bağlantısı olup olmadığını öğrenmeden önce kimliğinin açığa çıkmasını göze alamazdı.

Üçüncü Bölüm

Lena dehşet içinde irkilerek uyandı ve kendini kiralık kulübesindeki sayvanlı yatakta buldu. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Tanıdık olmayan gölgelerin arasında kendini yalnız bulunca rahatladı. Rüyasında onu boğarak öldüren Rupert Davis hiçbir yerde görünmüyordu.

Sadece bir rüya, diye kendini temin etti, ama terden sıırıslık olmuştü geceliğı bunun aslında tam anlamıyla bir kâbus olduğınu gösteriyordu. Cep telefonunu kaptığı gibi saate baktı - sabahın üçü - yataktan kalkıp kapıya yönelmeden önce elektrik düğmesini çevirdi.

Lamba yanıp sönerken, bakışları açık pencerede dalgalanan perdelere gitti. İyi uyuyamamasına şaşmamalı. Açık pencereler şehirli bir kızın kendini açıkta hissetmesine neden oluyordu. Ama anlaşıldığı kadarıyla kulübenin merkezi havalandırması yoktu. Kira sözleşmesini imzalamadan önce bunu da kontrol etmeliydi.

Bitişikteki banyoya giren Lena, serin ve temizleyici bir duşla zihnini boşaltmayı denerdi. Ama işe yaramadı. Rüya bir uyarı mıydı? Sabunlanırken merak etti. Çoğu Yunanlı gibi o da işaretlere ve alametlere inanırdı. Bu rüya, kıyafetlerini bavuluna geri koyup bu gece doğruca eve gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Ama artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmişti. Gazetecilik okumaktan Davis'in hapsedilmesini izlemeye, kayıp Curtis'i bulma umuduyla dedektifler tutmaya kadar son on yılda yaptığı her şey -Şimdi vazgeçerse her şey boş gider.

Bir havluya sarılarak odasına döndü ve dışarıda kimse görmeden giyinmek için ışığı kapattı. Gün işiyınca oltasını suya atacak ve Davis'in yemi yutup yutmadığına bakacaktı.

Eğer egosu beyninden büyük olsaydı, onu tam istediğı yerde yakalardı.

**

Jackson göz ucuyla siyah cipi fark etti, 235'ten Gateway'e doğru hızla ilerliyordu. *Lanet olsun, bomba geri dönmüştü!*

Dönüştürülmüş moteldeki yatakhaneşine geri döndüğünde, dün karşılaştığı kadının arkasında olduğunu doğrulamak için panjurları kapattı.

direksiyonda. Gerçekten de öyleydi. Kavşakta yavaşlayıp benzin istasyonuna doğru sağa döndüğünde omuz hizasındaki buklelerini görmemek mümkün değildi.

Oda arkadaşının yokluğuna şükreden Jackson, o mağazanın girişine yakın bir yere park ederken cep telefonunu çıkardı. Neden geri dönmüştü ki?

Kamera uygulamasına girdi ve kadın arabadan inip kaputun üzerinden ona doğru bakarken birkaç kare fotoğraf çekti. Bugün giydiği mantıklı kıyafetler düzgün kıvrımlarını gizlemeye yetmiyordu. Aralarında elli metre kadar mesafe olmasına rağmen kız adamın ateşini yükseltmişti ama mesafe fotoğrafların kalitesini düşürecekti.

Yine de Ike ve Toby'yi durumdan haberdar eden bir mesaj gönderdi. Umarım Taskforce analistleri görüntüyü büyütebilir ve son teknoloji yüz tanıma yazılımlarını kullanarak kadının kimliğini tespit edebilirlerdi. Kim olduğunu öğrendiklerinde, onun kedi-fare oyununa hızlı bir son vereceklerdi.

**

Sadece beş saattir çalışmaktan ayakları ağrıyan Lena, bir elinde bir şişe buzlu çay, diğerinde jambonlu ve peynirli sandviçle öğleden sonra sıcağında dükkândan dışarı çıktı. Bir benzin istasyonunda kasiyer olmanın bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti. Bill ona taze kahve yapmaktan pompaları ayarlamaya ve arka odadaki buzdolaplarını doldurmaya kadar yapılması gereken her şeyi göstermişti. Saat ikiydi ve gün ortası yoğunluğu azalmış, sonunda ona bir mola vermişti.

Sessiz otoparkı geçerken Gateway'e doğru baktı ve inşaatın bir kez daha devam ettiğini görünce şaşırıldı. Otomatik olarak Mocha Man'i ararken, nabzının hızla atmasıyla onun bir merdivenin tepesinden kendisini izlediğini fark etti.

Lena meydan okuyan bir gülümsemeyle ona sandviçini gösterdi. *Bak, burada kamera yok.*

Ona başıyla selam verdi. *Anlıyorum.*

İnatla devasa bir ceviz ağacının altına yerleştirilmiş piknik masasına doğru ilerledi, oturdu, ağrıyan ayaklarını karşıdaki banka dayadı ve o yemek yerken şartlı tahliye edilenlerin çalışmasını izledi.

Gerçi artık o kadar da çok iş yapılmıyordu. Adamlar teker teker çekiç ve testere işlerini bırakıp gözlerini kısarak ve gölgelenerek

Davis'in bile otoyolun karşısındaki gözleri ona bakıyordu. Ani rahatsızlığının buzlu çaydan bir yudum alarak giderdi.

Bunca yıl sonra onu kurbanının kız kardeşi olarak tanıyabilir miydi? Elbette tanımazdı. Davis'in mahkeme öncesi duruşmada Xenakis ailesiyle yüzleşmesinin üzerinden on yıl geçmişti. O zamanlar Lena'nın sırtında kalın bir saç örgüsü, camları soda şişesi dibi kadar kalın gözlükler ve on beş kilo fazladan kilo vardı. Ayrıca, gerçek soyadı olan Xenakis'i kimse nasıl telaffuz edeceğini bilmediği için profesyonel kariyeri uğruna bırakmıştı. Davis'in bağlantıyı kurmasına imkân yoktu, diye kendini temin etti. Göz lazer ameliyatı ve sıkı Pilates onu yepyeni bir kadın gibi göstermişti.

Bir zil sesiyle tekrar yukarı bakınca adamların dağldığını gördü. Kabaca yarısı camiye doğru dönerken, Davis ve Mocha Man'in de aralarında bulunduğu diğer yarısı otoyolu geçmeye hazırlanıyordu.

Akbabalar gibi, seyrek trafikten habersiz görünüyorlardı. Kampçılarla dolu bir okul otobüsü neredeyse onları deviriyordu; Mocha Man hariç hepsi çünkü gibi tetikteydi.

Lena soğuk terler içinde yüzdü. *Hazır ya da değil, işte geliyorlar.*

Elini boynundaki değerli taşla götürerek, başparmağının tırnağıyla kefaletin üzerindeki küçük düğmeyi çevirdi. Niyeti Davis'le gelişmekte olan ilişkisini filme almaktı, böylece Davis sonunda itiraf ettiğinde, sözleri boş bir övünme değil, gerçekmiş gibi görünecekti.

Dün geceki rüya aklından geçti. *Bunu düşünme.* Kariyeri boyunca düzinelerce suçluyla görüşmüştü. Bunu yapabildi.

Jamal Ibn Nasser, kadının esnek kıvrımlarını seçebilecek kadar yaklaştıklarında, "Kahretsin, bu kaltakla birlikte olmak isterdim," diye haykırdı.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye tersledi Jackson, sırık gibi adamın patlamasından rahatsız olduğu kadar, şimdi onun kim olduğunu öğrenmiş olsa bile aynı şekilde hissetmesinden de rahatsız olmuştu: Lena Alexandra, *Crime and Liberty* tabloid'in serbest editörü.

Sadece bir saat önce Ike'dan şüphelerini doğrulayan bir mesaj almıştı.

Kadının her yerinde sorun vardı. Mesafesini koruması gerektiğini biliyordu ama kadının amacını öğrenmek için can atıyordu. Ona göre

Gel buraya gülümsemesi ve davetkâr bir tavırla salladığı parmaklarıyla bir şeyin peşinde olduğu belliydi - umarım onun değil.

"Onunla konuşmaya gidiyorum," diye duyurdu Muhammed adındaki şartlı tahliye edilmiş kişi. Aniden rotasını değiştirerek, aralarında kameraya benzer bir şey olup olmadığına dikkat eden Jackson'ın da bulunduğu diğerlerini peşine taktı.

Güzel kadın eski mahkûmların etrafını sarmasından endişe duyduysa da bunu belli etmedi. "Merhaba," diye seslendi, gür dudakları kalp durduran bir gülümsemeye dönüştü.

Onda bir erkeğe seksi düşündüren bir şey yoksa ne olayım. "Nasılsın?" Muhammed adımlarına bir çalım katarak mırıldandı. "Süper." Onlara bakarken bir kulağının arkasına koyu renk bir bukle sıkıştırdı teker teker. "Hepiniz nasılsınız?"

Piknik masasının karşı tarafında sıralanarak gözlerini ona diktiler. "Artık iyiyiz," dedi Muhammed, bakışları kızın göğüs dekoltesinde gezinirken. "Adın ne bebeğim?"

Gözlerinde bir alaycılık kıvılcımı parladı ama gülümsemesi sabit kaldı. "Maggie," dedi dirseklerini masanın üstüne koyarak ve onlara hindistan cevizi büyüklüğündeki göğüslerinin üst kısımlarının ağız sulandıran görüntüsünü vererek. "Artık burada çalışıyorum." Artie'ye doğru başını salladı.

Jackson kulaklarına inanamıyordu. Kadın hiç vakit kaybetmeden yerel çevreye sızmış, Gateway'i izlemek için ideal bir yer bulmuş ve hayali bir isim uydurmuştu. Neden? Medya Taskforce soruşturmasının kokusunu mu almıştı?

"Benim adım Muhammed," dedi sözcüleri. "Bunlar da Nadim, Hasan, Cemal, Süleyman ve Abdül."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." Bakışları Jackson'ın üzerinde diğerlerinden bir an daha uzun süre kaldı.

"Maggie, ha," diye devam etti Muhammed, çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturarak. "Bir şeyin kısaltması mı bu?"

Seksi omuz silkişi boynundan sarkan pembe değerli taşı yerinden oynattı. "Sence bunun kısaltması ne?" diye sordu ona kirpiklerini kırıştırarak.

"Margaret," diye tahmin etti Davis, kız haklı olduğunu gösteren bir işaret yapınca kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Akıllı adam," diye övdü onu. "Bu Margaret."

İnci gibi beyaz dişlerinin arasından yalan söylüyordu. Jackson büyüyen kaşlarını gizlemek için mücadele etti.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu, kadının ona sertçe bakmasına neden olan bir notla.

"Aslına bakarsanız buraya D.C.'den yeni taşındım," diye cevap verdi. Bir yalan daha, diye düşündü Jackson.

"Yok artık. Hepimiz D.C.'liyiz," diye haykırdı Muhammed, "Abdul hariç.

Baltimore'dan."

"Dünya küçük." Biraz daha uzun oturdu ve göğüsleri dışarı çıkarken onları tekrar kışkırttı. "Hepiniz hangi mahalledensiniz?"

Jamal, "Ben Anacostia'danım, şehrin en kötü mahallesi," diye cevap verdi.

Gerçek adı Rupert Davis olan Süleyman İbn Surad aniden konuştu. "Eskiden polistim, metropol polisiydim," diye övündü.

Maggie bütün vücudunu ona doğru kaydırды. "Ah, canım," dedi sempatik bir bakışla.

Jackson ona kuşkuyla baktı. Adamlar onun onları kandırdığını anlayamamışlar mıydı?

"Evet, hepimiz şu ya da bu suçtan tutuklandık," diye onayladı Muhammed. "Ama endişelenme bebeğim," diye onu rahatlatmaya çalıştı. "Hepimiz kendimize çeki düzen verdik. Artık Allah'tan korkan adamlarız," diye ekledi inançla. "Öyle değil mi beyler?"

"Bu doğru," diye onayladı diğer üç kişi.

"Bu çok rahatlatıcı," dedi, "özellikle de hapishane dönüşümleri hakkında bir kitap yazdığım ve eğer ilgilenirseniz bazılarınızla röportaj yapmak istediğim için."

"Kitap mı yazıyorsun?" Muhammed onun karşısındaki bankın üzerine çöktü.

Jackson kaşlarını çattı. Ne kitabı? Buraya lanet olası bir kitap yazmak için gelmemiştir.

"Kesinlikle. Amacım, hapishane dönüşümünün şartlı tahliye edilenler üzerindeki olumlu ve uzun vadeli etkilerini göstermek."

Adamlar hayretler içinde ona baktılar.

Muhammed elini masaya vurarak, "Ben de içinde olmak istiyorum," dedi.

"Peki, tamam o zaman!" Maggie ona megawatt gücünde bir gülümseme fırlattı, bakışları beklentiyle yukarı fırladı. "Peki ya geri kalanınız? Eski bir polisle röportaj yapmayı çok isterim," dedi Süleyman'a.

Jackson'ın gerginliği yavaş yavaş azaldı. Sözde kitabının tek kelimesine bile inanmıyordu ama en azından bir şeylerin kokusunu alıyor gibi görünmüyordu.

hükümet casusu.

Süleyman geri adım atarak, "Ben değil," dedi.

"Dostum, neden olmasın?" Jamal sordu. "Ben yaparım. Eskiden bir banka soyguncusuydum ama şimdi Allah'ı buldum ve kurtuldum."

"Hepimiz kurtulduk," diye ısrar etti Muhammed. "Hepimizle röportaj yapabilirsin."

Jackson, Ike'ın buna izin vermeyeceğinden emindi. Onun peşinde olup olmaması önemli değildi; bu kadın onun kimliğine yönelik bir tehditti.

Tek Hispanik erkek olan Nadim, mola süresinin bitmek üzere olduğunu duyurarak anı bozdu.

"Ah, dostum." Jamal, Maggie'nin çirkin kıvrımlarına kederli bir bakış fırlattı.

"Gitme zamanı." Muhammed'i ensesinden yakalayan Jackson, onu banktan çekip çıkardı.

Jackson hepsini binaya doğru götürürken Muhammed, "Hoşça kal bebeğim," diye seslendi.

"Güle güle." Pembe uçlu tırnaklarını onlara doğru salladı. "Yakında beni ziyarete gelin. Her akşam altıda burada olacağım," diye seslenerek Jackson'ın dişlerini kenetledi.

Adamlar içeceklerini almak için dükkâna girerken Jackson Muhammed'e bir dolar uzattı ve dışarıda beklerken fazladan bir su almasını söyledi. Dükkândaki güvenlik kameraları, tıpkı dün Lena'nın kamerası gibi, fötr şapka takmadığı sürece onu rahatsız ediyordu. Kaldırımında tek başına dururken gazetecinin kendisine baktığını hissetti.

İsteksizce ona doğru baktı. "O fotoğrafları sildiğinize inanıyorum," diye seslendi otoparkın öbür ucundan.

Ancak bir kamyonetin arkasındaki bir köpek havlamaya başladı ve sözlerini boğdu.

Lena elini kulağına götürdü ve başını salladı. "Seni duyamıyorum."

Bakışlarını sinir bozucu köpeğe yöneltti. "Sessiz ol," dedi ordudaki K-9 idarecilerinden öğrendiği otoriteyle. Köpek sustuğunda ona tekrar seslendi: "O fotoğrafları sildiğini sanıyorum," dedi.

Tek yaptığını gözlerini göğe dikmek ve başını sallamak oldu.

Sadece bekle, diye düşündü Jackson, onun gerçeği kabul etmeyi inatla reddetmesine içerleyerek. Görev Gücü lideri onu korumak için devreye girdiğinde buna pişman olacaktı.

Muhammed yeniden ortaya çıktı ve ona suyunu uzattı. Adamlar onun peşinden dağılırken köpek tekrar havlamaya başladı, el sallayarak veda etti.

ve otoyoldan geri dönmeye başladı. Jackson onun spekülâtif bakışlarının sırtında hissedebiliyor ve diken diken oluyordu.

Muhtemelen burada olmasının nedeni o değildi, bunu kabul ediyordu ama bilgi alma konusunda onun kadar başarılı bir kadın kimliği için tehlikeliydi. Bir şekilde Ike'in ondan kurtulması gerekiyordu.

Bu kasabada zaten bir casus vardı; iki tane çok fazlaydı.

**

Gölgeler dışarıdaki ağaçların gövdelerine doğru kayarken, Lena yatak odasının ışığını yaktı, dizüstü bilgisayarını makyaj masasının üzerine koydu ve fotoğraf makinesini bağladı. Fotoğraflarının yedek kopyalarını iş yerindeki veritabanına kaydetme zamanı gelmişti.

Ekranında küçük resimler belirdi ve bakışları doğrudan Abdül İbn Vasi'nin resimlerine gitti. Nabız otomatik olarak hızlandı.

Abdul. Dönüşümlü ismi bugün onu hazırlıksız yakalamıştı. İsminin anlamını merak ederek Google'da "Abdul" diye arattı.

Servant, İslami dönüşüm isimlerine adanmış bir site olduğunu söyledi.

Seks kölesi gibi mi? diye sordu Lena'nın kafasının içindeki hüzünlü bir ses.

Kaşları çatıldı. Neden bugün kendini dünden bu kadar farklı göstermişti? Yürüyüşünden, yaşitlarınınkine benzer bir konuşma diline bürünen konuşmasına kadar, dün ona saldıran konuşkan adamdan tamamen farklı biri olarak dikkatini çekmişti. Adamda değişmeyen tek şey ona karşı duyduğu şiddetli kızgınlık ve fotoğraflarını silmesi konusundaki ısrarıydı.

Neden resimleri onun için böyle bir tehdit oluştursun ki? Ve onlar gibi olmaya çalıştığında bile onu yaşitlarından ayıran neydi? Sadece açık rengi değildi. Diğerleri kayıtsız kalırken o onu fark etmişti. Şahine benzeyen dikkati açık renkli gözlerinde belirgindi. Onun dikkatinden hiçbir şeyin kaçmadığından şüpheliydi. Gizli görevdeyken etrafında böyle bir adamın olması onu tedirgin ediyordu.

Omuz silkerek *Crime and Liberty*'nin URL'sini yazdı ve kişisel kayıtlarına erişebilmek için giriş sayfasının yüklenmesini bekledi.

Hiçbir şey. Kiraladığı evdeki DSL hizmeti, evde alışık olduğu yüksek hızlı kablosuz ağdan çok farklıydı. Lena sıkıntıyla iç çekerek yenileme düğmesine bastı. Hâlâ bir şey yoktu. *Suç ve Özgürlük*'ün sunucularında bir sorun olmalıydı. Kendini yine Abdul hakkında düşünürken buldu.

Belki de adamın ne için hapis yattığını bilirse, bu onun resminin dolaşıma girmesi konusundaki isteksizliğine ışık tutabilirdi. Tarayıcısında yeni bir sekme açarak Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nin URL'sini yazdı. Savcılıktaki bir arkadaşı, erişim sağlayabilmesi için ona giriş ve şifre bilgilerini vermişti. Abdul'ün adını yazdı ve resmini yüz tanıma bölmesine yapıştırarak arama düğmesine bastı. Program NCIC'deki tüm on iki kişi dosyasını tarayarak onu saatlerce araştırma yapmaktan kurtaracak ve Abdul'ün suç geçmişini ortaya çıkaracaktı.

Beklerken nabızı hızla atıyordu. Ya Abdul'ün suçu kınanacak bir şeyse? Eski bir mahkûmu bu kadar çekici bulmasının sebebi neydi?

Birkaç uzun dakikanın ardından ekranda beliren EŞLEŞME YOK yazısı onu şaşkına çevirdi. Lena kafasını kaşıdı. Adam hüküm giymiş bir suçluysa nasıl olur da eşleşme olmazdı? Programın onu teşhis edememesi için görünüşünü ciddi biçimde değiştirmiş olması gerekirdi.

Davis'in fotoğrafının nasıl bir sonuç vereceğini merak ederek, aynı prosedürleri onun fotoğrafı için de uyguladı ve Süleyman adını kullanarak anında geri bildirim aldı: **Rupert D. Davis (diğer adıyla Sulayman Ibn Surad). Marihuana ve kokain kaçakçılığından hüküm giymiş eski D.C. Metropolitan Polis memuru. On beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Sekiz yıl Arlington County Cezaevinde yattı. Temmuz 2012'de şartlı tahliye edildi.**

"Bu çok garip." Neden Davis'in yüzü tanınıyor da Abdul'ünki tanınmıyordu?

Merakı Lena'yı dürterek aramasını NCIC dışında hapse girmiş ünlüleri ve profesyonel sporcuları da kapsayacak şekilde genişletmesine neden oldu, çünkü adam ona her ikisi de olabilecek biri gibi gelmişti. Ancak elinde sadece adı vardı ve kullanabileceği bir yüz tanıma programı da yoktu, araştırması rastgele ve verimsiz oldu.

Artık açık pencere beyaz duvarda karanlık bir dikdörtgen oluşturuyordu. Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldıran Lena, Peter'ın yardımını almaya karar verdi. Bilinmeyen bir kişiyi teşhis edebilecek biri varsa o da *Suç ve Özgürlük*'ün kurucusu ve CEO'suydu.

Ona Google hesabından bir e-posta gönderdi, Abdul'un fotoğrafını ve adama duyduğu hayranlığı gizleyen kısa bir istek ekledi.

E-posta geri döndüğünde, arkasına yaslandı, bir an düşündü ve resmi Peter'ın Google postasına gönderdi.

Kişisel yazışmalar.

Sonra Lena ağırlaşan göz kapaklarını ovuşturarak resimleri dizüstü bilgisayarına kaydetti. Yarın kolyesinin içindekileri boşaltacaktı. İki saate kadar video kaydedebildiği için acelesi yoktu. Bu gece uykusunu alması gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarını kapattıktan sonra yatağına tırmandı ve üzerine sadece bir çarşaf örttü. Yatağının yanındaki fotoğraf, yanından geçen bir arabanın ışığı Alexa'nın tatlı yüzünü kısa süreliğine aydınlatırken gözüne çarptı. Açık pencereden giren hava, dışarıdaki çalıların üzerindeki küçük beyaz meyvelerin kokusunu taşıyordu. Tuhaf, Alexa'nın eskiden böyle kokan bir parfüm şişesi vardı.

"Bu gece kötü rüya görmek yok," dedi Lena kendi kendine.

Dördüncü Bölüm

"Plan nedir, babalık?" Jackson, öğleden sonra gök gürültülü bir fırtına nehir yönünde gürlerken ve tepesindeki ağaçların yapraklarını hışırdatırken doğrudan cep telefonuyla konuşarak sordu. Kararmaya başlayan ormana doğru koşarken kalbi hâlâ küt küt atıyordu.

Lena Alexandra'nın onun fotoğraflarını çekmesinin üzerinden kırk sekiz saatten fazla bir süre geçmişti ve adamlarını çalışırken kendisini ziyaret etmeye davet etmesinin üzerinden de yirmi sekiz saat geçmişti. Kendini sadece yerel olarak tanıtmakla kalmamış, aynı zamanda şartlı tahliye edilenler arasında da haberi yayılmıştı, öyle ki çoğunluk bu gece Cuma ibadetinden sonra onu ziyaret etmek için davetini kabul etme planları yapmıştı. "Bu hatunun burada kalmasına izin vermeyeceğiz, değil mi?"

"Bekle ve gör durumu," diye yanıtladı Ike.

Suç ve Özgürlük'ün sunucularını sabote etmekten başka yapabilecekleri bir şey olmalıydı. "Telefon numarasını bulabildiniz mi?"

"Evet, ama normal cep telefonunu taşıyor."

Belli ki kadın bu tür şeyleri daha önce de yapmış. Telefon görüşmelerini bile izleyemiyorlardı. Jackson'ın tedirginliği artmıştı. "Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

"En iyi arkadaşın bu gece onu evine kadar takip edip nerede yaşadığını öğrenecek," dedi Ike. "Sonra sen ve o yarın onun evinde, o isteyken bir parti verebilirsiniz," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

Demek Ike'in çılgınlığının bir yöntemi vardı. Ike, Toby'ye gazeteciye göz kulak olmasını söylemişti. "Harika." *Parti* derken Ike, Jackson ve Toby'nin onun evini basacağını ve kamerasına, dizüstü bilgisayarına ve kimliğini tehlikeye atmak için kullanılabilecek her şeye el koyacağını kastediyordu.

"Onu üniversitenizin onun için uygun olmadığına ikna etmek isteyeceksiniz," diye devam etti Ike sert bir ses tonuyla.

Başka bir deyişle, onu korkutup kaçıracaktım.

"Doğru," diye kabul etti Jackson, rahatlamış ama aynı zamanda isteksizdi. Kadınların gözünü korkutmak konusunda sınırı vardı. Ayrıca, onu son kez görmek de istemiyordu. Onun yanında olması, kendisi eski mahkûm değilken onları kurtaran bir programda çalışmak ve Görev Gücü için varlığından bile şüphe duyduğu kanıtları aramak gibi sıkıcı bir deneyimden kurtulmasını sağlıyordu.

Söyleyebildiği kadarıyla, Gateway olmas₁ gerektiği gibi bir yerdi.

"Yeni bir şey var mı?" Ike sordu.

Jackson geçen gün İbrahim'in ofisinde gözüne ilişen kitabı düşündü. Sırtındaki logo tanıdık gelmişti ama bu kitabı şüpheli yapmazdı. "Hayır, hiçbir şey. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum," diye ekledi, izci kampına gittiği yaz başından beri görmediği kızına sarılmak için can atıyordu.

"Yarın," diye hatırlattı Ike ona.

"Evet. Görüşürüz, babalık."

"İyi geceler, evlat."

Telefonunu cebine geri sokan Jackson, ayaklarının altındaki zemini sarsan müthiş gök gürültüsüyle irkildi. Bir anlığına Irak'a geri dönmüş, taburu havan mermileri altında kalmıştı.

Görev Gücü için çalışmak savaşa çok benziyordu, diye düşündü. Bazen müttefik ve düşman arasındaki çizgi bulanıklaşıyordu.

Lena Alexandra, namı diğer Maggie neydi? Dost mu düşman mı?

Bunu öğrenmenin bir yolu da onu bu gece diğer şartlı tahliye edilenlerle birlikte mağazada ziyaret etmektir.

**

Lena dükkânın ön tarafındaki pencerelerden endişeli bir bakış daha attı. Bu onun dükkânı tek başına idare ettiği ilk geceydi. Dışarıda, binanın her iki ucunda da projektörler yanmaya başladığında rahatladı ve alacakaranlığın örtüsünü otoparkın çevresine kadar taşıdı. Benzin pompaları ışıktandırılmış barınağın altında boş duruyordu. Dükkân Las Vegas gibi aydınlatılmıştı ama kimse kumar oynamaya gelmiyordu, Lotto seven Amiş adam bile. Çok meşgul olmak istememişti ama ilk telaşın ardından gelen sükûnet zamanın akıp gitmesine neden oldu.

Sürekli çalan klasik müzik yüzünden sinirleri yıpranan Lena kaynağını buldu ve kapattı. Şartlı tahliye edilenlerin buraya gelmesi için daha ne kadar beklemesi gerekecekti? Elbette davetini kabul edeceklerdi. Buzdolapları uğulduyor ve kahve tıslıyordu. Sonra bu seslerin üzerinde, şarkı söyleyen bir ses dükkâna nüfuz etti. Sesin kaynağını arayan Lena dışarı çıktığında Gateway'in otoparkının araçlarla tıka basa dolu olduğunu gördü. Bu ürkütücü *sesin müezzine* ait olduğunu fark etti; kobalt rengi gökyüzünü delen bir minareden aşağı süzülen Müslüman ezanıydı bu.

Caminin yüksek pencerelerinden parlayan ışıklar bir ayinin devam ettiğini gösteriyordu. Henüz kimsenin onu ziyaret etmemesine şaşmamalı.

Ama ayin gece yarısına kadar sürmediği sürece, henüz ziyaretçileri olabiliirdi.

**

İbrahim *minberden*, yani vaazını verdiği kule şeklindeki yüksek kürsüden, "Allah'ın bereketiyle ilerleyin," diye seslendi. Uzun basamakları hızla inerek odanın arka tarafına doğru yürüdü ve fuayeye açılan ağır kapıları açtı.

Sonunda hareket etme özgürlüğüne kavuşan Jackson uyuşmuş bacaklarını açtı ve komşularına çarpmamaya çalışarak seccadesinden kalktı. Düzinelerce adam, ziyaretçiler ve mevcut şartlı tahliye edilenler, iki saattir, caminin Mekke yönüne bakan duvarına hakim olan özenle döşenmiş bir niş olan *mihraba* bakarak diz çökmüşlerdi.

Törenin başında, ziyaretçiler Gateway'in mezunları olan eski şartlı tahliye mahkumları olarak tanıtıldı. Jackson'ın meslektaşları onlara hayranlıkla baktı. Takım elbise giymişlerdi, çoğu varlıklı görünüyordu; eski suçlular oldukları düşünüldüğünde hepsi Jackson'a inanılmaz derecede iyi entegre olmuş gibi geldi. Eğer Gateway onları böylesine üretken, namuslu bireylere dönüştürmekten sorumluysa, o zaman Görev Gücü yanlış ağaca havlıyordu.

İbrahim'in itidal ve özsaygı hakkındaki vaazı, bu hafta sonu şartlı tahliye edilenlerin hapisten çıktıktan sonraki ilk özgürlük tatları olacağı için yerinde bir vaazdı. Önceki vaazlarda olduğu gibi bu vaaz da İbrahim'in web sitesinde yayınlanacak olan bir kameraman tarafından filme alındı. Jackson, kamera ona doğru döndüğünde yüzünü başka yöne çevirdi.

İbrahim'in sözleri bazı eski mahkumların eski davranışlarına geri dönmesini engellemede etkili olsa da Jackson, mezunların oluşturduğu örneğin onları motive etme olasılığının daha yüksek olduğunu düşündü. Başarılı mezunları Cuma gecesi ibadetine katılmaya davet etmek yönetim açısından dahiyane bir hareketti.

"Doğruca yataklarınıza gidin kardeşlerim," diye uyardı Zekeriya kalabalığın arasından geçerek. "Özgürlüğünüzde baştan *çıkarılacağınızı* unutmayın," diye ekledi Jackson'ın omzuna yumru gibi bir el koyarak. "Günaha karşı direnmelisiniz."

Jackson'ın aklına Lena Alexandra'nın bir görüntüsü geldi. İşte cazibenin vücut bulmuş hali, diye düşündü ve diğerlerine katılarak kapıya doğru ilerledi. İbrahim'in herkesi ismiyle selamladığını ve kimsenin ismini unutmadığını fark etti. "Senin için Abu," dedi ve her bir katılımcıya birer broşür dağıttı. Kendininkini alan Jackson, *Kıyamet Günü* başlığına bir göz attı ve daha sonra incelemek üzere arka cebine koydu.

Dışarıdaki kalabalığı takip etti. Şartlı tahliye edilenler, mezunların Toyotalar, Cadillaclar ve Lexuslarla uzaklaşmalarını kıskanç gözlerle izlediler. Sonra on iki adam da düşünceli bir sessizlik içinde yatakhanelerine doğru yürüdü. Kampüsün girişine yaklaştıklarında, Artie'nin Tek Durak Dükkânı, uğrak bir limandaki genelev gibi ışıklandırılmış bir şekilde karşısına çıktı.

"Yatmak için çok erken," diye yorum yaptı Muhammed. "Yorgun değilim," diye onayladı Cemal.

Bu fikir birliğiyle, adamların yarısı sözsüz bir şekilde otoyolu geçmeye başladı. Jackson rotasında kalan bir avuç adamı yatakhaneye kadar takip etti ama sadece Artie'nin güvenlik kameralarından yüz hatlarını gizleyebilmek için faturalandırılmış bir şapka almak için.

Zekeriya'nın günaha karşı direnme uyarısı buraya kadarmış.

**

Şartlı tahliye edilenler birbirinin aynıslı gri pantolonlar ve beyaz düğmeli gömlekler giymiş olarak dükkâna doluşurken, Lena kasanın arkasında barikat kurdu; yükseltilmiş zemin ona herkesi gözetleyebileceği daha iyi bir görüş açısı sağlıyordu.

Muhammed tanıştırmaları yaptı. Adamlar şakalaşıyor ve tezgâhın yanında ayakta durabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Erkekler onun varlığında kendilerini daha rahat hissedene kadar kitap meselesini zorlamamaya karar vermişti.

Tanıştırılan son kişi Corey'di, Abdul'un oda arkadaşı.

"Abdul nerede?" diye sordu, onu arıyormuş gibi yaparak, ama orada olmadığını hemen fark etmişti. Kendi kendine rahatladığını söyledi. Fotoğraf çekmesi konusunu açarsa garip kaçabilirdi, gerçi kitap hikâyesi bunun için de bir bahane sağlıyordu.

Corey omuz silkti. "Sanırım gelmeyecek."

"Neden gelmeyecekmiş?"

Corey yine omuz silkti. "Duyduğuma göre kitap yazıyormuşsun," dedi, merceklerinin ardından ona ciddiyetle bakarak. "Kurgusal olmayan şeyler okumayı severim." Kahverengi yanakları koyu bir pembeye döndü.

"Öyle mi?" Lena tekrar Abdul'den bahsetmeden önce şu anda keyif aldığı biyografiyi tartıştılar. "Biliyor musun, oda arkadaşın tanıdık geliyor. Tam adını biliyor musun?" Onu henüz teşhis edememiş olması onu çıldırtıyordu.

"Abdul Ibn Wasi," diye yanıtladı Corey. "Bu onun din değiştirme adı zaten. Hapishanedeyken din değiştirdiğimde Yusuf İbn İsmail adını almıştım ama Corey'i hâlâ daha çok seviyorum."

Lena, "Corey daha cana yakın," diye onayladı. "Abdul'ün dönüşümünden önceki adının ne olduğunu biliyor musun?" Davis'in sabit bakışları yüzünden tüyleri diken diken olmaya başlamıştı. Sol tarafında, Fireballs ve Slim Jims kutularının yanına dikilmiş, sinsî bir şeyler planlıyor gibiydi.

"Hayır, hanımefendi. Eski isimlerimizi kimseyle paylaşmamıza izin verilmiyor çünkü dönüşüm ismimiz şu anda kim olduğumuzu temsil ediyor. Hâlâ eski ismimi kullanan bir tek ben varım."

Lanet olsun, diye düşündü Lena, çevresel görüş alanındaki bir hareket dikkatini dağıtmıştı. "Jamal," diye hayretle bağırdı, "az önce cebine bir kahvaltı çubuğu mu soktun?"

Yüzü masumiyetin resmiydi. "Ben değilim."

Diğer adamlar dönüp Cemal'e kaşlarını çatarken Davis kıs kıs güldü. "O zaman sol ön cebinde ne var?" diye ısrar etti.

"Hiçbir şey."

Davis ile bir bağ kurma şansını beklenmedik bir şekilde karşısına çıkılmıştı.

Yardım istemek için ona döndü. "Siz polis memuru değil miydiniz?"

Kendini beğenmiş bir havayla pantolonunu yukarı çekti. "Öyleydim. Ne oldu?

Bu mu?"

"Hırsızlık yapan insanlarla bir sorununuz olduğunu düşünürdüm, özellikle de burnunuzun dibinde yaptıklarında."

"Hımm." Jamal'a düşünceli bir bakış fırlattı.

"Ayrıca, burada bana yardım edecek eski bir Metropolitan Polis Memuru varken neden yerel şerifi aramak zorunda kalayım ki?" Lena'nın kirpiklerini ona doğru savurması için tüm iradesini kullanması gerekti.

Aynı anda, kilyafetleriyle birlikte gülünç görünen büyük bir kasket takan Abdul, adımını attığı anda çan çalmaya başladı

kapıdan içeri girdi. Lena'nın nabzı onu görünce hızlandı. Şapkasını bir kenara bırakırsak, resmi kıyafetler içinde gündelik kıyafetlerden bile daha çekici görünüyordu.

Dikkatini tekrar Davis'e verdi, ona dokunacakmış gibi bir elini uzattı ama tam olarak değil. "Bak, bu adamları kontrol altında tutma konusunda sana güvenebileceğimi biliyorum," dedi en seksi sesiyle.

Jamal endişeli görünüyordu. "Dostum, ben hiçbir şey almadım," diye ısrar ederek geri çekildi.

"Bunu ben hallederim," diye karar verdi Davis, tavuklarla dolu bir ahırdaki horoz gibi göğsünü kabartarak. Jamal'ı takip ederek etrafında döndü, bacaklarını ayırdı ve yüzünü yere doğru itti.

Jamal uludu.

Diğerleri gergin bir şekilde titredi.

Davis, Jamal'ın cebinden ezilmiş bir kahvaltı çubuğu çıkardı. "Almadığın şey bu mu evlat?" diye hırladı kurbanına, başını daha da aşağı iterek.

"Ona zarar vermeyin!" Davis ona kızgın bir bakış fırlattığında Lena dilini ısırarak haykırdı. "Yine de teşekkür ederim." Çalıntı eşya için elini uzattı, böylece Davis kurbanını serbest bırakmak zorunda kaldı. Ama önce Jamal'ı yüzüstü muşamba karoların üzerine itti. Pantolonunu tekrar çekiştirerek Lena'ya doğru kasıla kasıla yürüdü, ruhsuz bakışları Lena'nın tüylerini diken diken ediyordu. "Ne zaman istersen, hanımefendi," diye mırıldandı ve sanki buna hak kazanmış gibi Lena'nın elini okşadı.

Dokunuşundan tiksinen kadın antibakteriyel jele özlemle bakarken, birkaç adam Jamal'ın ayağa kalkmasına yardım etti ve ona cezayı hak ettiğini söyledi.

Lena ezilmiş eşyayı çöpe attı. "Şey, bu-" *Barbarcaydı*, diye düşündü.

"Etkileyici," dedi ve bunu mini kamerasına kaydettiği için memnun oldu. Davis'in henüz suçlayıcı bir şey söylemesini beklemiyordu ama her ihtimale karşı kamerayı açık bırakmak hoşuna gidiyordu. Ona çapkın bir gülümseme göndermeyi denedi ama başaramadı ve onun yerine Abdul'e baktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve bacaklarını sağlam ağaç gövdeleri gibi birbirinden ayırmış olan Abdul, kapalı kapının çerçevesini dolduruyor gibiydi. Gözlerindeki ifade kasketinin altında gizliydi ama dudaklarının sert çizgisi

onaylamadığının ilettili.

Lena kaşlarını sorgulayarak kaldırdı. *Bu şapka da neyin nesi?* Ve sonra aklına geldi. Başının üstündeki güvenlik kamerasına baktı. *Ah.*

Onun alaycı gülümsemesi karşısında gözlerini kaçırıldı.

Bu, aralarında tek kelime olmadan iletişim kurduklarını hissettiği ikinci seferdi. Sanki oynanan oyunların ötesini gören farklı bir zihniyeti paylaşıyorlardı. Yine de, başka hiç kimse en ufak bir endişe göstermezken Abdul'ün neden kameralardan korktuğunu anlayamıyordu.

"İşten sonra ne yapıyorsunuz, bayan?"

Davis'in beklenmedik sorusu kanının donmasına neden oldu. Kendini toparlayarak ona doğru döndü. "Tatlım, ben gece yarısına kadar çalışıyorum. Eminim bu senin sokağa çıkma yasağından çok sonra."

Alaycı bir tavırla verdiği cevap sokağa çıkma yasağının caydırıcı olmadığını gösteriyordu.

Belki de onu tek başına sorgulama fırsatını geri çevirdiği için delirmişti ama sorgusuna zemin hazırlamak için yapması gereken çok şey vardı. Herhangi bir şeyi itiraf etmesini beklemek için henüz çok erkendi. "Belki başka bir zaman," diye önerdi.

"Burada olmamalıyız," dedi Abdul birdenbire. "İmam Zekeriya'nın günaha girme konusunda ne dediğini duydun. Hepimiz yataklarımızda olmalıyız." Adamların üzerinde emredici bir bakış gezdirdi.

Lena ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Tanrı aşkına, Abdul. Daha birbirimizi yeni yeni tanıyorduk."

"Abdul haklı." Corey ona özür dileyen bir yüz ifadesi gönderdi. "Sokağa çıkma yasağını bozmadan önce geri dönmeliyiz. Ayrıca, bir müşterin var." Dışarıda, park yerine doğru gümbür gümbür gelen on sekiz tekerlekli araca başıyla işaret etti.

Omuzları hayal kırıklığıyla çökmüş olan adamlar hep birlikte kapıya doğru yöneldiler; Davis hariç hepsi olduğu yerde kaldı ve Lena'nın kalbi ani bir panikle çarpmaya başladı. Onu burada onunla yalnız bırakmayacaklardı, değil mi?

Muhammed ona bir öpücük göndererek, "İyi geceler Maggie Hanım," diye seslendi. Lena başını salladı. "İyi geceler, Muhammed."

"Yaptığım şey için özür dilerim," diye mırıldandı Jamal ayaklarını sürüyerek geçerken. "Önemli değil. Geri verdin." *Sayılır.*

"Pazar günü görüşürüz," dedi Nadim yanından geçerken.

Bekle, Pazar mı? sen gidiyor bir yerde?" o sordu at geri çekiliyorlar.

"Hafta sonu özgürlüğü," diye ekledi Davis, isteksizce kapıya doğru ilerlerken bir elini tezgâhın üzerinde kaydırarak.

"Hepiniz gidiyor musunuz?" Dehşeti gerçektir.

"Sadece bir geceliğine. Geri döneceğim," diye güvence verdi Davis ona

ve midesinin bulanmasına neden olan sinsi bir göz kırpması gönderdi.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Abdul kapıyı açarken ısırdı.

Davis ona doğru döndü. Abdul'e doğru ilerlerken tıknaz vücudundan düşmanlık yayılıyordu. "Senden emir almam," diye hırladı.

Lena nefesini tuttu. Böylesine iri yarı, gözünü budaktan sakınmayan adamlar arasındaki bir kavga ancak çirkinleşebilirdi. İçlerinden birinin yaralanmasından ya da daha kötüsü, Artie'nin evine onu ziyarete gelmesinin engellenmesinden korkuyordu. Ama Abdul, Davis'e ilk yumruğu atması için hiçbir neden bırakmadan öylece baktı.

Sonunda, kız kardeşinin katili karanlık suratıyla pencerelerin önünden geçerek uzaklaştı. Omzunun üzerinden ona bakarken sadece gözlerinin aklı görünüyordu.

"Buradan gitmelisin." Abdul'ün derin, müzikal sesi, kapının kapanmasına izin vermeye hazırlanırken dikkatini yeniden topladı.

Başını ona doğru savurdu. "Kim demiş?"

"Bu adamlar tehlikeli." Konuşması bir kez daha eğitimli bir havaya bürünmüştü. "Peki sen değil misin?"

Omuz silkti, kapı aralarına kapanmaya başlarken güçlü omuzlarının kaldırıp indirdi.

"Seni hapse attıran ne?" diye seslendi.

Ama sonra kapı gümbürdeyerek kapandı ve onun buradaki varlığını reddettiği kadar bariz bir şekilde sorusunu da reddederek uzaklaştı. Belalı bir yürüyüş benimseyerek karanlığın içinde kayboldu.

"Hey, burada biraz hizmet almak için ne gerekiyor?"

Lena bir adım havaya sıçradı. Işıklandırılmış pompaların yanında duran kamyon şoförünü tamamen unutmuştu. Avucunu cevap düğmesine vurdu.

"Özür dilerim efendim. Size ne ikram edebilirim?"

Mazot pompasını iki yüz dolara ayarlarken Abdul'ün tavrını düşündü. Önce fotoğraflarını silmesini istemişti; şimdi de gitmesini istiyordu. Belli ki adam bir şeyler saklıyordu.

Bu ona burada kalması için bir neden daha verdi.

Beşinci Bölüm

Jackson, caminin merdivenlerinden inip kızgın otoparkı geçerken meslektaşına yan gözle baktı. Hafta sonu kavurucu olacaktı.

Jackson'ı çok şaşırtan bir şekilde Toby ruh yamasını tıraş etmiş, fazla uzamış saçlarını kestirmiş ve her zamanki tişörtünü şık bir takım elbiseyle değiştirmişti, aslında onu bir şartlı tahliye memuru gibi gösteriyordu, o kadar ki Toby çıkışını imzalarken İbrahim ona doğru bakmamıştı bile. İmam, Tobias Burke'ün Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu'nda özel ajan olduğunu asla tahmin edemezdi.

Jackson bunu söylemek için kiraladıkları Crown Victoria'nın arka koltuğuna yerleşene kadar bekledi. Toby direksiyonun arkasına geçerken, "İyi temizlenmişsin Burke," dedi.

Toby bir çift Versace güneş gözlüğü taktı. "Evet, ama asla bir haydut gibi görünmeyeceksin, Stonewall," diye karşılık vererek arabayı çalıştırdı.

"Benim adım Stonewall değil." Bu, meslektaşına bu gerçeği hatırlattığı ilk sefer değildi. Jackson, Toby'nin kendisini taciz etmekte ısrar etmesinin nedeninin bir zamanlar orduda komando olarak görev yapmış olması olduğunu düşündü. Bu yüzden eski Deniz Piyadesi subayını sürekli küçümsemeye çalışıyordu. Artık ikisi de ordudan ayrılmıştı ama iki hizmet kolu arasındaki rekabet devam ediyordu ve Toby Jackson'a canı ne isterse onu diyebiliyordu. Stonewall Jackson bir Konfederasyon Ordusu Generaliydi ve Toby de Philadelphia'dan bir İç Savaş meraklısıydı.

Dikiz aynasına ukala bir gülümseme fırlatan eski Ranger, bir rock and roll istasyonunu yumruklarken onları 235. Otoyola sürükledi. Kuzeye, Abdul Ibn Wasi'nin Baltimore'daki evine doğru hızla ilerlediler. Ancak o kadar uzağa gidemeyeceklerdi.

"Yani, bu gece mi?" Jackson, Lena'yı şehirden kovma işini geride bırakmaya hevesli bir şekilde sordu. "Nerede kaldığını öğrendin mi?"

"Evet," diye yanıtladı Toby. "Dikkatini dağıttığın için teşekkürler dostum. Sen tüm eğlenceli şeyleri yaparken pis bir motelde takılmaktan iyidir."

Eğlenceli şeyler, değil mi? Jackson, İbrahim'in dün gece dağıttığı broşürü çıkardı. Sözsüz bir şekilde ön tarafa uzattı.

"Bu nedir?" Kitabı alan Toby dikkatini otoyol ile kitapçık arasında dağıttı. "Görünüşe göre annemin kilisesinin dağıttığı materyaller doğrudan cehenneme gideceğimi öngörüyor."

Jackson, "Bu Kıyamet Günü'ne bir gönderme," diye açıkladı. "Peki, Kongre binasının resimleri de neyin nesi?"

"Ben de bunu merak ediyordum. Al, sana okuyayım." Jackson geri almak için elini uzattı. *"Çağın Efendisi ortaya çıktığında, takipçileri arasındaki gençler kendilerini uyandıracak ve o gece Mekke'ye ulaşacaklar. O zaman Mehdi tüm dünyayı kendi hareketine katılmaya çağırarak."*

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Toby mırıldanarak otoyoldan nehre doğru kıvrılan dar bir köy yoluna saptı.

Jackson sözlerini şöyle sürdürdü: *"Acı çeken ve durumlarının düzeleceğine dair tüm umutlarını yitirenlerin onun etrafında toplanacak ve ona biat edeceklerdir."* *"Dünyanın cesur, fedakâr ve reform arayışındaki halklarından oluşan büyük bir ordu onun önderliğinde hazırlanacak. Dünyanın doğusunu ve batısını işgal edecekler ve her şeyi onun emri altına alacaklar. Allah'ın rızasını kazanana kadar mücadelelerine devam edecekler. İşte bu kadar"* dedi ve kitapçığı kapattı.

"Ve Gateway'in liderleri şartlı tahliye edilenlerin bu saçmalıklara inanmasını istiyor," diye hayret etti Toby. Dikkatini sağ taraflarındaki ağaçların altında yer alan küçük bir eve yöneltti. "Bu arada, gazetecinin kaldığı kiralık ev de burası." Bakışlarını sağ taraflarındaki ağaçlara yöneltti.

Jackson, Schlessen'in küçük beyaz bir evin yanına park etmiş cipini fark edince nabızı hızlandı. O gece Toby'yle birlikte gazeteci için planladıkları şeyi hatırlayınca programa ara vermekten duyduğu memnuniyet azaldı.

Lena Alexandra'yı bu kadar çabuk kovalamak zorunda kalmamayı diledi.

Kendisini hiç onun yanında olduğu kadar canlı hissetmemişti. Koltuğuna geri oturarak düşüncelerini, onsuz yaşayamayacağını bildiği başka bir genç kadına odakladı. Peki neden böyle bir iş yapmıştı?

ve çocukluğunun büyük bir kısmını kaçırdı mı?

On dakika sonra, nehir kenarındaki kiralık evden göz alıcı bir genç kadın uzun bacaklarıyla koşarak çıktığında bu soru kalbine saplandı. "Buradasın!"

Jackson, kızın kollarına atılmadan önce arabanın kapısını kapatacak zamanı ancak bulabilmişti. Burnunu kumral saçlarına gömdü ve onu

bir daire içinde. Naomi her zaman olduğu gibi güneş ışığı, kahkaha ve bu dünyadaki iyi olan her şey gibi kokuyordu.

"Baba, burayı çok seveceksin!" diye ilan etti, yaz başında izci kampına gittiğinden beri kızın ne kadar büyüdüğüne bakarken onun özel kalp kırıklığından habersizdi. Giderek annesine daha çok benzemeye başlamıştı, sadece Colleen'in teni açıkken Naomi'ninki karamel kahverengisiydi.

Sedir ağacından yapılma çağdaş eve eleştirel bir bakış attı. "Bunun nesi bu kadar iyi?" Kiralamak için ödediği paraya bakılırsa burası bir şato olsa iyi olurdu.

"İçini görene kadar bekle!" dedi, onun hicivlerinden habersiz. Tam o sırada Toby görüş alanına girdi ve kadın utangaç bir tavır takındı.

"Tatlım, bu birlikte çalıştığım bir arkadaşım, Bay Burke. Toby, on iki yaşındaki Naomi'yle tanış." Naomi'nin Toby'ye resmi bir el sıkışma teklifini eğlenerek izledi. Hemen ardından, tanıdığı çocuğa dönüştü ve onu eve doğru çekti.

Teknik ekipmanlarını toplaması için Toby'yi bırakan Jackson, kendisinin içeri sürüklenmesine izin verdi. "Vay canına," diye nefes aldı, bunun kendisinden beklendiğini biliyordu.

Tatil evi, açık kat planı, yaratıcı mimarisi ve katedral tavanı ile olmasını umduğu her şeydi. Yükselen pencereler, otuz metre kadar aşağıda, uzun bir merdivenin sonunda kumlu bir kıyı boyunca yavaşça akan Patuxent Nehri'nin muhteşem manzarasını sunuyordu. Ev yeni kesilmiş çiçekler ve camsil kokuyordu.

"Harika değil mi baba?"

"Bu harika," diye kabul etti, doğru bir şey yapmış olmaktan memnundu.

"Gün doğumundan gün batımına kadar yüzüyor ve balık tutuyor," diye bildirdi kayınvalidesi çatı katından spiral merdivenlerden inerken.

Jackson Silvia'yı bir suçluluk duygusuyla karşıladı. "Peki ya sen?" diye sordu. Onun çocuğunu büyütme yerine emekliliğinin tadını çıkarıyor olmalıydı.

"Oh, bayıldım," diye güvence verdi ona. Bir zamanlar kızıl olan saçları parlaklığını yitirmiş, kumrala dönmüştü ama eski öğretmen çok daha genç bir kadının yüzüne sahipti. "Nasıl gidiyor Jackson?" diye sordu sempatik bir kucaklamayla. "Kesinlikle rolüne uygun görünüyorsun." Bakışları adamın kıyafetleri üzerinde hoşnutsuzlukla titreşti.

"Duydun mu Burke?" diye seslendi Toby'ye, tam o sırada eşyalarıyla birlikte sendeleyerek mutfığa girmişti. "Rolüme uygun göründüğümü söylüyor." Hızlıca tanışma faslını gerçekleştirdi.

"Silvia, bu Özel Ajan Toby Burke. Toby, bu Naomi'nin büyükannesi."

"Al şunu," diye homurdandı Toby, kendini Jackson'ın üzerine bırakıp Silvia'nın elini tutarak. "Memnun oldum hanımefendi," dedi, sadece karşı cins için ayrılmış bir gülümsemeyle.

Silvia'nın yüzü kızarıırken Jackson zihinsel olarak gözlerini devirdi. Toby'nin kadınlar arasındaki ünü hiç de abartılı değildi. "Eşyalarımızı nereye koymamızı istersiniz?" diye sertçe sordu.

"Sana göstereceğim."

Naomi onlara evin arka tarafındaki koridora kadar eşlik etti; burada iki mobilyalı yatak odası, lüks bir banyo ve küçük bir ofis ihtiyaç duydukları tüm alanı sağlıyordu.

Bir dakika içinde ona katılacağına söz veren Jackson, üstünü değiştirmek için odasına girdi. Birkaç saniye sonra, nane yeşili Polo kazağı, haki şortu ve mokasen ayakkabılarıyla kendini çok daha iyi hissederek koridora çıktı ve bir çift yırtık kot şort ve Dirty Dick's Crab Shack'in reklamını yapan turuncu bir tişört giymiş olan Toby ile karşılaştı. Toby'nin sol kulağında gümüş bir halka parlıyordu. Parmak arası terlik giymişti.

Toby teknik ekipmanlarını bıraktıkları ofisi işaret etti. "Sanırım şu broşürü tarayacağım, böylece patrona gönderebiliriz," diye teklif etti. "Ona bir e-posta yazmak ister misin?"

Jackson kızının büyükannesiyle heyecanla sohbet ettiğini duyabiliyordu. "Devam et. Önce aile," diye hatırlattı kendine.

"Doğru," diye onayladı Toby, ofis kapısına doğru geri çekilerek. "Peki, kızınızın annesine ne oldu?" diye sordu hazırlıksız bir şekilde.

Jackson durdu ve yavaşça geri döndü. "Araba kazası," dedi kısaca.

Toby ona araştıran bir bakış gönderdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkürler." Araba kazası hikâyesinin sadece yarısıydı ama Jackson Toby'yi gerisini anlatacak kadar iyi tanı mıyordu.

Jackson saat 21:45'te "Gazeteciye bakalım," diye öneride bulundu.

Naomi ve Silvia geceyi geçirmek üzere üst kata çekilmişlerdi. O ve Toby küçük ofislerine kapanmış, Ike ile yapacakları telekonferansı bekliyorlardı. Lena Alexandra'yı, nam-ı diğer Maggie'yi aklından çıkaramayan Jackson, konferans başlamadan önceki on dakikayı bu gece onun evinde verecekleri "partiyi" planlamak için kullanabileceklerini düşündü.

Toby öne doğru oturdu. "Tabii, sana ne bulduğumu göstereyim."

Meslektaş kadının adını arama motoruna yazarken Jackson'ın kanı daha hızlı akmaya başladı.

Suç ve Özgürlük'ün web sitesi ilk açılan sayfaydı ama sunucu hacklendiği için sadece birkaç yıllık önbelleğe alınmış bir sayfayı görüntüleyebiliyorlardı. Yine de bomba gibi kadının fotoğrafı oradaydı, o zaman bile unvanı Serbest Editör olarak listelenmişti ve yirmili yaşlarının ortasında da şimdiki kadar seksiydi. Vücudu saran kıpkırmızı kazak Jackson'ın ağzını sulandırdı.

Toby alçak sesle ıslık çaldı. "Ona bakarken bile sertleşiyorum."

Jackson parmağını bir bağlantıya sapladı. "Şuna tıkla," diye sertçe emretti.

Sonraki sayfa Lena Alexandra tarafından yazılmış düzinelerce makalenin listesiyle doluydu. Onun uzun başarı listesine bakarken birden midesi bulandı.

Toby daha sakın bir ses tonuyla, "Çok meşguldü," dedi.

Lena. Maggie. Maggie. Lena. Jackson'ın aklına aniden bir fikir geldi. "Bahse girerim gerçek adı Magdalena'dır," diye bahse girdi, dudaklarından ve dilinden yuvarlanışının tadını çıkarıyordu. *Margaret, kıçımın kenarı.*

"Magdalena Alexandra," dedi Toby heyecanla. "En fazla bu kadar Yunanlı olabiliyorlar."

Eski web sitesinden anlaşıldığı kadarıyla Lena Alexandra üniversiteden mezun olduğu ilk yıldan beri *Suç ve Özgürlük* dergisine makaleler yazıyordu. Hırsızlık, zimmete para geçirme, adam kaçırma ve hatta cinayetle ilgili başlıklar vardı. Jackson boynunu kaşıdı, kendini tedirgin hissediyordu. Sadece güzel ve kurnaz olmakla kalmıyor, başarıları da son derece zeki bir kadın olduğunu gösteriyordu. Bir profesyonel. Muhtemelen bir sahtekârın kokusunu bir mil öteden alabilirdi, bu da ondan kurtulmayı başaramazlarsa başının büyük belaya gireceği anlamına geliyordu.

"Tarzını bozarsak gerçekten gideceğini mi düşünüyorsun?" Jackson şüphe duymaya başlamıştı.

Toby omuz silkti. "Öğrenmenin tek bir yolu var. Eğer bu işe yaramazsa, soruşturma bitene kadar onu otel odamda rehin tutmaya gönüllü olurum," dedi dürüst bir yüz ifadesiyle ve gözleri parlayarak.

Cehennem gibi, diye düşündü Jackson, kaşlarını çatarak. "Belki onu tutuklatabiliriz."

"O mu?" Toby alay etti. "Muhtemelen aklının ucundan on beş avukat tanıyordur."

Mesleğine bakılırsa, muhtemelen öyleydi. Jackson, gitmeyi reddederse Ike'in sorunu olacağını kendine hatırlattı.

Sanki bir düşünce tarafından çağrılmış gibi, konferans programının zili çaldı. Ike'in sert yüz hatları ekranı dolduruyordu, gür gümüş saçları Ulusal Terörle Mücadele Merkezi'nin halojen aydınlatması altında parlıyordu. "İyi akşamlar," dedi her zamanki gibi sert bir sesle.

Liderlerinin acımasız varlığından etkilenen Jackson ve Toby selamlamaya karşılık verdi. Jackson'ın tecrübeli gözlerine göre Ike her zamankinden daha bitkin görünüyordu, bu da bir şey ifade ediyordu çünkü onun varsayılan ifadesi dünyanın felaketini öngören bir adaminkiydi. Rahat görüldüğü tek an, güzel gelini Eryn'le birlikte dağdaki sığınağına gittiği andı.

Elbette Eryn her erkeğin kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilir, diye düşündü Jackson. Yaklaşık bir yıl önce Eryn'in kendi ruhuna merhem olmasını umduğu zamanlar olmuştu. Hatta Ike Afganistan'dayken Eryn'le birkaç kez çıkmıştı ama Eryn'in kalbi Ike'a çoktan bağlanmış olduğundan Jackson'ın hiç şansı olmamıştı. Özellikle de Ike eve erken döndüğünde -ağır yaralı ama Eryn'in evlenme teklifini kabul edecek kadar hayattayken.

"Kıyamet Günü broşüründen başlayarak," diye söze başladı Ike. "Analistlerimiz bu raporla geri döndüler." Bir çıktıdan okudu. "Bu pasaj *Kuran*'dan doğrudan alıntı. İncil ve Tevrat'ta bulunan hikâyenin aynısı, sadece kendine has ayrıntıları var. İslam'da kehanette bulunulan kurtarıcıya *Mehdi* denir ve çeviriye bağlı olarak Kıyamet Günü'nden önce yedi, dokuz ya da on dokuz yıl boyunca Dünya'da yaşayacağı öngörülür. Sonra Kıyamet Günü'nde dünyayı yanlışlardan, adaletsizlikten ve zorbalıktan kurtaracaktır."

Jackson rahatlayarak, "Yani broşür zararsız," sonucuna vardı. Rapor, Gateway'in gündeminin tamamen iyi huylu olduğuna dair içgüdüsel izlenimini destekliyordu.

Ike kaşlarını çatarak, "Ancak çizimler bunun Ulusumuzun başkentinde gerçekleşeceğini gösteriyor," diye karşı çıktı.

Jackson, "Bu, eski kutsal kitaplara modern bir anlam kazandırmaktır," diye savunuyor. "Şartlı tahliye edilenlerin zihniyetine hitap etmek zorundalar."

"Muhtemelen," diye kabul etti patronu. "Ancak Gateway sivilleri katleden İslamcı isyancı gruplara bağışta bulunurken, planlanmış bir saldırıya atıfta bulunmayı göz ardı edemeyiz. Jackson-"

"Efendim." Deniz Piyadeleri'nde geçirdiği on iki yıl ağzından çıkan bu saygılı kelimeyi şartlandırmıştı. Ike takım lideriydi, evet, ama

ordudan ayrıldıklarında eşit rütbede olurlar.

"Bu hafta neler gördünüz ve duydunuz?"

Jackson başını salladı. Sunacak başka bir şeyi olmadığı için sonunda gözüne çarpan kitaptan bahsetti. "İbrahim'in ofisinde yaptığım görsel araştırmada *Yüce 120 Ders: Tanrılar ve Dünyalar Ulusu için* adlı bir kitap gördüm. Bana biraz garip geldi." Omuz silkti.

Ike'in kaşları yavaşça birbirine yaklaştı. Klavyesine doğru eğildi ve yazmaya başladı. Sonra kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Tanrılar ve Dünyalar Ulusu, Yüzde Beşçiler adlı çetenin diğer adıdır."

Jackson'ın kafasında hafif bir alarm çaldı. "Kim bunlar?"

"İddiaya göre, gezegende yaşayan ve bilgilerini daha az aydınlanmış siyah adamlarla paylaşmaya istekli olan aydınlanmış insanların sayısı." Ike elindeki bilgileri taramaya devam etti. "NGE 1960'larda Malcolm X'in bir öğrencisi tarafından kuruldu. İslam Milleti'nden Tanrı'yı algılama biçimlerindeki temel bir farklılık nedeniyle ayrıldılar."

Toby, "Bu çeteyi duymuştum," diye gönüllü oldu.

"NGE geleneksel bir Tanrı'ya inanmıyor," diye devam etti Ike. "Onlar için siyah adam kol, bacak, bacak, kol, kafa anlamına gelen Allah'tır, ayrı ve ilahi bir varlık değildir. Asıl insan olan Allah'ın kaderinde diğer ırkları yönetmek vardır."

Toby, "Ayrıca, Yüzde Beşçilerin çoğu hapisane dönmesidir," diye söze girdi. "Kendilerini tanıtmak için vücutlarına güneş, ay, yıldız ve yedi rakamını dövme olarak yaptırıyorlar."

Lanet olsun. "Kitabın yanındaki logo buydu," diye itiraf etti Jackson, resmin neden tanıdık geldiğini şimdi anlıyordu. Kriminoloji yüksek lisansı için çeteleri incelerken görmüş olmalıydı.

Ike arkasına yaslandı. "Tamam, İbrahim'in Yüzde Beşçi olduğunu varsayalım," diye öneride bulundu. "Bu durumu nasıl değiştirir?"

Jackson, hayırsever lideri bir çete üyesi olarak tasavvur etmekte zorlandı.

"O Harlem'den, hatırladın mı?" Toby işaret etti. "Çetenin ortaya çıktığı yer orası."

Jackson, "Çete üyelerini değil, teröristleri aradığınızı sanıyordum," diye itiraz etti.

"Ne fark eder ki?" Ike ona sert bir bakış gönderdi.

Jackson soruyu düşündü. Çeteler ve terörist hücreler benzer şekilde sosyal çaresizlik duygusundan ortaya çıkmış, üyeleri yapıya çekilmiş ve

Onlara dayatılan ahlaki düzene ve aidiyet duygusuna. Aslında fark ettiğinden daha fazla ortak noktaları vardı.

Toby sessizliği bozdu. "İbrahim'in yirmi yılını hapisane papazı olarak geçirdiğini unutmayın," diye hatırlattı onlara. "Yüzlerce mahkûmu NGE'ye döndürmüş olabilir."

Ike kendi tarafındaki bilgileri taramaya devam etti. "Pek çok hip hop sanatçısı Yüzde Beşçi," diye açıkladı.

Jackson kuşkularını sürdürdü. "İbrahim Yüzde Beşçi olabilir ama bu broşür dışında o ve Zekeriya'nın vaaz ettiği tek şey ılımlı, ana akım İslam."

"Yüce Matematik ya da Yüce Alfabe'den hiç bahsettiler mi?" Ike bastırdı.

"Duyduğum kadarıyla hayır."

Lider elini gümüş rengi kısa saçlarının üzerinde gezdirerek düşündü. "Burayı araştırırken bu Yüzde Beş meselesi hakkında daha fazla şey bulmanızı istiyorum," diye karar verdi.

"Alarm sistemiyle nasıl gidiyor?" Jackson sordu.

Ike yüzünü buruşturdu. "Cinch Güvenlik Sistemi var, geçersiz kılınması en zor olanlardan biri, bu da başlı başına bir tehlike işareti. Bir camide buna neden ihtiyaç duysunlar ki? Ayrıca uçtan uca şifreli iletişimleri var, bu da her türlü sabotajın şirketi alarına geçireceği anlamına geliyor. Bu da şirketle bir anlaşma yapmam gerektiği anlamına geliyor." Ike bu konuda pek heyecanlı görünmüyordu. "İçeri girmek için uygun olduğunda sana haber veririm. Bu arada Toby, imamların uyku saatlerini izlemeye başla, ritüellerini not al. Ve Jackson, Yüzde Beş Ulus'tan söz edildiğinde tetikte ol."

"Evet, efendim," dedi

Jackson. Toby başıyla

onayladı.

"İkinize de 11 Eylül'ün on birinci yıldönümüne sadece haftalar kaldığını hatırlatmama gerek yok." Ike'in sesi zımpara kağıdı gibi sertleşti. "Benim gözetimimde herhangi bir terör eylemi olmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diye onayladı

Jackson. "Evet," dedi Toby.

"Gazeteci hakkında konuşalım," dedi Ike aynı sert ses tonuyla. "Medya hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Jackson biliyordu. MSNBC, Eryn'in bir deniz komandosu tarafından kaçırıldığı söylentisini yayınladığından beri, Ike gazetecilere karşı derin bir kin besliyordu, özellikle de o deniz komandosu olduğu ve Eryn'i

Çılgın bir teröristti ve canlı yayınları onun yerini açığa çıkararak onu tehlikenin tam ortasına atmıştı.

"*Suç ve Özgürlük*'ün Yakubi felaketine karışmamla ilgili büyük bir yazı yazdığını biliyorsun," diye ekledi Ike, birkaç yıl önce Ike'ın SEAL ekibindeki neredeyse her adamın hayatına mal olan trajediye atıfta bulunarak. "Onu göndermek için ne gerekiyorsa yap," dedi anlamlı bir şekilde.

Jackson vicdan azabı çekiyordu. Lena'yla adrenalin dolu karşılaşmalarını özleyecekti ama Lena'nın gitmesi gerekiyordu.

"Yarın seni kontrol edeceğim." Ike kendi tarafındaki bir tuşa dokundu ve ekran karardı.

Toby, "Bir yıldırım gibi girip çıkıyor," diye yorum yaptı.

"Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim." Jackson saatine baktı. "Hadi şu partiyi başlatalım."

Toby ayağa fırladı. "Hooah," dedi, ki bu Ranger dilinde "*işte* bu" anlamına geliyordu.

"Arabanın yanında buluşuruz," diye gönülsüzce kabul etti Jackson.

Beş dakika sonra, tamamen siyah giyinmiş olan iki adam Crown Vic'e bindiler ve gizlice garaj yolundan çıktılar. Toby Jackson'a baktı. "Jack, seni kıskanıyorum. Seni karanlıkta bile göremiyorum."

"Benim adım da Jack değil," diye karşılık verdi Jackson. Toby sadece kıkırdadı.

Altıncı Bölüm

Lena cipten inip zifiri karanlığa adımını attı ve ani bir önseziyle kiraladığı evin dış hatlarına baktı. İşe gittiğinde verandanın ışığını açık bıraktığından emindi, yani ya ampul yanmıştı ya da Diğer olasılıkları düşünmek istemedi.

Verandaya doğru ilerlerken düşen çam iğneleri arasında cırcır böceklerinin cıvıltısı kesildi. Ayak parmağını basamağa vurarak topallaya topallaya kapıya yöneldi. Sadece onun dokunuşuyla kapı açıldı ve korku Lena'nın omurgasına doğru fırladı. Anahtarları bıraktı ve elini çantasının içine sokarak evden asla onsuz çıkmadığı Micro Compact .45 kalibrelik tabancasına uzandı. Tabancanın paslanmaz çelik gövdesinin güven verici hissi nabzını sakinleştirirken, emniyetini kapattı ve dikkatle kapıyı iterek açtı.

Karanlıktan bir sessizlik yayıldı. Boştaki elini duvar boyunca kaydırarak düğmeyi aradı ve ışığı yaktı.

"Diavolos!"

Sanki bir kasırga kiraladığı evin içinden geçmiş gibiydi. Minderler yere saçılmıştı. Yatar koltuk yan yatmıştı. Örgülü halı bile parkeden sökülmüştü. Mini mutfakta çekmeceler ve dolaplar açık duruyordu, içindekiler tezgâha ve yere saçılmıştı. Seramik ve cam parçaları her yüzeyde kırılmış ve parlıyordu. Ve kaosun ortasında, bir biftek bıçağı kesme tahtasının üzerinde dimdik duruyordu, ucu ahşabın derinliklerine gömülmüştü.

Şok Lena'nın vücudunda sekti.

Sessizlik davetsiz misafirin gittiğini gösteriyordu ama hâlâ burada pusuya yatmış olabilirdi. Silahını havada tutarak enkazın derinliklerine doğru ilerledi. Bu yağmanın ardında kötü bir niyet mi vardı? Davetsiz misafir ne arıyordu? Umarım onu değil.

Kahretsin, kameram! Dizüstü bilgisayarım!

Yatak odasının kapısını ayak parmağıyla iterek açtı. Oda karanlık ve hareketsizdi. Karmaşaya hazırlıklı olan Lena ışık düğmesine bastı. Ev temiz görünüyordu, ama Tanrı aşkına, dizüstü bilgisayar gitmişti ve görüşe göre kamerası da öyle.

Fotoğraf makinesini sakladığı gardırobun içi boşaltılmış, içindekiler bağırsak gibi yere saçılmıştı. Onu gözetlemeyi başaramadığında

Kamera çantası, tabancasını yatağın üzerine koydu ve ayaklarının dibindeki giysi yığınlarını umutla karıştırdı, ama boşuna.

Yıkılmış bir halde dizüstü bilgisayarını bıraktığı makyaj masasına geçti ve üzerinde *EVİNE GİT YA DA ÖL* mesajının yazılı olduğu tek bir defter kağıdının bulunduğu masanın üstüne baktı.

Uyarı Lena'nın kafa derisini sıkıca çekti. Bakışları pencereye doğru uçtu. Şu anda bile dışarıda biri onu izliyor muydu? Savunmasızlığın saldırısına uğrayarak yatağına doğru döndü ve tabancasını kaptı.

Bang!

Uyarı vermeden patladı, boğazından irkilmiş bir çığlık kopardı ve yatağının baş ucundaki alçıpanda bir delik açtı.

Cristemou! Emniyetin kapalı olduğunu unutmuştu.

Şoktan sersemlemiş bir halde emniyeti sıfırladı, kendisini gözetleyen gözlerden saklamak için perdeleri pencereye doğru savurdu ve titreyerek yatağının kenarına çöktü. Kendini vurabilirdi.

Sakinleşin. Nefes al.

Geçmişte de misillemeye karşılaşmıştı ama hiç bu kadar kişisel bir şey olmamıştı.

Bunu kim yapar ki?

Abdul Ibn Wasi.

İsim aklına geldi ve omurgası sertleşti.

Evet, Mechanicsville'de fotoğraf makinesinden haberdar olan tek kişi oydu. Ayrıca, artık çalınmış olan bilgisayarına yüklediği fotoğrafları silmesini istemişti. Davis ve Abdul Ibn Wasi'nin tüm o fotoğrafları gitmişti!

İhlal yerini dehşete bıraktı. Eğer bir şekilde şifresini kırabilir ve sabit diskinin içeriğini inceleyebilirse, ona olan takıntısını tahmin edebilirdi. Ya öyle ya da yanlışlıkla başından beri onu gözetlediğini düşünebilirdi. Tarayıcı geçmişine baktığında onun tutuklanma geçmişini araştırdığını ya da araştırmaya çalıştığını görebilirdi. Bu da yanıltıcı olabilir.

Piç kuruşu!

Ama bir dakika. Bill'e göre bütün şartlı tahliye edilenler o sabah şartlı tahliye memurlarıyla birlikte Gateway'den ayrılmışken, Abdul onun evine nasıl girebilirdi? Altı saatlik vardiyası onlar olmadan sonsuz ve olaysız geçmişti.

Yataktan fırlayan Lena, odasını arşınladı ve yolunun üzerindeki giysileri bir kenara attı.

Abdul onun nerede yaşadığını bulabilir miydi? Neden olmasın? İşten sonra bağlantı kurduğu bir ahababı tarafından takip edilmesini sağlayabilirdi. Ve eğer bunu yapabildiyse, bu tür bir tahribatı da kesinlikle planlamış olabilirdi. "Malakas," diye küfrederek manikürlü tırnağını kemirdi.

Şimdi ne olacak? Yetkilileri aramak söz konusu bile olamazdı. Yerel şerifin işine burnunu sokması isteyeceği son şeydi. Yapabileceği tek şey, ölüm tehdidinin uyandırdığı korkuyu görmezden gelmek ve döndüğünde Abdul'le yüzleşmekti.

Onun eserini çalmaya ve hayatını böyle çirkin bir şekilde tehdit etmeye nasıl cüret eder! Adam bir hayduttan başka bir şey değildi. Ve bu kadar aşırıya kaçması, hayal ettiğinden çok daha büyük bir sırrı korumaya çalıştığını gösteriyordu. Ne yazık ki, eğer onun bir gazeteci olduğundan şüphelenmemiş olsaydı, sabit diskinin içeriğinden *Suç ve Özgürlük* için çalıştığını anlayacaktı. Ve eğer Rupert Davis'e onun gizli bir gazeteci olduğunu söyleseydi, Davis asla izin ver onun bekçi aşığı uzun yeterli için söyle bir şey suçlayıcı.

Abdul'le bir anlaşma yapmak zorunda kalacaktı; mesleği konusunda sessiz kalırsa bundan sonra onu görmezden geleceğine söz verecekti. Tabii ki onu gerçekten görmezden gelemezdi. Yaptıklarından sonra nasıl görmezden gelebilirdi ki?

Ani, teselli edici bir düşünce boğazındaki pürüzsüz yeşil taşa uzanmasını sağladı. Kolyesi hâlâ yanındaydı; hâlâ işinin başındaydı.

Abdul niyetini bozmuş olabilirdi ama şüphelerini Davis'e söylemediği sürece elindeki aletlerle amacını tamamlayabilirdi. Mini kamerasında yer kalmazsa, dosyalarını Artie'nin deposundaki bilgisayara yükleyebilirdi.

Yerde duran not gözüne çarptı ve öfkesini yeniden alevlendirdi.

Cehennem gibi eve giderdi. Abdul Ibn Wasi büyük bir şey saklıyordu, yoksa ondan kurtulmak için bu kadar istekli olmazdı. Davis'ten bir cinayet itirafı koparmakla meşgul olabilirdi ama iyi bir hikâyenin kokusunu aldığında anlardı.

**

İşte hayat bu.

Jackson gözlerini kapadı ve şezlonga daha da gömüldü. Sabah güneşinin sıcaklığı çiplak bacaklarını ve göz kapaklarının arkasını ısıtıyordu ama

Patuxent Nehri'nden esen tuzlu meltem onu serin tutuyordu.

Ayaklarının dibindeki kuma vuran dalgaların sesinden, ağaçlarla çevrili nehrin diğer tarafından yankılanan beyaz balıkçıl kuşunun sesini fark etti. Daha yakında Naomi, nehrin dibinde hazine aramak için gözlükleriyle dalarken bir balık gibi takla atıyordu. Silvia öğle yemeği hazırlamak için içeri girmişti. Tatile çıkmayalı ne kadar olmuştu?

Oh, evet. Dört yıl önce Colleen ve Naomi'yi Myrtle Beach'e götürmüş, ancak işe erken dönebilmek için bir araba kiralamıştı. Colleen'in kızarmış yüzü ve sulanmış gözleri gözünün önüne geldiğinde, onu gecikmiş bir suçluluk duygusuyla zincirledi. Onu başka seçeneği olmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Tabur şefi gribe yakalanmış ve onun yerine geçmek zorunda kalmıştı. Yoksa gerçekten dönmeye gönüllü mü olmuştu? Her iki durumda da Colleen'in anlayış göstermesini, ülkesi için fedakârlık yapmış olmanın memnuniyetiyle kendini avutmasını beklemişti.

Ama o bunu hiç anlamamış gibiydi. Ona göre Jackson'ın Kolordu'ya bağlılığı ailesine karşı doğrudan bir hakaretti. Onlarla geçiremediği günler, asla geri getiremeyeceği günlerdi. Garip ama geriye dönüp baktığında ve olgunlaştığında Jackson onun başından beri haklı olduğunu fark etti. Karısının anlamsız ölümünün -işkolik yaşam tarzı yüzünden kendisinin de katkıda bulunduğu bir ölüm- üzerine aklını başına toplaması nasıl yıllar alabilmişti?

Kızı bir yaz içinde çocukluktan kadınlığa geçmişti ve o bunu özlemişti, yurtdışında olduğu için asla geri alamayacağı aylar ve yıllarla birlikte. Dün kızının artık bir kadın olduğunu fark etmişti. Colleen'in ölümüyle Naomi'nin hayatında onu bilgelik ve cesaretle donatabilecek tek kadın iki büyükannesi kalmıştı. Biri zaten hayatının değişmeziydi; diğerini ise sadece Grand Cayman Adası'na yaptığı tatillerde görüyordu. Ama onlar gerçek bir annenin yerini tutamazdı.

Aklına hemen Magdalena Alexandra geldi. Böyle bir kadın bir ergeni yanına almayı düşünür müydü?

Vay canına. Bunu düşündüğüne inanamıyordu. Daha dün gece kadının kiralık evini mahvetmiş, ölüm tehdidi bırakmış ve şimdi de onu çocuğunun potansiyel annesi olarak görüyordu. *Gerçekten bu kadar hayalperest miyim?*

Hayır, sadece çaresizdi. Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman seks yapmıştı? Hatırlamıyordu.

Arkasındaki ahşap merdivenlerde ayak seslerini duyan Jackson, Toby'nin bir Pazar günü Maryland'in mavi yasalarla yönetilen eyaletinde bira bulmak için çıktığı üç saatlik arayıştan döndüğünü fark etti. Toby'nin gölgesi güneş ışığını kapatsa bile gözlerini kapalı tuttu.

"Umarım Budweiser seviyorsundur."

Jackson'ın bir gözü kırıldı. Bugün Toby'nin tişörtünde şöyle yazıyordu: "EĞER SENİNLE AYNI FIKIRDE OLSAYDIM, IKIMIZ DE YANILIYOR OLURDUK. İki yüz dolarlık güneş gözlüklerini taktı ve takma bıyık taktı.

Jackson doğrulup oturdu. "Sanırım kimse seni tanımadı."

"Hayır." Toby yüzünü buruşturarak üst dudağına yapışmış kılları kopardı. "Bira içmeye hazır mısın?" diye sordu, plastik torbayı kaldırırken bıyığı cebine soktu.

"Hayır, teşekkürler. Neden şifre üreten programımızın Lena Alexandra'nın şifresini bulup bulmadığını kontrol etmiyorsun?"

Toby plastik torbaya uzandı, soğuk bir bira çıkardı ve üstünü çevirerek baştan çıkarıcı bir tıslama çıkardı. Uzun bir yudum aldıktan sonra manzarayı belirgin bir takdirle inceledi. Jackson'ın önerisini görmezden gelerek, "Burası çok pahalı olmalı," diye düşündü.

Maaşını nasıl harcadığı Toby'yi hiç ilgilendirmiyordu. "Ulusal Terörle Mücadele Merkezi'nin canı cehenneme," diye homurdandı.

"Evet, öyle."

"Birazdan gelirim," diye ima etti Jackson.

"Elbette, oturun. Keyfinize bakın," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Toby. "Hayır, teşekkürler," diye kendi kendine cevap verdi. "Sanırım hemen işe koyulacağım." Elindeki şişeyle Jackson'ı selamladıktan sonra dönüp merdivenlerden geri çıktı.

Ben bir pisliğim, diye fark etti Jackson. "Hey teşekkürler," diye seslendi omzunun üzerinden.

Toby, "Acele etme, Stonewall," diye karşılık verdi.

Kafasının içinde ona işe koyulması için bağırarak Deniz Tatbikat Çavuşunu görmezden gelerek, Silvia sürgülü cam kapılardan öğle yemeğinin hazır olduğunu söyleyene kadar olduğu yerde kaldı.

"Bu bizim işaretimiz, Gnomy." Colleen'in Naomi'ye taktığı bu lakap ona bebekken ve biraz cüceye benzediği zamanlarda yakışmıştı. Bugünlerde bir su perisini andırıyordu; sudan çıkarken zarif hatları ve ince kıvrımları vardı.

Kızım neredeyse bir kadın oldu. Panik Jackson'ın göğüs kafesini sardı. Gözünü kırpsa, kız bir kelebek gibi kanatlanıp uçup gidecek miydi?

"Bak, baba!" Nefes nefese ve sıırıslıklam, ona bir kova dolusu hazineyi gösterdi -renkli deniz kabukları, taşlar ve gerçek altından yapılmış bir küpe. "Bak, tam şurada on sekiz karat yazıyor!"

"Zenginsin," diye onayladı Jackson. Ama annesi olmayan bir kız en önemli zenginliklerden yoksundu.

Ton balıklı sandviç ve dereotu turşusundan oluşan öğle yemeğinde Jackson, ikinci birasını yudumlarırken Toby'nin gözlerinin kenarlarının kırışmasını izledi. Belli ki ATF ajanı Lena Alexandra'nın bilgisayarında onu eğlendiren bir şey bulmuştu.

Öğle yemeği nihayet sona erdiğinde ve Naomi okumak için çatı katına yerleştiğinde, Jackson Toby'nin ne bulduğunu görmek için geçici ofislerine doğru yola çıktı.

Jackson kapıyı kapatırken ATF ajanı "Şuna bir bakın," dedi. Bir tuşa dokunarak, Jackson'ın Abdul Ibn Wasi olarak bir makara ipini çekerken çekilmiş bir fotoğrafını büyüttü. Tedirgin olan Jackson yavaşça ikinci sandalyeye çöktü. CadaloZ o gün onun fotoğraflarını çekmişti, kanıta ihtiyacı olduğundan değil.

"Ve bu," diye ekledi Toby, başka bir fotoğrafa tıklayarak. "Ve bu, ve bu, ve bu." Jackson'ın fotoğraf üstüne fotoğrafı ekranı dolduruyor, onu huzursuzluk, artan uyarılma ve öz-bilinç karışımıyla dolduruyordu. Kadın o kadar yakınlaştırmıştı ki, Jackson'ın şakağından çenesine doğru akan ter damlalarını görebiliyordu.

"Kadın senin için yanıp tutuşuyor, Jack."

Toby'nin iddiası Jackson'ın tüylerini diken diken etti. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Meslektaşına ters ters baktı. "Ben gizli görevdeyim Burke," diye hatırlattı ona, kızının duymaması için sesini alçaltarak. "Bırakın bir gazeteciyi, kimsenin benim fotoğrafımı çekmemesi gerekiyor. O benim kim olduğumu biliyor."

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye karşı çıktı Toby, Jackson'ın hiddetinden etkilenmemişti. "Bu fotoğrafları seni aramadan önce çekmiş."

"Beni NCIC'de mi araştırdı?" Jackson midesinin sıkıştığını tahmin etti.

"Sakin ol. Gerçek Abdul'ün geçmişini sildik, hatırladın mı? O hiçbir şey bulamadı."

"Ama bu bile başlı başına şüpheli görünüyor."

Toby bir dizi aksiyon fotoğrafını tıklarırken omuz silkti. Fotoğraflar o kadar hızlı bir şekilde arka arkaya çekilmişti ki bir tür sinema filmi oluşturuyorlardı.

Jackson'ın yüzü kızardı. "Lütfen bana diğer adamların fotoğraflarını çektiğini söyle."

"Sadece bu," Toby ana ekrana döndü ve Rupert Davis'in birkaç yüz fotoğrafını kaydirdi.

"Bu eski polis," dedi Jackson, huzursuzluğu giderek artıyordu. Davis'in Maggie'ye gece yarısından sonra onunla buluşmak istediğini hatırlıyordu. Maggie onu başından savmıştı. *Başka bir zaman.*

"Onu da araştırmış," diye açıkladı Toby. "Adam on beş yılın sekizini Arlington County Cezaevinde geçirmiş. Sanırım kızın burada olmasının nedeni o." Toby arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Jackson şartlı tahliye edilenlerin Lena Alexandra ile iki kez etkileşime geçtiğini düşündü. İlk gün, kitabı için Süleyman'la röportaj yapmaya niyetli görünüyordu ama önceki gece onunla yalnız zaman geçirmeye istekli olacak kadar istekli değildi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Adını e-posta takviminde gördüm. Gördün mü?" Outlook takvimini açtı. Lena ²⁷ Temmuz'da *Rupert Davis'in hapisten çıktığını* yazmıştı. Toby, "Belli ki onun gerçek adını biliyor," dedi. "Peşinde olduğu kişi o."

"Şaka yapmıyorum," dedi Jackson, o olmadığını öğrenince biraz rahatladı. "Neden acaba?"

"Hiçbir fikrim yok. İsimlerini birlikte arattım ama bir şey çıkmadı. Davis'in adı *Kirli D.C. Polisleri* adlı bir haberde geçiyor ama o yazmamış. Ama hapisten çıkması belli ki onun için bir şey ifade ediyordu."

Jackson, "Belki analistlerimiz bunu öğrenebilir," diye önerdi.

"Bunu hemen şimdi talep edeceğim." Toby bir e-posta yazmak için öne doğru oturdu.

Ike saat 17:00'de bir telekonferans ayarlamıştı, bu saatten sonra Toby Jackson'ı Gateway'e geri götürecekti. Jackson derin bir iç çekti. Hafta sonu ondan uzaklaşıyordu.

Toby başını kaldırıp ona baktı. "Bir bira iç," diye önerdi. "İki bira iç. Çocuğunla bir masa oyunu oyna. *Rahatla*, Stonewall."

"Deniyorum," diye mırıldandı Jackson. Rahatlamak onun doğasında yoktu, bu gerçek Colleen'i kesinlikle çıldırtmıştı. Karısı kanındaki 0,18 alkol seviyesiyle on sekiz tekerlekli bir araca daldığından beri içkiye de dokunmamıştı. Ayağa fırlayarak oturma odasına gitti ve çatı katına seslendi: "Hey, Gnomy."

"Evet, baba?"

"Nasıl satranç oynandığını hâlâ hatırlıyor musun?" Birkaç yıl önce, görev yerlerinden birinden izinli olduğu sırada ona öğretmişti.

"Tabii ki." Hevesli yüzü parmaklığın üzerinden fırladı. "Burada bir satranç tahtası var mı?"

"Elbette var." Gözden kayboldu ve sonra tekrar ortaya çıktı, bir kolunun altında masa oyunu ve yüzünde bir sırtışla spiral merdivenlerden aşağı iniyordu.

Onu Disney World'e göndermeyi teklif etti sanırsın. Bekle, bunu geçen sene yapmıştı. O çalışırken büyükannesi ve bir arkadaşıyla gitmişti.

Colleen'in davacı sesi kafasının içinde yankılanıyordu. *Ülken için hayatından vazgeçmek istiyor musun, Jackson?*

Hayır, bunun olmasını engellemek için Deniz Piyadeleri'ndeki görevinden istifa etmişti. Görev Gücü için gizli görevde çalışmak, hayatını kazanmak için araba kullanmaktan çok daha tehlikeliydi ama yine de görev duygusunun onu alt edeceği, hayatına mal olacağı ve Naomi'yi ebeveynsiz bırakacağı korkusundan kurtulamıyordu.

Tanrı korusun. Özel bir ürpertiyle onu oynaması için masaya götürdü.

Yedinci Bölüm

Lena, Artie'nin dükkânından çıkan tek müşteriye takip ederek caddenin karşısına baktı. Pazar akşamı saat altıydı. Günün sıcaklığı yeni yeni azalmaya başlamıştı. Ve Gateway'e girip çıkan resmi görünümlü sedanlara bakılırsa, şartlı tahliye edilenler hafta sonu tatilinden dönmüşlerdi. *Nihayet.* Davis'le yüz yüze karşılaşmaktan ne kadar korksa da, bu işi geride bırakmak tek düşünebildiği şeydi.

Kaldırım kenarına yerleşerek özellikle bir adamın dönüşünü izledi. Yakında Abdul Ibn Wasi korkutma taktiğinin işe yaramadığını anlayacaktı. Onun hâlâ burada olduğunu görecekti ve Davis'i hapse geri gönderme konusunda ciddi adımlar atmadan buradan ayrılmayacaktı.

Dodge Charger'dan inen Muhammed onu gören ilk şartlı tahliye edilmiş kişiydi. Kadın hoş geldin demek için elini kaldırdı ve adam da ona öfkesini yatıştıran boktan bir sırtış fırlattı. En azından şartlı tahliye edilenlerden bazıları onu ürkütmek ya da Abdul örneğinde olduğu gibi çileden çıkarmak yerine eğlendiriyordu.

Koyu mavi bir Crown Victoria aniden otoyoldan saparak Gateway'in otoparkına girdi. Fren lambaları parladı, arka kapı açıldı ve Abdul Ibn Wasi arka koltuktan yuvarlanarak çıktı. Onu görmek bile kalbinin heyecan ve kızgınlığın baş döndürücü bir karışımıyla çarpmasına neden oldu. Başını çevirip ona dik dik bakarken, aralarındaki dört şerit boyunca yüksek voltajlı bir elektrik akımı yayılıyor ve kadının vücudundaki ince tüyleri diken diken ediyordu.

Ne oldu? Beni gördüğüne sevinmedin mi? Parmak uçlarını ağzına götürdü ve ona özenli bir öpücük kondurdu. Öp şunu, Abdul.

Onun sayesinde bütün sabahı seramik ve cam parçalarını süpürerek ve şimdi gidip yepyeni bir dizüstü bilgisayar almak zorunda kalacağı gerçeğine içerleyerek geçirmişti.

Onun bu abartılı hareketi karşısında adamın gözleri kısıldı. Lena bir an için onun ölüm tehdidini hatırlayarak irkildi. Ama sonra, neredeyse suçunu itiraf edercesine başını sallayarak, dönüp gözden kayboldu ve Lena'nın tuttuğu nefesi serbest bırakmasının sağladığı.

Ding, ding. Birinci raunt benim.

Lena sırtarak arkasını döndü ve dükkâna doğru yürüdü. Bu gece Artie'nin evinde onu ziyaret edecekti - bundan emindi. Diğerlerine, özellikle de Davis'e kim olduğunu söylemediğinden emin olmalıydı. Eğer bunu yapmakla tehdit ederse, elinde hâlâ onun resimleri olduğunu ve sırrını saklamadığı sürece bunları yayınlamaktan çekinmeyeceğini ona söyleyecekti.

Diğerleri de muhtemelen bu gece onu ziyaret edeceklerdi. Öyle olmasının umuyordu. Ama sonra müezzinin tıpkı Cuma gecesini olduğu gibi ezan okuduğunu duydu ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. Bir sonraki hamlesi beklemek zorundaydı.

**

Şimdi ne olacak? Jackson mihraba bakarken bir dizinden diğerine geçerken kendi kendine sordu. Lena Alexandra'nın hâlâ bölgede olması bir yana, onunla ilgili düşünceler İbrahim'in vaazını takip etmesini zorlaştırıyordu. Lena Alexandra'nın ona verdiği o meydan okuyan öpücük, kiraladığı evin yıkılmasından ve dolayısıyla ölüm tehdidinden onun sorumlu olduğunu bildiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Öfkesi için onu suçlayamazdı. Toby'yle birlikte onun iş aletlerini çalmışlardı. Ama Toby'nin gözdağı vermesine aldırmış etmemesi, onun hem korkusuz hem de aptal olduğunu gösteriyordu; Toby'nin şimdiye kadar tanıdığı en kararlı kadın olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Onun ve Toby'nin korkutma taktiği, kadının dehşet içinde kaçmasına neden olmalıydı. Ama kaçmamıştı. Aksine, ona verdiği öpücük ukalaca bir savaş ilanıydı.

Kahretsin, diye haykırmıştı Toby daha önce Artie'nin evinin önünde Schlessen'in cipini gördüklerinde. Jackson arka koltuktayken Toby telsizindeki bir düğmeye basmış ve eller serbest bağlantısını kullanarak acil tavsiye almak için liderlerini aramıştı.

Ike'ın verdiği cevabı hatırlayınca Jackson şu anda bile dişlerini gıcırdatıyordu. *Ondan uzak dur Maddox. Elimizden geldiğince kışımızı kolluyoruz. Her ne sebeple olursa olsun, analistlerimiz onun ve Davis'in adını hemen birleştiremiyor. Gözünün neden onun üzerinde olduğunu öğrendiğimizde, durumu yeniden değerlendireceğiz.*

Ondan uzak dur. *Doğru.* Gün batımının kehribar rengi ışınlarıyla sırlıklam olmuş, ellerini kıvrımlı kalçalarına dayamış ve dudaklarını şımarık bir sırıtışa dönüştürmüş halini görmek bile adamın testosteron seviyesini tavana vurdurmuştu.

Ayinin başında erkeklerin kendi aralarında, ayin biter bitmez onu ziyaret etmek istediklerini mırıldandıklarını duymuştu ve onların seslerini duymamak için tüm iradesini kullanmış ve kendine umurunda olmadığını söylemişti.

Yapması gereken bir iş vardı ve bu işe odaklanabilmek için şu ana kadar topladığından daha fazla dikkat göstermesi gerektiği açıktı çünkü İbrahim vaazını tamamlıyordu ve Jackson hiçbir şey duymamıştı.

"O zaman siz," diyordu imam, kule şeklindeki kürsünün yüksekliğinden onları işaret ederek, "onun cesur, fedakâr ve reform arayışındaki insanlardan oluşan ordusu olacaksınız."

İmam, Cuma günü yayınladığı broşürden doğrudan alıntı yapıyordu.

Jackson irkilerek fark edip etmediklerini anlamak için adamlara baktı. Boş bakışlarına bakılırsa, İbrahim'in sözlerini broşürdeki metinle ilişkilendirmek şöyle dursun, broşürü okumadıkları bile belliydi. İbrahim bir terör eylemi gerçekleştirmek için bir ordu toplamak istiyorsa, kutsal kitaptan vaaz vermekten daha fazlasını yapması gerekecekti.

Ayin sona erdiğinde İbrahim *minberden* indi ve adamlara iyi geceler dilemek için ahşap ibadet salonunun kapılarını açtı. Jackson acı içinde ayağa kalktı. Zekeriya'yı fuayedeki dış kapılara kadar takip eden diğerlerine katılmadı. Bunun yerine boşalan ibadet salonunda oyalandı. İşte İbrahim'i tek başına sorgulama şansı.

Din adamı kapıları kapatırken, onu görmek için kısa bir süre durdu. "Hâlâ burada mısın Abdul?"

Jackson *mihraptaki* süslü işlemelere hayranlıkla bakıyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. "Evet, İmam." Lidere saygıyla yaklaştı. "Merak ediyordum da, *Mehdi*'nin ne zaman geleceğini biliyor musunuz?"

"Görüyorum ki broşürü okumuşsunuz. Aferin sana. Sorunuza cevap olarak... belki de o zaten buradadır," dedi İbrahim gizemli bir şekilde.

Dünyanın kurtarıcısı zaten burada mıydı? "Kıyamet Günü'nden kaç yıl önce bizimle birlikte olacak?" Jackson bastırdı. İke üç farklı çeviri olduğunu söylemişti: yedi, dokuz ya da on dokuz yıl.

"Yedi yıl," diye cevap verdi imam kendinden emin bir şekilde.

Jackson, "O halde, *Madhi* zaten buradaysa, Kıyamet Günü çok yakın demektir," diye düşündü.

"Evet, çok yakın." Din adamı başıyla onayladı.

Adamın parlak gözlerine bakan Jackson, onun hayal ettiği şeyin ne olduğunu merak etti.

İbrahim elini Jackson'ın sağ omzuna koyarak, "Korkma," diye yatıştırdı. "Allah kendi isteğini yerine getirmek için seni seçti."

"Ben mi?" Jackson'ın kalbi düzensiz bir şekilde çarptı. "Nasıl yardım edebilirim?" "Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

Tanrılar ve Dünyalar Ulusu hakkında soru sormak için can atıyordu ama bu onu fazla meraklı gösterecekti. Jackson garip bir şekilde eğildi. "Teşekkür ederim, İmam."

"İyi uykular, oğlum."

Jackson, İbrahim'in düşünceli bakışları üzerindeyken fuayeye çekildi ve Zekeriya'yı alarm sistemini kurarken buldu. "Ah. A c a b a yanlış mı saydım diye düşündüm." Küçük imam hoşgörölü bir gülümseme ve sıcak bir iyi geceler dileyerek kapının kilidini içeriden açtı ve Jackson'ı dışarı çıkardı.

Park yerinde Jackson kampüsün ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Yatakhaneye yaklaştığında bunun nedenini anladı. Gecenin karanlığında, Artie'nin cephesini kaplayan büyük cam pencereler, iç organlarının kıskançlık ve endişeyle kasılmasına neden olan bir manzarayı çerçevesliyordu.

Birkaç şartlı tahliye edilmiş kişi kasanın yanında sıralanmıştı. Lena onların karşısında durmuş, koyu renk buklelerinin uzaktan görünmesini sağlayan yükseltilmiş platformun üzerinde yükseliyordu. Adamlara her ne anlatıyorsa onları büyölüyordu.

O duyguyu biliyordu.

Otoyolun kenarında duran Jackson onlara katılma arzusuyla boğuşuyordu. Onu kıskançlıktan çatlatan şey rekabet miydi yoksa sadece kızın güvenliği için mi endişeleniyordu? Birdenbire, daha önce emirleri hiç sorgulamamış olan içindeki denizci, onlara karşı gelmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladı.

Neden uzak durması gerektiğini biliyordu: Lena'nın kendisi hakkındaki merakını en aza indirmek için, ki bu açıkça bir öncelikti.

Ama adamlara katılmanın o kadar da kötü bir fikir olmadığına dair birkaç neden de düşünebiliyordu. Ya onlara Abdul'ün kendisini korkuttuğunu söylüyorsa? Bunu anında inkâr edebilir, güvenilir bir mazeret sunabilir, kendi itibarını da koruyabilirdi. Bu çirkin flörtünün bir isyana yol açabileceğinin farkında değil miydi?

Eğer orada olsaydı ve kararsız bir geyik gibi yolun kenarında dikilmeseydi, onun gündemini ve bunun Davis'le ne ilgisi olduğunu bile keşfedebilirdi.

Oh, kahretsin, kimi kandırıyordu? Orada olmak istemesinin asıl nedeni Lena Alexandra'nın libidosunu mezardan çıkarmış olmasıydı. Ne yazık ki bunun Gateway'de bulunma amacıyla hiçbir ilgisi yoktu; amaç terörizmi takip etmekte, sevişmek değil.

Artie'ye sırtını dönerek kararlılıkla yatakhaneğine doğru yürüdü. Bu, görevin cinsel dürtülerine ket vurduğu ilk sefer değildi.

**

"Muhammed ve Cemal dışında kim kitabımda yer almak ister?" Lena sesini diğerlerinin duyabileceği şekilde yansıttı. Bu gece erkekler daha durgundu, onu etkilemeye daha az niyetliydi.

Yeni tanıştığı iki şartlı tahliye mahkûmundan biri olan Hasan, "Hepimiz kitapta olmalıyız," dedi.

"Ben varım." Corey'nin gözleri lenslerinin arkasındaki yeni bozuk paralar gibi parlıyordu. Sadece Davis hâlâ kararlı görünmüyordu, yüz ifadesi her zamanki gibi ketum ve kaypak.

Nadim kararsızca güvenlik kameralarına baktı. İspanyol aksanıyla, "Burada hiçbir şey söylemem," dedi. "Kıçımı hapse geri gönderebilirler."

Lena onun itirazını tahmin etmişti. "Oh, hayır. Konuşmak için depoya gideriz," diye onu temin etti. "Zaten sekizden sonra neredeyse hiç müşterim olmuyor. Böylece hem mahremiyetimiz olur hem de kameralar olmaz." Yine de adamlardan herhangi birinin aşırı gayret göstermesi ihtimaline karşı tabancasını kesinlikle elinin altında tutacaktı.

Şartlı tahliye edilenler arka odaya ilgiyle baktılar. Birkaçı daha yakından bakmak için odaya doğru yaklaştı, hatta Davis bile. Lena'nın heyecanı arttı. *Küçük balıklar kemiriyor.*

"Başlık ne olabilir?" Corey konuştu.

Onun heyecanını fark eden Lena'nın karnından bir suçluluk kabarcığı yükseldi. "Oh, bilmiyorum. *Gölgelerin Dışında* ya da onun gibi bir şey mi? Peki ya sen Süleyman?" diye sordu, onun rızasını kazanmaya hevesliydi. "Eminim benim için bir hikâyen vardır," dedi en seksi sesiyle.

"Oh, senin için bir şeyim var, tamam." Dudaklarını yalayarak sözlerine kaba bir anlam yükledi.

Muhammed hemen alınmıştı. "Dostum, Bayan Maggie ile böyle konuşma."

"Kapa çeneni," dedi Davis ona. "Adımın lanet olası bir kitapta yer almasını istemiyorum." "Ne adı? Seni sadece Süleyman olarak tanıyorum ve bu ismi kullanmaya hiç niyetim yok.

soyadını kullanarak. Süleyman adında binlerce din değiştiren olmalı. Tamamen anonim olursunuz."

"Her neyse," dedi omuz silkerek.

Bu Lena için yeterli bir taahhüdü. Bir kâğıt parçası ve bir kalem aradı. "Önce onlarla görüşmemi kim ister?"

"İlk ben gideceğim," diye ısrar etti Muhammed. "Ben ilk gün dedim."

"İlk Muhammed'in," diye kabul etti ve onun adını not aldı. "Neden O zaman yarın gel de başlayalım."

"Bekle bir saniye." Jamal kaşlarını çatı. "Üç haftada nasıl kitap yazacaksın? Ondan sonra hepimiz gidiyoruz."

"Sizinle görüşmek için yeterince zaman var. Her birinizle bir saate ihtiyacım var, mesela akşam 8'de. Böylece sokağa çıkma yasağına kadar işiniz bitmiş olur. Gateway'den ayrılmadan önce iletişim bilgilerinizi paylaşıyoruz, böylece haberleşmeye devam edebiliriz."

Jamal telif haklarını yarı yarıya bölüşmek için pazarlık yapmaya çalıştı.

Lena alaycı bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm, bebeğim. Bu anonimliğinizi tehlikeye atar." Orada bulunan tüm erkeklerin isimlerini not aldı. "Abdul nerede?" diye sordu, Corey'ye gelişigüzel bir bakış atarak. Bu gece ortaya çıkmaması yelkenlerini suya indirmişti.

Corey omuz silkti ve etrafına bakındı. "Bilmiyorum."

"Görüşölmek isteyip istemediğini sorun." Onun için bir tehlike olsun ya da olmasın, adalete giden yolda önüne çıkardığı barikatları konuşmaları gerekiyordu. "Ona bu hafta boş bir yerim olduğunu söyle."

Cemal, Hasan'a dirsek attı. "Duydun mu? Abdul için bir yer açmış."

"Dostum, kapa çeneni," diye tersledi Muhummed.

Yüzünün ısındığını hisseden Lena dikkatini hazırladığı programa verdi. "Muhammed, Jamal ve Nadim, bu hafta için sizi yazdım. Corey, Süleyman, Hasan ve senin adın neydi?" diye sordu yeni tanıştığı diğer şartlı tahliye mahkûmuna.

"Shahid," dedi.

"Shahid." Onun adını yazdı. "Siz dördünüz gelecek hafta gelebilirsiniz." Corey ona, "Cuma geceleri gelemeyiz," diye hatırlattı.

"Cuma gecesi hizmetinizi çoktan hesaba kattım. Herhangi birinizle görüşmem gerekirse diye fazladan bir haftamız bile var," diye güvence verdi ve her bir adama üzerinde randevularının yazılı olduğu birer kâğıt uzattı.

"Bunu benim için Abdul'e verir misin?" diye sordu Corey'e. Hâlâ onu Çarşamba gecesinden daha önce görmeyi umuyordu, çünkü onunla röportaj yapmak için zaman ayırmıştı. Ama göremezse de en azından konuşmak istediği mesajını almış olacaktı.

Davis randevusunu kabul ederken, iğne batmaları Lena'nın kollarında gezindi ve kafa derisine saplandı.

Başardı! Kız kardeşinin katiliyle bir görüşme ayarlamıştı. Bir sonraki adım -suçlayıcı kanıtları ortaya çıkarmasını sağlamak- işin zor kısmı olacaktı.

**

Corey, "Maggie'nin kitabı için röportaj yapmak üzere randevu saatiniz geldi," diye duyurdu.

Alt ranzaya uzanan Jackson, Corey'nin uzattığı kâğıt parçasını aldı ve kararlılıkla yazılmış *Çarşamba*, 8 yazısına baktı. Öğleden sonra Üç gece sonra özel bir görüşme yapma ihtimali nabzını hızlandırdı.

Corey suratını asarak, "Senden hoşlanıyor olmalı," dedi. "Gelecek haftaya kadar beklemek zorundayım."

Jackson, Corey'nin gözlemine görmezden gelerek, "Ciddi olamazsın," dedi. "O kadar kameranın altında onunla konuşmamızı mı bekliyor?"

"Hayır, dostum. Hepimizi *arka* odaya, kameraların olmadığı bir yere götürüyor." Corey beklenti dolu sırtışını gizlemeye çalıştı.

Jackson kaşlarını çatı. Lena Alexandra tek başına ve savunmasız bir halde kendini eski mahkûmlarla dolu küçük bir odaya kapatarak ne düşünüyordu acaba? "Süleyman'la röportaj yapılacak mı?" diye sordu, asıl niyetinin Davis'le röportaj yapmak olup olmadığını merak ederek.

"Evet. Sanırım gelecek hafta gidecek, benden hemen sonra. Neden?" Jackson gözlerini kaçırarak, "Sebebi yok," diye mırıldandı.

Corey, "Onunla yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyorsun," diye tahmin etti. "Biliyorum, doğru. O bizim gibi değil."

"Hayır, değil," diye onayladı Jackson. Lena'nın Davis'in en karanlık sırlarını keşfetmek için ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordu. Zaten onun için ne önemi vardı ki?

Bunu öğrenmenin iki yolu vardı. Birincisi, Görev Gücü analistleri eninde sonunda Lena ve Davis'i birbirine bağlayan şeyi keşfedeceklerdi. Ya da ikincisi, Jackson bu kez kendi içgüdülerini takip edebilir ve ona kendisi sorabilirdi.

"Ee, var mısın?" Corey ona dikkatle baktı.

"Bunu düşüneneğim," diye çekingen bir tavır takındı.

Corey kıkırdadı. "Evet, bu konuda çok soğukkanlı davranıyorsun. O randevuyu kaçırmayacağını biliyorum." Bitişikteki banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Jackson kendisini Lena'yla yüz yüze otururken hayal ederken, Lena'nın bir gazeteci olarak elinde kamera olmadan asla röportaj yapmayacağına aklına geldi.

Vay anasını! O ve Toby bariz olanı tamamen gözden kaçırmışlardı. Sahip olduğu tek fotoğraf makinesi Canon Rebel değildi. Gizli bir fotoğraf makinesi daha olmalıydı, bu da muhtemelen Jackson'ın ele geçirdiklerinden daha fazla fotoğrafı olduğu anlamına geliyordu.

Orospu çocuğu! Lanet şey neredeydi?

Onunla ilgili anılarını gözden geçirirken, minyatür kayıt cihazlarını gizleyen türden eşyalar aradı; saat, mürekkepli kalem ya da saç tokası gibi bir şey.

Peki ya kolyesi? Yüzünü gömmek isteyeceği nefis kavuniçi göğüslerinin arasında sallanan kolye, birden fazla kez gözüne çarpmıştı. Kolyedeki taş değişse de, ayar her zaman aynıydı; tepesinde kaydırma desenli, elmas bir çiple işlenmiş gözyaşı şeklinde bir kefalet. Ancak, bir sonraki maaş çekine bahse girerdi ki bu bir elmas çipi değildi; lanet olası bir mercekti.

Bir kolunu gözlerinin üzerine attı. Kolye o kadar çok şeyi açıklıyordu ki... Her zaman omuzları dik durması ve dönerken mücevher kutusu balerini gibi süzülmesi gibi. Yanlışlıkla onun hayranlarına mallarını sergilediğini düşünmüştü ama hiç de öyle değildi. Video kamerasını hedef alıyordu.

Tanrım, soruşturmasını mahvetmeden önce o şeyi ondan almak zorundaydı.

Ama Ike bunu asla kabul etmezdi. Ike'nin ne tür bir plan uygulamak isteyeceğini çok iyi biliyordu: Lena'yı gafil avlaması için Toby'yi göndermek. Toby onu işten sonra arabasına giderken yakalayacak ve kolyeyi boğazından koparacaktı. Hikayenin sonu.

Jackson'ın tek yapması gereken vahyi Ike ile paylaşmaktı ve her şey bitecekti.

Pijamasının cebinden kulaklığı çıkarı. Banyoda Corey duşu yeni açmıştı. Jackson Ike'ı hemen arayabilirdi. Toby'nin durumla ilgilenmekten memnuniyet duyacağını biliyordu.

Ekip liderini aramak üzereyken Jackson tereddüt etti. Lena'nın Toby'nin pençesinde çırpınışını hayal etti. Zihnindeki görüntü hem kıskançlık hem de isteksizlik uyandırdı. Toby'nin Lena'ya dokunmasını istemiyordu. Toby'nin onu yaralayacağı ya da daha da kötüsü, cesur bir haydut gibi onu büyüleyeceği düşüncesi Jackson'ın ağzında acı bir tat bıraktı.

Peki, şimdi ne olacak Stonewall? diye sordu kafasının içinde tıpkı Toby'ninkine benzeyen bir ses.

Kendim halledeceğim.

Bu düşünce aklından geçer geçmez Artie'nin neon tabelası titreyerek söndü. Pazar geceleri Lena saat onda kapanırdı. Eğer onu gitmeden önce yakalamak istiyorsa, bir an önce oraya gitmeliydi.

Yataktan kalkarken, görüşme saatinin yazılı olduğu kâğıt parçasına Corey'ye bir not karaladı. *Hemen döneceğim.*

Corey'nin sokağa çıkma yasağını çiğnediği için onu ihbar etmeyeceğini umuyordu. Notu oda arkadaşının okumakta olduğu kitabın üzerine bırakan Jackson, ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu, koyu renk bir tişört giydi ve kendini dışarı attı.

Sekizinci Bölüm

Artie's'in iki ucundaki projektörler Jackson'ı çöp konteynerinin arkasında sıkıştırmıştı. Lena'nın dükkândan çıkmasını bir panter gibi beklerken kalbi ilkel bir ritimle atıyordu, ki bu her an olabilirdi. Biraz önce dükkânın ön tarafındaki kilitlerin sıyrılarak kapandığını duymuştu; bu da Lena'nın sabotaja uğramış güvenlik kamerasının henüz tamir edilmediği dükkânın arka tarafındaki teslimat kapısından çıkacağı anlamına geliyordu.

Damarlarında dolaşan beklentinin farkında olan Jackson, hayatında ilk kez emirlere açıkça karşı geldiğini fark etti. Sonuçları onu tedirgin etse de -aklı başında kim Ike'ı kızdırmak ister ki- fizyolojik etkisi son derece uyarıcıydı.

Vücudunda ç1lg1n miktarda endorfin ve adrenalin salgılanıyordu. Kurallara karşı gelmenin insan doğasında olmasına şaşmamalıydı. İtaat etmek geçmişte ona boktan bir sorumluluk yükü ve sefil, ihmal edilmiş bir eşten başka ne kazandırmıştı ki?

Ike, Lena Alexandra'nın üzerinde gizli ajanının görüntülerinin olduğu gizli bir kamera taşımasını istemiyordu. Kamerayı kendisi ele geçirerek Toby'yi zahmetten, daha doğrusu kendi çalma zevkinden kurtaracaktı.

Jackson, Lena'yla yüzleşecek biri varsa bunun onu ilk gören adam olması gerektiğini düşündü. Bu o olduğuna göre, onun hakkı vardı.

Arka kapının açılma sesini duyunca, kendisine doğru hızla ilerleyen kadına görünmeden çöplüğün köşesinden döndü. Kadın ara sokakta, dükkânın arkası ile sarmaşıklarla çevrili tel örgülerin arasında ilerliyordu.

İki saniye daha. Şimdi. Gölgelelerinden yürüyerek onun yolunu kesti.

Lena duyulabilir bir solukla irkildi, ama hakkını yemeyelim, ç1ğlık atmadı. Bir keseyi göğsüne bastırırken çıkan bozuk para şingirtısı para taşıdığını gösteriyordu.

"Abdul," diye bağırdı, binanın kenarlarını saran yetersiz ışıktaki onu tanıdı. "Ne halt istiyorsun?"

Düşmanca ses tonu, kiraladığı evdeki enkaz için onu suçladığına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Neden hâlâ bu bölgedesin?" diye sordu, kızın üzerine yürürken suçunu kabul ediyordu.

Topukları duvara çarpana kadar geri geri kaçtı ama ondan korkuyormuş gibi görünmek yerine korkusuzca ona baktı. "Konuşmamız gerek," dedi kararlılıkla.

Konuşmak planın bir parçası değildi. Buraya tehditlerini yinelemek, kolyesine el koymak ve gitmek için gelmişti. "Hiç sanmıyorum." Savaşta isyancıları sorgularken kullandığı aynı soğuk ses tonuyla konuşmuştu. Ne yazık ki isyancılar hiç bu kadar güzel kokmamış ve hiç bu kadar seksi görünmemişlerdi. "Burayı terk etmeli ve bir daha geri dönmemelisin."

Gözleri yol yansıtıcıları gibi parlıyordu. "Beni kim yapacak, sen mi?" diye alay etti.

Kadının cüreti onu hayrete düşürmüştü ama parmaklarını kadının omuzlarına geçirdiğinde bir irkilemeyle karşılaştı. "Evet," dedi. Bir elini boğazının ince, ipeksi sütununa götürerek, korkudan titremesine yetecek kadar bir inançla boğazını çevreledi. Avucunun altındaki kolye ucu karanlıkta parlıyordu.

Meydan okurcasına kıpırdamadan durdu. "Ne yapacaksın? Beni çıplak ellerinle mi öldüreceksin?" diye alay ederek blöfünü gördü.

Parmakların kolyesinin sağlam gümüş halkalarına dolayarak zinciri koparmaya hazırlandı. Ama onun baştan çıkarıcı kokusu ve dudaklarının tatlı kıvrımı, önce bir öpücük çalmak için karşı konulmaz bir istek uyandırdı. Onu kendine yaklaştırdı ve başını eğerek dudakların onunkilerin üzerinde ezmeye niyetlendi.

Ama daha dudakları birbirine değmeden, tabancaya benzeyen bir şeyin soğuk ve küt ucu karnını deldi. Ardından silahın emniyetinden gelen o kusursuz tıkırtı geldi.

Bu da nereden çıktı şimdi?

"Benden uzak dur, Abdul, yoksa seni burada ölüme terk ederim," diye tatlı tatlı homurdandı.

Jackson'ın tek yapabildiği şaşkınlıkla ona bakmaktı.

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Kadın, adamın hem kuşkularını hem de libidosunu harekete geçiren yumuşak, gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Bana para için saldırdığını ve seni nefsi müdafaa için vurduğumu iddia edebilirim. Sen şartlı tahliye edilmiş eski bir mahkûmsun, bense çaresiz ve yalnız bir kadınam. Maryland eyaletinde kendimi savunma hakkımı desteklemeyecek bir jüri yoktur."

Çaresiz, kılıcının kenarı, diye düşündü, ama gerçek şu ki o küçük silah elinden alabilir ve onu bir anda alt edebilirdi. Tabanca

Ancak bu sırada patlayabilir, Artie'nin dikkatini çekebilir ve hatta içlerinden birini yaralayabilirdi. Belki de az önce bahsettiği o küçük konuşmayı yapmaları gerekiyordu.

"Bunu tartışalım," dedi, hem bir ölüm tehdidini hem de karanlık bir sokaktaki bir saldırıyı göz ardı edecek kadar önemli olan şeyin ne olabileceğini merak ediyordu.

"Ne güzel bir fikir. Üç adım geri git," diye emretti daha sert bir ses tonuyla.

Kolyesini bırakma konusunda isteksiz olan Jackson yine de bıraktı ve üç adım geri çekildi. Kadının onun aşağılanması filmi almadığını umuyordu. Yine de şimdilik dikkati kızın maharetli görünen elindeki tabancaya odaklanmıştı. Tabancayı göğsüne doğrulttuğunda, "Sakin ol kadın," diye uyardı.

"Bana öyle deme. Ben kesinlikle senin kadının değilim."

Evet, bütün bunların onu en çok rahatsız eden kısmı buydu.

"Şimdi beni dinle ve iyi dinle," diye homurdandı, öfkesi geri dönmüştü. "Kitabım yazılana kadar bölgeden ayrılmaya niyetim yok, bunu o kalın kafana sok artık. Belki bu arada, üç bin dolarlık kameramı ve dizüstü bilgisayarımı çalmış olmana rağmen, hala elimde senin videolarının olduğunu bilmek istersin. Dizüstü bilgisayarımı yağmalayarak benim hakkımda öğrendiklerini *birine* anlattırsan yemin ederim yüzünü ülkedeki tüm geniş çaplı forumlara koyarım."

Kolyesine baktı, sözde videolarının kaynağının o küçük enayi olduğundan emindi. Daha önce çektiklerini yüklemiş miydi, yoksa hâlâ kolyenin hafızasında mı saklanıyorlardı?

"Bana neyin peşinde olduğunu söyle," diye sordu Jackson, onun planlarını anlamakta zorlanarak.

"Az önce söyledim ya. Yazmam gereken bir kitap var."

Hikâyenin tamamı bu değildi ve o da bunu biliyordu. "Neden bütün bu resimler benim?" diye ısrar etti. "Süleyman'dan ne istiyorsun?"

Bu sivri soru onu sertleştirdi. "Geçen gece hayatıma verdiğin zararı düşünürsek, sana herhangi bir cevap borçlu olduğumu sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Seni sırf inat olsun diye vurmadığım için çok şanslısın. Aslında, fikrimi değiştirmeden önce kışını şimdi kaldırmanı öneririm."

Jackson önce kolyeye doğru hamle yapmayı düşündü. Ama onun kendisini vurmayacağına güvenmiyordu - muhtemelen ölümcül bir şekilde değil ama onu yavaşlatacak ve nasıl kurşun yarası aldığını açıklamak zorunda bırakacak bir noktadan.

Davranış kurallarını ihlal ettiği için Gateway'den atılma riskini göze alamazdı.

İntikam vaat eden bir sırtışla bu raundu kaybettiğini kabul etti. "Çarşamba görüşürüz o zaman," dedi intikam vaat eden bir sırtışla. Kadın planlanan görüşmeyi iptal edemeden, adam çöp konteynerinin arkasına çekildi. Zincir bağlantı çitindeki bir aralıktan atlayarak sarmaşığın arkasına çömeldi ve onun Schlessen'in cipine atlayıp park yerinden çıkışını izledi.

Kadının onu nasıl ters köşeye yatırmaya çalıştığını hatırlayınca Jackson'ın boğazına inanılması güç bir kıkırdama düğümlendi. Ama sonra aynı şeyi Davis gibi azılı bir suçluyla yapmak zorunda kaldığını hayal etti ve mizahı buharlaştı.

Gerçekte yasalara saygılı bir vatandaş olan Abdul ile başa çıkabilirdi ama Davis tamamen başka bir hayvandı.

Lena için ne bu kadar önemli olabilir ki onu elde etmek için ölüm tehdidini görmezden gelsin?

Lena'nın stop lambaları banka yönünde kaybolurken, ayağa kalktı ve yenilgiyle yatakhaneğine doğru yöneldi. Yarın iş arkadaşlarını Lena'nın kolyesinden haberdar edecek ve onları Lena'nın da ateşli olduğu konusunda uyaraklı. Gerçi bunu nasıl öğrendiğini onlara anlatsa ne olurdu ki?

**

Parmakların direksiyona kilitleyen Lena, 235 numaralı yoldan PNC Bank'a doğru uçtu.

Yüce Tanrım. İçini gecikmiş bir korku ürpertisi kapladı. Abdul gerçekten de onu boğarak öldürmeyi mi planlamıştı?

Garip bir nedenden ötürü, hayatının gerçekten tehlikede olduğunu hissetmemişti. Sadece adamdan korkmuyordu. Belki de adamın uzun, sıcak parmaklarındaki kısıtlamaydı. Ya da aralarında varmış gibi görünen sözsüz iletişim ona adamın palavracı olduğunu ve kana susamış olmadığını söylüyordu. Ama adam hırsızlık yapabiliyorsa, ki bunu itiraf etmişti, cinayet işlemeye tenezzül etmeyeceğini düşündüren neydi?

Çünkü polis gözetimi araya girmeden önce kızgın suçluların ellerinde yaşadığı türden bir ceza vermeye yaklaşmamıştı, bu yüzden. Ve silahını ona doğrultmadan hemen önce, onun kendisini öpmek üzere olduğuna yemin edebilirdi.

Bankanın parlak ışıkları altında otoyoldan çıkan Lena, para kesesini alçaltılmış pencereden teslim kutusuna bıraktı. Parayı güvenli bir şekilde kasaya sokan çubuğu çekiştirirken, tek kullanımlık telefonu çaldı. Arayanın Peter olduğunu biliyordu; bu numara başka kimsede yoktu.

"Selam," diye cevap verdi, sesindeki titremeyi yumuşatarak. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, şaşırtıcı bir zekâyla.

"Evet, tabii." Gerçekte neler olup bittiğini bilseydi, bu gece eve dönmesi için onu sıkıştırırdı. "Plajdan çoktan dönmüş olmalısın," diye tahmin ederek konuşmayı tekrar ona odakladı. "Nasıl geçti?"

"Harika. Biraz güneş yanığım var ama dinlendim. Ana planın nasıl geliyor?"

"Müthiş," diye yalan söyledi. Nemli hava arabanın camından içeri doluyor, sıcak kaldırım ve inek gübresi kokuyordu. Pencereyi kapattı, klimayı çalıştırdı ve arabayı yavaşça parlak ışıklardan uzaklaştırdı. "Davis röportaj yapmayı kabul etti," diye açıkladı, geceki olaylar yüzünden zafer kazanmış gibi hissedemeyecek kadar dikkati dağılmıştı. "Ama önce diğerleriyle röportaj yapacağım, böylece ben biraz pratik yaparken o da gardını düşürecek. Bu şekilde onu idama götürmeye hazır olacağım. Gelecek haftaya kadar onu sorgulamayacağım."

"İyi fikir," dedi Peter. "Demek her şey planlandığı gibi gidiyor."

Tam olarak değil. "E-postamı aldın mı?" diye olabildiğince rahat bir şekilde sordu. "Ofis sunucularıyla ilgili bir sorun var. Senin g- mail hesabına göndermek zorunda kaldım."

"Evet, iş yerindeki sunucular fena halde çöktü. Bilgi işlem elemanları üzerinde çalışıyor. Aslında bu yüzden erken dönmek zorunda kaldım. Bu gece maillerimi kontrol edeceğim, bebeğim. Ne var ne yok?"

"Şartlı tahliye edilenlerden birinin kimliğini belirlemek için yardımınıza ihtiyacım var."

"Neden onu NCIC'de aramıyorsun? Savcılıktaki arkadaşının sana onun giriş bilgilerini verdiğini sanıyordum."

"Yaptım. Bu adam orada değil."

"Nasıl orada olmaz? Bu ulusal bir veri tabanı," diye belirtti Peter.

"Biliyorum, ama o değil. Ayrıca, o günden beri benden kurtulmaya çalışıyor.

beni fotoğraf makinemle gördüğünde."

"Seni gördü mü?" Peter'ın sesindeki endişe tonu yükselmişti.

Hırsızlık olayını ona söyleyip söylememeyi düşündü; kayıp ekipmanını başka nasıl açıklayacaktı? "Bu adam gerçekten evime girdi ve

fotoğraf makinemi ve dizüstü bilgisayarımı çaldı. Mağazadaki bilgisayarı kullanmak zorundayım."

"Ne?"

Abdul'ün ölüm tehdidini duymaya kesinlikle ihtiyacı yoktu.

"Adı Abdul Ibn Wasi ve belli ki saklayacak bir şeyleri var," dedi hızlıca, onun tehlikeye değil gizeme odaklanmasını sağlayarak. "Güya pitbull dövüş ringi işletip bahisleri cebe indirdiği için hapis yatmış ama ben buna inanmıyorum." Artie'nin otoparkındaki köpeğin onun komutuyla nasıl havlamayı bıraktığını görmüştü, bu korku değil saygı ifade eden bir davranıştı. "Bu onun geçmişinin neden silindiğini açıklamıyor."

"Belki de bir tür tanık koruma programındadır." "Bunu öğrenebileceğini düşünüyor musun?"

"Bebeğim, her şeyi bulabilirim," dedi Peter, kulaklarını tırmalayan bir bencillikle, ama yine de ona güvence verdi.

"Mükemmel." Abdul'ün az önce yaptığı numaradan sonra, onunla tanıştığı güne pişman olacaktı.

Peter, "Bu gece araştırma yapmaya başlayacağım," diye söz verdi.

Emniyet teşkilatındaki sayısız bağlantısı düşünüldüğünde, Lena'nın yakında bir şeyler bulacağına dair büyük umutları vardı. "Bunun için minnettarım."

"Bunun dışında her şey nasıl?" Peter'ın sesi pek iyimser değildi.

"Mükemmel. Şartlı tahliye edilenlerle birlikteyim, kolyem hala bende ve Dizüstü bilgisayarımı her zaman değiştiririm,"

diye güvence verdi. "Sesin biraz sarsılmış gibi geliyor."

Onu çok iyi tanıyordu. "İyi olacağım. Yardımın için teşekkürler Peter. Seni yarın ararım." Peter onun aklını şüphelerle dolduramadan Lena aramayı sonlandırdı ve telefonunu kaldırdı. Zaten Maryland'de araba kullanırken cep telefonu ile konuşmak yasaktı ve karanlık otoyolda ve daha da karanlık taşra yolunda kiralık evine doğru ilerlemek konsantrasyon gerektiriyordu.

Her kilometrede gerginliği daha da artıyordu. Tanrı'dan bu gece eve döndüğünde daha fazla yıkım ve ölüm tehdidiyle karşılaşmamayı umuyordu.

Ön verandasındaki ışık sağındaki karanlık koruluğu aydınlattığında rahat bir nefes aldı. Görünüşe bakılırsa yokluğunda buraya zarar veren kimse olmamıştı. Yine de içeri girerken tabancasını önünde tuttu, ateş etmeye hazırды.

Jackson koşu ayakkabılarını giydi ve kapıya doğru yürümeye başladı. Bütün gün bunun için beklemişti.

Corey irkilerek başını kaldırdı. "Yağmurda koşacak mısın?"

"Yağmur beni hiç rahatsız etmez," diye güvence verdi Jackson, sağanağın içine adım atarken.

Hayatının en uzun lanet günü olmuştu. Ike'in bu gece on dokuz buçukta Toby'yle buluşmasını tavsiye eden mesajı ve İmam İbrahim'in o sabahki ufuk açıcı dersi arasında her şey havada kalmış gibi hissediyordu. Ayrıca Ike, Toby'nin kendisiyle yüz yüze görüşmesi için kritik bir şey öğrenmiş olmalıydı.

Otoyolda hızla ilerleyen Jackson rekor bir sürede şebeke yoluna ulaştı. Toby'nin daha önce kendisine eşek şakası yaptığı güvenli noktaya vardığında yağmur onu sırlıslıkla etmişti.

Toby'nin nemli topraktaki izlerini takip ederken yavaşlayarak yürüdü ve nefesini susturdu. Geçen hafta Toby'nin yumuşak hava tabancasıyla vurulmuştu. Eski ordu komandosunun onu yine gafil avlamasına izin vereceğini hiç sanmıyordu. Toby'yi bir ağaç gövdesine yaslanmış, gözünün önünde görmek devam eden oyunlarının keyfini kaçırdı. Toby'nin alışlagelmiş sırtışının yerini alan ciddi ifade de öyle.

"Neler oluyor?" Jackson sordu. Bakışları Toby'nin nemli yeşil tişörtündeki mesaja kaydı: İLK BULUŞMADA YALADIM. *Tanrım.*

Toby doğrudan konuya girerek, "Gazetecinin neden burada olduğunu biliyoruz," dedi.

Sonunda. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Toby parmaklarını ceplerine soktu. "Adı Lena Alexandra değil. *Crime and Liberty*'de yazmaya başladığında bu ismi benimsedi. Gerçek adı Magdalena Anastasia Xenakis." Gözleri kararan ormanı tararken her heceyi telaffuz ediyordu, bu Ranger günlerinden kalma bir alışkanlıktı.

"Devam et," diye ısrar etti Jackson, ilk adını doğru tahmin ettiği için memnun olmuştu.

"Dokuz yıl önce Davis, on beş yaşındaki kız kardeşi Alexandra'yı öldürmekle suçlandı."

Jackson'ın bu korkunç haberi sindirmesi bir saniye sürdü. "Yatağının yanındaki fotoğraftaki kız," diye tahmin etti, fotoğraftaki gözler onu takip ediyor gibi görüldüğünde Lena'nın yatak odasını darmadağın ederken ne kadar rahatsız hissettiğini hatırladı

onu. Resimdeki narin, kara gözlü kızın ölmüş olduğunu düşünmek onu rahatsız ediyordu. "Davis o zamanlar bir polisti," diye hatırladı.

"Bu doğru. Alexandra akşam kilise ayininden eve dönerken Curtis Vandaloo adında sorunlu bir genç ve arkadaşlarıyla karşılaşmış. Kokainle kafayı bulmuşlardı ve onu kokain çekmeye ikna etmeye çalıştılar. Davis ortaya çıktı ve onu güvenli bir şekilde eve götürme bahanesiyle ekip arabasına bindirdi. Curtis Vandaloo polisin onunla birlikte uzaklaşmasını izledi ve bu onu canlı olarak gören son kişi oldu."

Jackson'ın haşlanmış kuzu etinden oluşan akşam yemeği içinde fokurdadı.

"Kızın yanmış cesedi iki hafta sonra bir çöp konteynırında bulunduğunda Curtis ortaya çıktı. Ne yazık ki sabıkası vardı, bu yüzden müfettişler başlangıçta Alexandra'yı öldürdüğünden şüphelendi, ancak kurbanın öldürüldüğü saatlerde komşuları tarafından evinde görüldü. Müfettişler Davis'in aracında Alexandra'nın DNA'sını aradılar ve hiçbir şey bulamadılar, bu da aracın temizlendiğini gösteriyordu, bu yüzden sadece Curtis'in suçlayıcı ifadesiyle devam ettiler ve suçlamalarda bulundular. Duruşmadan iki hafta önce çocuk ortadan kayboldu. Ailesi kayıp ihbarında bulundu ve şehir onu her yerde aradı ama bir daha ne görüldü ne de haber alındı."

Yağmurun yumuşak şıpırtısı kasvetli sessizliği doldurdu. Jackson, "İşte bu yüzden bunların hiçbiri Davis'in sabıka kaydında yok," diye tahmin etti.

"Aynen öyle. Tanık yok, duruşma yok. Suçlamalar Davis'in sicilinden silindi."

Bir yağmur damlası Jackson'ın yakasının altından kayarak omurgasına doğru süzüldü. Artık Lena Alexandra'yı Mechanicsville'e neyin getirdiğini biliyordu. Görevinin kişisel olduğu kadar, silah taşımayı hak edecek kadar tehlikeli olduğu da kesindi. "Yani kitap yazmak için burada olduğuna dair saçma sapan hikâyesi tam da düşündüğümüz gibi bir kılıf," diye düşündü yüksek sesle. "Sanırım Davis'in haberi olmadan onu suçlamayı umuyor." Şimdiye kadar adamları nasıl ustalıkla yönlendirdiğini ve yıllar boyunca çeşitli suçlulardan nasıl bilgi topladığını hatırlayınca, neden böylesine göz korkutucu bir görevin üstesinden gelebileceğini düşündüğünü açıkça görebiliyordu.

"Taktığından şüphelendiğin gizli kamerayı kullanarak," diye bitirdi Toby, "kolyeyi. Onu ondan almamı mı istiyorsun?" diye sordu şeytani bir sırıtışla.

"Yapacağım," diye ısrar etti Jackson.

Toby bir kaşını kaldırdı. "Patronun sana ondan uzak durmanı söylediğini sanıyordum. Eğer kolyesini ondan alırsan bu sadece onun merakını uyandırır."

"Merakı çoktan uyandı. Bırak gazeteciyi ben halledeyim. Sen de bu gece Artie'nin dükkânına gir ve benim resmimi bulmak için bilgisayarını hackle," diye önerdi Toby'yi meşgul edecek görevleri belirleyerek. "Kolyesinin içindekileri şimdiye kadar boşaltmış olmalı ve mağazanın bilgisayarını en olası yer."

"Ne yaptığını anlıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturan Toby'nin gülümsemesi büyüdü. "Sadece kendin atlamak istiyorsun."

Jackson ona kaşlarını çattı ama inkâr etme zahmetine girmediydi.

Toby, "Seni suçladığımı söyleyemem, Stonewall, ama patron bundan hoşlanmayacak," diye belirtti.

"O zaman ona söyleme," diye karşılık verdi Jackson.

Bu kez Toby'nin iki kaşı da havaya kalktı. "Yalan söylememi mi istiyorsun? Kahretsin, Stonewall, içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi onaylayarak.

"Bu bir yalan değil," diye ısrar etti Jackson. "Sadece ona hiçbir şey söyleme. Ona reddedemeyeceği bir şey teklif etmediğimiz sürece Lena Alexandra'nın buradan ayrılmayacağını biliyorum." Bu sonuca daha bugün varmıştı.

"Neymiş o?"

"Davis'in kellesi bir tepside. Bunu nasıl yapacağımı ona söylemeyeceğim, sadece onun mahvolmasına yardım edebileceğimi söyleyeceğim. Belki bu onu yoluna göndermek için yeterli olur."

Toby çenesini kaşdı ve Jackson'a şüpheli bir bakış gönderdi. "Her neyse dostum," diye kabul etti sonunda. "Sen istemezsen patrona söylemem. Aslında bu konuşmayı hiç yapmadık. Kendi tarafınızda bazı haberler olduğunu söylemiştiniz?" diye sordu.

Bugün olanları hatırlamak Jackson'ın omuzlarına ağır bir yük bindirdi. "İbrahim'in Yüzde Beşçi olduğu konusunda haklıydınız," diye itiraf etti, o gün daha önce hissettiği hayal kırıklığının aynısını yaşıyordu. "Bu sabah yedi kişiyi ofisine çekti, size bahsettiğim kitabı aldı ve sonra felsefelerini kafamıza çakmaya başladı."

Toby yüzünü buruşturdu. "Sesi ne kadar kararlı geliyor? Demek istediğim, aşırıya kaçmadığı sürece NGE olumlu bir etki yaratabilir."

"Bu çok aşırı." Jackson gözlerindeki yağmur suyunu sildi. "Ustaca beynimizi yıkıyor, bizi kendisine ve takipçilerine katılmamız için devşiriyordu ve bu onun ilk devşirmesi de değildi. Bana sorarsanız, çoğunluğu

Geçen Cuma akşamki törene katılanlar yıllar önce Yüzde Beşçi olmuşlardı. Başarılarını buna borçlular."

İbrahim'in sözleri zihninde yankılandı. *Tanrı sensin ve sen ve sen ve bu dünyada yürüyen her siyah adam.* "Bize Kıyamet Günü'nde Şeytan'ı yeneceğimizi ve kaderimizde hükmetmek olduğu gibi hükmedeceğimizi söyledi. Size söylemeliyim ki, oldukça ikna ediciydi. Şeytan'ın dünyanın baş belası beyaz adam olarak tanımlandığı yere kadar beni ikna etti. Seni ne kadar sinir bozucu bulsam da Burke, sana Şeytan diyecek kadar ileri gitmezdim."

Toby sıırıttı. "Ne kadar dokunaklı."

"Her neyse, görünüşe göre elimizde bir çete lideri var. Nabzını tutmaya ve sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

"Harika." Toby saatine baktı. "Geri dönsen iyi olur, Stonewall."

"Doğru." Jackson arkasını dönecek gibi oldu ama sonra vazgeçti.

"Silahın nerede?" diye sordu meslektaşına güvensiz bir bakış atarak. Toby gözlerini kırptırdı. "Hadi ama, seni gerçekten arkandan vuracağımı mı düşünüyorsun?"

Özellikle de senin bir tanrı olduğunu öğrendikten sonra?" "Evet."

"Beni yaraladın Jack," dedi Toby, bir elini kalbinin üzerine koyarak. "Artık ortağız. Bana güvenmeyi öğrenmelisin."

Jackson son bir kez kuşkuyla bakarak döndü ve koşmaya başladı.

Saniyeler sonra, bir saçma sağ k1ç yanağına isabet etti ve canını acıttı.

Jackson hızını artırarak, "Pislik," diye mırıldandı.

Toby'nin gürleyen kahkahası karanlık ormanda yankılandı.

Dakikalar sonra yağmurdan kayganlaşan otoyola çıkan Jackson'ın bakışları doğruca Artie'nin neon tabelasına gitti. Ağlayan gökyüzünün altında ışıkları gökkuşağını andırıyordu.

Davis'in on beş yaşındaki Alexandra Xenakis'e uyguladığı korkunç suçu düşündü ve içini soğuk bir korku dalgası kapladı. Lena gerçekten de kız kardeşinin katilinden bir itiraf alabileceğine inanıyor muydu? Eğer öyleyse, bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı vardı. Eğer Muhammed şu anda Lena tarafından sorgulanmıyor olsaydı, Lena girmesine izin verene kadar Artie'nin arka kapısını yumruklayacaktı.

Ancak onu bir kanun ajanı olarak ifşa etmeyecek ne söyleyebilirdi ki? Eğer onun gündemi hakkındaki bilgisini açıklar ve ona yardım etmeyi teklif ederse

Davis'i suçlamak, dikkatini çekebilirdi, kesinlikle, ama o zaman nasıl bildiğini merak ederdi.

Ona gerçekte kim olduğunu söyleyemezdi. Tanrı aşkına, o bir suç muhabiriydi ve sivil özgürlüklerin kötüye kullanılmasına karşı çıkan bir tabloid gazetede yazıyordu. Sadece soruşturmasını tehlikeye atmakla kalmaz, aynı zamanda hükümetin müdahalesinden en çok rahatsız olacak nüfus yüzdesine de ifşa edebilirdi.

Öte yandan, onun ajandasına göz yummak affedilemezdi. Davis onun peşinde olduğunu bilse kuduz bir hayvan gibi onu parçalar.

Bir kaya ile zor bir yer arasında sıkışıp kalmaktan bahsediyoruz.

Keşke Ike, Eryn için yaptığı gibi Lena'yı da güvenli bir yere götürebilseydi. Ama Lena'nın birkaç haftalığına ortadan kaybolmasını sağlamak bir seçenek değildi. Artie'nin yerinde çalışanlardan biri aniden kaybolursa, Gateway'deki şartlı tahliye edilenler ilk şüpheyi çekecek kişiler olacaktı. Jackson'ın da kafasında bir deliğe ihtiyacı varmış gibi incelemeye ihtiyacı vardı.

İçinde bulunduğu çıkmazın görünürde bir çözümü yoktu. Bir şekilde, bir şekilde, Lena'yı planlarından vazgeçmeye ikna etmeliydi ama bunu nasıl yaptığını açıklamamalıydı. Ayrıca, muhtemelen çoktan yüklemiş olduğu videoların izini sürerken kolyesine de el koymak zorundaydı.

Kulağa imkansız geliyordu.

Kararlı bir suç muhabiriyle uğraşmak, Gateway'in terörle olan bağlarını keşfetmekten çok daha zordu.

Dokuzuncu Bölüm

Yağmur, şartlı tahliye edilenlerin her zamanki basketbol oyununa gölge düşürmüştü. Jackson, Gateway'e yaklaştığında şartlı tahliye edilenlerin yatahanenin çıkıntısının altına sığındıklarını gördü. Arkalarındaki pencerelerden gelen ışık, karanlık formlarını siluet haline getiriyordu.

"N'aber?" Jackson onlara katılırken Davis'in düşmanca bakışlarından kaçınarak sordu. Revağın altından geçerken burun deliklerini keskin bir vücut ısı ve vücut kokusu bulutu karşıladı.

"Muhammed bir saatten fazladır orada, köpek," diye mızızlandı Jamal, kıskanç bir bakışla Artie'ninkine başını sallayarak.

Corey, "Hayat hikâyesini anlatmak o kadar uzun sürer," diye belirtti.

"Belki de gidip onu almalıyız." Nadim Jackson'a yalvaran bir bakış attı. "Bunca zamandır kimse dükkâna girmedir. Ya terbiyesine dikkat etmezse?"

Jamal birden canlandı. "İşte geliyor!"

Muhammed kafasında hayalet gibi bir plastik poşetle otoyolda hızla ilerliyordu. Çıkıntının altında onlara katılırken poşeti çıkarıp attı.

"Nasıldı kardeşim?" Jamal ona sordu. Adamlar hevesle onun etrafında toplandı.

Jackson ilgisizmiş gibi davranarak çevrede kaldı.

"Güzel," diye mırıldandı Muhammed. "Sanki bir randevudaymışız gibi. Bana bir sosisli sandviç ve gazoz verdi. "Arka odadaydık, birbirimize yakın oturuyorduk."

Jackson'ın şakakları zonkluyordu. Gizlice etrafındaki adamların, özellikle de Davis'in yüzlerini inceleyerek 'Maggie'nin söylediği kişi olmadığından şüphelendiklerini gösteren işaretler aradı.

"O da iyi görünüyordu," dedi Muhammed, onun hikâyesine ısınarak. "Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, daracıktı ve her şeyini gösteriyordu." Muhammed elleri göğüsmüş gibi davranırken adamlar kahkahalara boğuldu. Onları Nadim'in yüzüne doğru itti ve falsetto bir sesle, "Bana çocukluğunu anlat Muhammed" dedi. Kahretsin, kendi adımı bile hatırlamakta zorlanıyorum!"

Adamlar kahkahalarla kükredi.

"Ne tür sorular soruyor?" Nadim bilmek istiyordu.

Muhammed omuz silkti. "Her türden. Ona ne yaptığımı ve dönüşümün kendim hakkındaki düşüncelerimi nasıl değiştirdiğini anlattım."

Adamlar düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

"Ona her şeyi anlattın mı?" Hasan bilmek istiyordu.

"Evet, tek düşünebildiğim buydu," diye itiraf etti Muhammed. "Kahretsin, hiç utanmam yok. Gerçek isimlerimizi kullanmıyor, nasıl olsa."

Adamlar karanlık geçmişlerinin ne kadarını ifşa edecekleri konusunda tartışırken, Jackson su içinde kalmış giysilerini çıkarmak için yatakhanedeki odasına girdi. Lena Alexandra'nın Muhammed'in gözünü başarıyla boyadığını doğrulayacak kadar şey duymuştu. Ayrıca, diğerlerine de onunla flört etme sırasının kendilerine geleceğini duyuracak kadar flört ederek onu şımartmıştı.

Lena'nın yayınlanmış birkaç makalesini okuyan Jackson, Davis gibi katillerle daha önce de röportaj yaptığını kabul etti. Ne yaptığını biliyordu. Ancak bu durum çarpıcı biçimde farklıydı. Görüştüğü adamlar hapisteydi, silahlı gardiyanlar hazır bekliyordu, şartlı tahliye edilmemişlerdi. Ve hiçbiri onun ailesinden birini katletmemişti. Bunu düşündükçe, planının geri tepeceğine daha çok ikna oldu.

Kendini hazırlamak için önce kaç şartlı tahliye mahkûmuyla görüşmüş olursa olsun, Davis onun korkusunun kokusunu alırdı. Eski bir polis olarak Davis pek çok suçluyu sorgulamıştı. Yönlendirici bir sorunun kulağa nasıl geldiğini biliyordu. Sorularının kendisini tuzağa düşürmeye yönelik olduğunu hissederse, tıpkı bir avcı gibi tepki verirdi.

Vicdanen Jackson işin bu noktaya gelmesine izin veremezdi. Davis'e, onun kendisiyle görüşmesini gerektirmeyecek bir çözüm sunmalıydı ve gizli görevini riske atarak bunu bu gece yapmalıydı. Sırılsıklam şortunu sıyrarak duşun düşmesine bastı. Neden bir anı daha boşa harcasındı ki? Üşümüş, çıplak vücudu beklentiyle karıncalanıyordu. Onu heyecanlandıran sadece emirleri bir kez daha ihlal etmenin verdiği heyecan değildi. O alınan kadınla diş diş mücadele etme ve bu sefer kimin galip geleceğini görme ihtimaliydi.

Dar küvete adım atan Jackson, ılık spreyin altında kendini sabunlarken bir yandan da Lena'nın ona gerçek adıyla seslendiğinde yüzünde beliren dehşet ifadesini hayal etti. Dün geceki hesaplaşmadan sonra, durumu tersine çevirmek için sabırsızlanıyordu.

Kasıklarında bir karıncalanma hissederek aşağı baktı ve kendini tamamen erekte olmuş halde buldu. Bir an fanteziye daldı, cinsel organını okşadı ve Lena'nın Davis'e gerçekte kim olduğunu söylememesi için ona yalvardığını hayal etti.

"Lütfen, ne istersen yapacağım," diye yalvardı, gözlerinden çaresizce yaşlar akıyordu.

"Bir şey var mı?"

"Her şeyi," diye onayladı, avucunu adamın pantolonundaki çıkıntının üzerinde kaydırarak.

Kestik! Kendinden öğrenen Jackson, bu hayali vinyetin işıklarını söndürdü. Tanrım, bir kadını kendisiyle seks yapmaya zorlayacak kadar zavallı mıydı?

Buna cevap verme, diye hemen kendini uyardı.

Ama sonra kafasında yeni bir sahne gelişti. Lena'ya güçlü yerlerde tanıdıkları olduğunu söylüyordu; Davis'i sonsuza dek parmaklıklar ardına gönderecek kanıtı bulmasına yardım edebilirdi. Kahramanı oynamak daha iyi hissettiriyordu.

"Ciddi misin sen?" Gözleri rahatlama gözyaşlarıyla doldu.

"Olumlu. Bu maskaralığa devam etmek zorunda değilsin, Lena. Ben Davis'le ilgileneceğim. Sen sadece kendine dikkat et."

"Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu, ona karşı eriyerek. Göğüsleri adamın göğsüne yaslandı. Dudaklarına kondurduğu öpücük damarlarındaki gazyağını tutuşturdu.

Birden ikisi de çıplak kaldı ve kadın adamın kucağına oturmuş, sikini sıvı sıcaklığına doğru yönlendiriyordu. Dün gece tabancasını kullandığı aynı cesur kabadayılıkla ona bindi. Oh, bebeğim.

Azı dişlerini birbirine geçiren Jackson, zevkten fırtına gibi eserken boğazından çıkan iniltiyi yuttu. Kendini sabitlemek için bir elini uzatmak zorunda kalacağı kadar güçlü bir doruğa ulaştığında ejakulat küvetin uzunluğu boyunca fırladı ve fiberglas duvara çarptı.

Vay anasını. Nefesini tutarken su üzerinden akmaya devam etti. Elini bir miktar keder ve ağır dozda kendisiyle alay ederek bıraktı.

Emin olduğu bir şey vardı: Bu gece Lena'yla karşılaşması hiç de öyle olmayacaktı. Ama bir erkek zor durumdaki bir genç kızı kurtarmayı hayal edebilirdi, bu genç kız büyük bir tehlike altında olduğunu kabul etmeyi reddetse bile.

Lena karanlık çiseleyen yağmurun içinden baktı. Bir tetiğe basılmış gibi gergindi, sol kolunun altındaki para kesesini kavrarken sağ eli çantasının cebinin derinliklerine gömülü silahın güven verici hatlarını kavıyordu.

O akşam sağanak yağmur altında işe vardığında, projektörlerin altındaki her zamanki park yeri kapılmış, onu ceviz ağacının altındaki bir boşluğa geri dönmeye ve mağazaya doğru çılgınca bir koşu yapmaya zorlamıştı.

Şimdi o kadar uzağa park etmenin ne büyük bir hata olduğunu biliyordu. Projektörlerin yaydığı ışık ceviz ağacına kadar ulaşmıyordu, bu da Peter'ın cipinin tamamen karanlıkta durduğu anlamına geliyordu. Abdul'ün daha dün gece ona saldırdığını düşünürsek, bu kadar dikkatsiz olmamalıydı.

Ama bir aksilik olmadan cipe yaklaştı. Kimse ona saldırmak için ağaç gövdesinin arkasından atlamadı. Korkuları hayal gücünün bir ürünüydü. Tabancasını arabanın anahtarları için bıraktı ve direksiyonun arkasına geçerek kapıyı kilitledi ve çantasını yolcu koltuğuna koydu.

Nemli saçlarını alnından geriye doğru tarıyordu ki, parmakları arkasındaki karanlıktan dokunaçlar gibi çıktı. Bir el boğazından kopan çığlığı bastırdı; diğeri sağ kolunu göğsüne bastırarak tabancasına uzanmasını engelledi.

"Şşşt! Kıpırdama," diye emretti derin bir ses, nerede olsa tanırdı. *Yüce Tanrım, ne de olsa Abdul onu öldürecekti!* Şiddetle iki büklüm oldu ve adamın kulağına sertçe söylediği sözleri zar zor algıladı. "Sakin ol. Sana zarar vermek için burada değilim. Magdalena, sakın ol!"

Dehşet sisini delip geçen onun tam adının sesiydi. "Nefes al," diye emretti, elini ağzından kaldırdı ve Kolunu gevşekçe ama tehditkâr bir şekilde boynuna doladı.

Derin nefesleri ciğerlerine çekerken, gözleri korkudan kocaman açılmıştı, adamın ön koltuktan para kesesini ve çantasını alıp arkaya koyduğunu gördü. Onu vurmak için çok fazla.

"Ne istiyorsun?" diye sordu titreyerek ona ihanet eden bir sesle. "Bana neden Magdalena dedin?"

Kolunu onun boynundan çekti ve göğsünü iki ön koltuğun arasına yerleştirdi. "Çünkü senin gerçek adın Magdalena Anastasia Xenakis," dedi profiline mükemmel bir telaffuzla.

Şok vücudunu felç etti. *Bunu nasıl bilebilirdi? Bilgisayarın bu isimle mi kaydettirmişti?*

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi sakın bir kesinlikle, "ve neden burada olduğunuzu da biliyorum.

"Peki, duyalım o zaman." Küstah görünmeye çalışıyordu ama düşünceleri her yöne dağılıyordu.

"Rupert Davis kız kardeşini öldürdü, Alexandra," dedi ayık bir sesle. "Buraya ondan bir itiraf koparmak için geldiniz."

Lena nefes alamıyordu. Eğer bunu bir başkasına söylesen, özenle kurguladığı tüm planları yerle bir olabilirdi. "Bunu nasıl bilebilirsin?" Eğer Davis bunu öğrenirse, Lena'yı yerin dibine sokana kadar peşini bırakmazdı.

"Rahatla." Abdul'ün derin, müzikal sesi düzensiz nabzını dengeledi. "Şimdiye kadar benden başka kimse bilmiyor. Eğer böyle kalmasını istiyorsan, dediklerimi yapmalısın."

Ona şantaj yapıyordu, aşağılık herif! Bir kez olsun karşı tarafta olmak o kadar da eğlenceli değildi. "Bu ne cüret!" diye homurdandı, geniş ve sıcak omzunun kendisine dokunduğunun farkındaydı.

"Sakin ol ve teklifimi dinle. Yapacağın ilk şey bunu teslim etmek olacak." Parmakları kolyesinin etrafında kıvrıldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Lena onun elini çekiştirmesini engellemek için bir elini onunkinin üzerine koydu. "O bir aile yadigârı." Adamın parmaklarını çözmeye çalıştı ama adamın üstün gücü karşısında çabaları yetersiz kaldı. Demek dün gece ellerini boğazına dolamasının nedeni buydu. Tam da düşündüğü gibi, adam onu boğmayacaktı; kolyesini istiyordu.

"Saçmalık. Bunun bir kamera olduğunu biliyorum, Lena. Başından beri beni ve diğer şartlı tahliye edilenleri çektiğini biliyorum. Şimdi de kaydediyor mu?"

"Tabii ki hayır. Arabada beklediğini nereden bilebilirdim ki? Buraya nasıl girdin?"

"Camı kırık bırakmışsın. Çıkar yoksa zinciri kırarım," diye uyardı.

Sessizce öfkelenerek iki elini ensesine götürdü ve tokenin kilidini açtı.

"Görüntülerim hâlâ hafızada mı?" diye sordu, boynundan gevşeyen kolyeyi zincirinden kaydırarak. "Yoksa onları bir yere mi yükledin?"

Şaşkınlık içinde bir cevap vermesi bir anını aldı. Tek düşünebildiği, dün geceki zaferden sonra bu raundu fena halde kaybediyor olduğuydu. "Hepsi hâlâ orada," diye yalan söyledi. "Nasıl boşaltabilirdim ki

Onlar mı? Dizüstü bilgisayarımı çalmıştın, hatırladın mı?" Artie'nin evinde bulunan ve o ana kadar tüm dosyalarını yüklediği bilgisayardan hiç bahsetmedi.

"Teklifimin ikinci kısmı." Onun gözlerinin içine bakabilmek için koltukların arasına daha fazla sıkışmaya çalıştı, ancak açıklık çok dardı. "Bir saniye bekle." Bir sonraki anda, araçtan inmiş ve ön tarafta ona katılmak için yuvarlanıyordu.

Koşun! Lena kendi kendine kapının koluna uzanmasını söyledi. Ama nereye gidecekti ki? Bir şeyler düşünmeye çalıştı ama sonra yolcu kapısı açıldı ve Abdul ışık hızıyla hareket ederek yanındaki koltuğa kaydı.

"Kimsin sen?" diye sordu, olasılıkları bir iskambil destesi gibi karıştırarak. "Hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Alexa ve katiliyle ilgili belgeleri bilerek ev bilgisayarında tutmuştu ama dizüstü bilgisayarında ona ipucu veren bir şey olmalıydı.

Adamın şaşkın bakışlarından hiçbir şey anlayamadı. "Kim olduğum önemli değil," diye ısrar etti, kendine daha fazla yer açmak için koltuğu arkaya kaydırды.

"Benim için önemli!"

"Dinle." Dikkatle ona doğru eğilirken gözleri karanlık bir denizde yüzen buzdağlarını andırıyordu. "Gerçekten de Davis'e Alexandra'yı öldürdüğünü itiraf ettirebileceğini düşünüyor musun?"

"Alexa," diye düzeltti onu. "Kimse ona tam adıyla hitap etmezdi." Adamın şüpheci tonu içinin yanmasına neden oldu. "Ve evet. Öyle olmasaydı burada olmazdım," diye ısrar etti.

Bir iç geçirdi. "Bu intihar. Davis neyin peşinde olduğunu anlayacak ve anladığında da seni susturmak için ne gerekiyorsa yapacak."

İçinden bir korku hayaleti geçti.

"Ailen iki kızını da aynı katil yüzünden kaybetmeyi hak ediyor mu?"

Öfkesi yeniden kabardı. "Sakın ailemi bu işe karıştırayım deme!"

Davis'in benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve sen ona söylemezsen asla öğrenemeyecek," diye ısrar etti.

"Ya ona söylersem?" diye meydan okudu.

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Bunu neden yaptın?"

"Günlerdir ısrar ettiğim gibi seni gitmeye zorlamak için."

"Eğer bana bunu yaparsan, başka birine fotoğrafını çektirir ve ülkedeki tüm magazin gazetelerinin ön sayfasına koydururum," diye tehdit etti.

"Gitmem senin için neden bu kadar önemli ki?"

Daha yakına eğildi, nefesi sıcak ve taze bir şekilde kızın yanağına değdi. "Nedenini bilmiyorum," dedi dikkatle. "Sadece sende seni daha iyi tanımamı sağlayan bir şey var."

Bu tek cümleyle birlikte tüm olumsuz duygular yok oldu ve yerini içten gelen coşkulu bir duyguya bıraktı.

"Ayrıca, Davis'in sana zarar verme düşüncesinden tiksiniyorum," diye ekledi.

"Beni incitmesine izin vermeyeceğim," diye fısıldadı otomatik olarak ama Davis'i düşünmüyordu bile. Abdul elini kaldırıp yüzünün yan tarafını avuçlamıştı ve şefkatli dokunuşu tüm sinir yollarını dolaşarak vücudunu dolaşıyor gibiydi.

"Bir gün seninle çıkmak istiyorum," diye mırıldandı. "Benimle çıkmayı kabul eder misin?" Başparmağı kızın alt dudağının kıvrımında gezinerek karşı konulmaz bir arzuyla ürpermesine yol açtı.

Ağzı kurudu ve kalbi küt küt atmaya başladı. "Tamam," diye kabul etti kulaklarına garip gelen bir sesle.

"O zaman eve git, Lena," diye yalvardı usulca. "Güvende ol. Bu programdan çıktıktan sonra, Davis'i sonsuza dek hapse atmak için gereken kanıtı bulmana yardım edeceğim."

Halsiz beyni onun teklifini kavramakta güçlük çekiyordu. Davis konusunda ona yardım ederek bir gün onunla birlikte olma şansından başka ne kazanabilirdi ki?

"Kimsin sen?" diye tekrar sordu. "Neden sabıka kaydın federal veri tabanında yok?"

"Henüz sana söyleyemem. Sadece bana güven, Magdalena. Bunu yapabilir misin?" diye ısrar etti. "Sana yardım edeceğime güven."

Suçlu olduğu iddia edilen bir geçmişi olan ve tüm veri tabanlarının anasında belgelenmiş bir geçmişi olmayan bir adama nasıl güvenebilirdi? Bu onun gerçekten suçlu olmadığı anlamına mı geliyordu, yoksa besin zincirinin daha üstündeki diğer suçlular onu bulamasın diye kimliği korunuyor muydu?

Garip bir şekilde, dudakları onunkilerin üzerine yerleştiğinde, şaşkınlığını susturdular. Kim olduğu önemli değildi. O sadece Mocha Man'di, romlu bir piña colada gibi tadı olan gece yarısı fantezilerinin yıldızıydı.

Onun öpücüğünü bir yenilgi iniltisi ve en ufak bir direniş belirtisiyle karşıladı. İçten içe, kendisinin de onu istediğini, tanıştıkları günden beri bu anın kaçınılmaz olduğunu inkâr edemiyordu.

Dili kızın ayrı k dudakları arasında parlıyor, bir dalga gibi kızın içine akıyordu. Bir geri çekilip bir geri dönerek onu kollarına, daha derin

sulara doğru çeken arzu akıntısına doğru çekti. Ama kadın hiçbir şey hissetmiyordu.

Korku. Öpücüğü, özel cennet adalarının hemen açıklarında onu su üstünde tutan bir can simidiydi.

Abdul çok geçmeden ve hırıltılı bir nefesle öpücüğü keserek onu gerçekliğe geri döndürdü.

Derin sesi sessizlikte tizleşti. "Sadece teklifimi düşün. Sana yardım edebilirim Magdalena. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Büyük bir hayal kırıklığına uğrayan adam onu bıraktı. Jeep'ten gizlice çıkmadan önce onun çevreyi ölçmesini izledi. Yolcu kapısı bir tık sesi çıkardı. Ve sonra adam gitmişti.

Lena, dünya ekseninden kaymış gibi hissederek koltuğunda geriye düştü.

Cristemou! Hayatında hiç bu kadar mükemmel bir öpücük yaşamamıştı!

Parmaklarının hassaslaşmış dudaklarına götürerek gözlerini kapattı ve aradaki sahneyi tekrar oynattı. Özlem onu yeniden çekti. Onu böyle öpüp, kim olduğuna ya da on yıllık bir cinayet davasının çözmesine nasıl yardım edeceğine dair hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmesi ne kadar adaletsizdi?

Sadece bana güven, Magdalena. Bunu yapabilir misin? Sana yardım edeceğime güven.

Sözler yüreğini burktu. Samimi olmalıydı. Aralarında canlanan tutkuyu hiçbir erkek canlandıramazdı.

Ama sonra şüpheleri kesinliğinin önüne geçti çünkü şüpheleri duygularından daha önemliydi. Ya verdiği söz ve öpücüğü, ilk günden beri yapmaya çalıştığı gibi, ondan kurtulmanın bir yoluysa? Onun hayatını tehdit ettiğini, kulübesini harap ettiğini, geçim kaynağını çaldığını ve karanlık bir sokakta ona saldırdığını unutmamalıydı!

Sır sakladığı, bir gazetecinin bilmesini istemediği şeyler olduğu hiç bu kadar açık olmamıştı.

Ona güvenmek mi? Hah. Ona kendisi hakkında hiçbir şey anlatmadığı halde güvenden bahseden biriydi.

**

Islak asfalttan yatakhaneğine doğru hızla ilerlerken Jackson zihinsel olarak sırtını sıvazladı. Bu umduğu kadar iyi gitmişti. Dileklerini ve endişelerini iletmeyi ve kimliğini ele vermeden bir öpücük çalmayı başarmıştı.

Ve nasıl bir öpüktü bu, diye hayret etti, yüzünü bölen sırtışı kovalayarak. Onu hazırlıksız yakalayan tek şey Lena'nın savunmasızlığıydı.

Düşündüğü gibi bir diva **d**eğ**i**l**d**i.

baştan çıkararak onu yönlendirdi. Aksine, boğulmakta olan bir insanın can simidine sarılması gibi ona sarılmış, kendini güçlü ve koruyucu hissetmesini sağlamıştı. Ve şimdi onun için tüm ejderhalarını öldürmek istiyordu.

Elbette şimdi onun teklifini kabul edecek ve gidecekti.

Yurt odasının penceresindeki ışığın yanıp söndüğünü gören Jackson kısa bir süre durdu. Gece henüz bitmemişti. Corey'yi uyurken bıraktığını sanıyordu ama oda arkadaşı şimdi uyanıktı ve Jackson'ın nerede olabileceğini merak ediyordu. Bu gece bir not bırakmamıştı.

Geçersiz bir mazeret uydurarak kapının kilidini açtı ve rahatça içeri girdi. Corey az önce kitabını açtığı masasından başını kaldırdı. "Şartlı tahliyeyi iki gecedir ihlal ediyorsun," diyerek gözlüğünü kaldırdı. "Bana söyleyeceğin bir şey mi var, Abdul?"

"Yasadışı bir şey yapmıyorum, eğer düşündüğünüz buysa," diye cevap verdi Jackson, kapıyı sessizce arkasından kilitleyerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Corey kitabını kapattı ve yere bıraktı.

"Işığı kapatabilir miyiz?" Jackson zaten olduğundan daha fazla dikkat çekmek istemiyordu.

"Senin hakkında pek çok şey anladım," diye devam etti Corey, onun isteğini görmezden gelerek ve sözleriyle Jackson'ın kalbini durdurarak.

"Ne gibi?"

Corey, "Sanki senin eski bir mahkûm olmadığını biliyorum," dedi.

"Bunu sana söyleten ne? "Jackson kavgacı bir ton takınmaya çalıştı. "Hadi ama dostum. Sen bizim gibi değilsin."

Daha da kötüsü. Corey şüphesini diğerlerine açıklarsa, mahvolurdu.

"Tanıştığımızdan beri burada ne yaptığını anlamaya çalışıyordum, ama artık biliyorum."

"Ne biliyorsun ki?" Nemli bir ter içinde yüzüyordu. Corey'nin milyonda bir rastlanan bir başarıya imza atıp onu gizli ajan olarak teşhis etmediğinden emindi.

"İmam İbrahim için çalışıyorsun, değil mi?" Corey sandalyeden kalkıp oda arkadaşının yüzüne bakarak sordu. "Bize göz kulak olması için buraya yerleştirdiği Yüzde Beş müridinden birisin. Her gece ona rapor veriyorsun. Haksız mıyım?"

Rahatlama Jackson'ın başını döndürdü. "Haklısın," diye onayladı, her ne kadar bu düşünce onu tiksindirmiş olsa da. "Beni yakaladınız. İbrahim için çalışıyorum. Diğerlerine benden bahsedecek misin?"

Corey omuz silkti. "Niye söyleyeyim ki? Başımı belaya sokmadığın sürece sorun yok."

"Sorun yok," diye kabul etti Jackson. "Sen baş belası değilsin."

Genç adam ranzasına doğru dönerek, "Bir dahaki sefere oda teftişi olduğunda bana söylemeyi unutma," dedi.

"Neden, bir şey mi saklıyorsun?" Corey, Jackson'ın program kurallarını ihlal ettiğinden en son şüpheleneceği şartlı tahliye edilmiş kişiydi.

"Hayır, ama öyle birini tanıyorum, ama sana söylemeyeceğim."

Jackson kıkırdadı. "Yeterince adil." Işığı kapatarak banyoya doğru ilerledi. "Sağ ol dostum," diye mırıldandı. Corey kaçakçılık yapan arkadaşını ispiyonlamayacak kadar sadıksa, umarım o da Jackson'ı diğerlerine ispiyonlamayacak kadar sadıktır. Ertelemesi tenindeki nemli teri kuruttu.

Banyoya girdiğinde gece lambasını yaktı ve aynadaki azap dolu yansımasına baktı. Bu bir casus olarak ilk işiydi ve hayal ettiğinden daha zor buluyordu. Oda arkadaşına yalan söylemekten nefret ediyordu; Lena'ya olmadığı biri gibi davranmaktan nefret ediyordu; ailesinden uzak olmaktan nefret ediyordu. Bu gizli görevden kurtulmanın en hızlı yolu Taskforce'un ihtiyaç duyduğu kanıtı bulmaktı.

Şu andan itibaren, hiçbir şey onun dikkatinden kaçmayacaktı.

Onuncu Bölüm

Lena cipin üstü açık bir şekilde Artie'nin evine doğru hızla ilerledi. Nehir ve yağmurdan ıslanmış yapraklar kokan rüzgâr saçlarını kamçılıyordu. Yağmur yerini güneş ışığına bıraktığı için Maryland kırsalının yeni yıkanmış bir görünümü ve hissi vardı. Kız kardeşinin katilini yakalamasına günler kalmıştı. Kendinden geçmiş olmalıydı.

Ancak Gateway'e yaklaştığında, dün gece Abdul'le yaşadığı olayı hatırlayınca kendine olan güveni sarsıldı. Kendisini tehlikeye attığı konusundaki ısrarı ve daha fazlasını arzulamasına neden olan öpücüğü planlarını yeniden düşünmesine neden oldu.

Kolyesi çıkarılınca kendini iki kat daha savunmasız hissetti. Bir zamanlar oldukça basit görünen bir süreç şimdi tuzak telleriyle dolu gibi görünüyordu. Ani şüphelerinin üzerine bir de eski bir mahkûmla çıplak kalma arzusu eklenmişti.

Artie'nin park yerinin uzak tarafında bir polis arabasında uzanan bir polis memurunun görüntüsü onu endişesinden uzaklaştırdı. Arkasındaki dar yolun hemen dışında park etmiş olan at arabası sıradan bir şey değildi. Ama neden bir polis memuru Artie'nin otoparkında takılıyordu?

Lena usulca her zamanki yerine girdi ve orayı boş bulduğuna sevindi. Jeep'in tavanını kaldırarak Amish adamın geniş kenarlı şapkasını dükkânın içine doğru kovalarken, polis memuru onu kısık gözlerle izliyordu.

"İyi günler Bill," dedi, kendisini tezgâhın arkasına alan küçük kapıyı iterek.

"İyi günler Maggie. Eminim şimdiye kadar Seth'le tanışmışsındır," dedi Bill ve onu kazı kazan bileti alan adamla tanıştırdı. "Seth, bu Maggie."

Çantasını yerleştirirken "Nasılsın?" diye sordu.

Seth parmaklarını tezgâha vurdu, ona utangaç bir baş selamı gönderdi ve sessiz kaldı. Lena'nın bakışları ev yapımı gömleğinin kıvrılmış kolunun altından görünen siyah mürekkepli dövmeye gitti. Sadece "a" harfini seçebiliyordu. Dövmeli bir Amish erkeği, gerçekten mi?

"Bugün başka bir şey var mı?" Bill sordu.

Seth mırıldanarak olumsuz bir cevap verdikten sonra parayı ona doğru itti, kahverengi deri çizmelerini giydi ve kaşlarını çatarak dükkândan çıktı.

dikkatli yardımcısı.

Merakı artan Lena, Amish adamın arabasına binişini izledi. "Seth'i ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu Bill'e.

"Oh, yaklaşık on yıl."

"Hep böyle huysuz muydu?"

"Onu tanıdığımdan beri. Yerel Amişlerle hiç asimile olmadı."

"Asimile mi? Yani buralı değil mi?"

"Hayır, Pensilvanya'dan teyzesi ve amcasıyla birlikte geldi, onlar da kısa süre sonra öldü. Sanırım piyango ve benzeri oyunlar oynayarak kuralları çiğnediği için dışarıdan biri olarak görülmeye devam ediyor."

"Huh." Lena'nın dikkati polis aracına kaydı. Adam kahverengi kollu dirseğini camdan dışarı çıkarmış, hiçbir yere gitmek için acele etmiyordu. "Peki Şerif'in arabası ne iş?" diye sordu.

"Oh, bu Şerif Yardımcısı Doug Hazelwood. Gerçekten bilmiyorum. Şartlı tahliye edilenlerin buraya çok sık gelmesiyle ilgili bir şey."

Lena'nın yüzüne sıcaklık yayıldı. Hızla başka tarafa baktı.

"Sanırım bu sadece bir önlem," dedi Bill. "Arka kapının dışındaki kamerayı tamir ettirmeliyim. Şu Ağ Geçidi adamlarıyla bir sorun yaşamadınız, değil mi?"

Son zamanlarda güvenlik kamerası kayıtlarını izlemiş miydi? "Hayır, hiç bakmadım," diye cevap verdi, minnetle vızıldayan çantasına bakarak.

Bill başıyla saati işaret etti. "Hâlâ üç dakikan var," diye güvence verdi. Onu.

Lena cep telefonuna sarıldı. Arayan Peter olmalıydı. Acaba Abdul'ü teşhis etmeyi başardı mı? Dün geceki öpüşmeden sonra onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyordu. "Hey," dedi, umutları yükseliyordu.

"Merhaba, güzelim."

Sevgi sözcüklerini duymazdan gelerek, adamın paylaşacak haberleri olduğunu söyleyen ses tonuna odaklandı. "Elinde ne var?"

"Buna inanamayacaksın."

"Ne?" Onu daha iyi duyabilmek için bir parmağını diğer kulağına soktu.

"Abdul Ibn Wasi karısı ve bebeğiyle birlikte Baltimore'da yaşıyor."

Duyuru karnına bir yumruk gibi inmişti. *Tanrım, adam evliydi.* "Öyle mi?" dedi sertçe.

"Anlamıyorsun bebeğim. İç Güvenlik'e ait bir binada tam zamanlı olarak kapıcı olarak çalışıyor."

"Ne? Hala anlamıyorum."

"Dinleyin. Abdul Ibn Wasi olduğunu söylediğiniz adam değil. Telefonu kapattığımızda sana bu adamın sabıka fotoğrafını göndereceğim, böylece kendin görebilirsin. Baltimore'da çalışıyor ve son bir buçuk haftadır bir gün bile işe gitmemiş. Bunu işverenini arayıp şartlı tahliye memuru gibi davranarak öğrendim."

"Tamam," diye mırıldandı Lena, Bill'in meraklı bakışlarının farkındaydı. "Peki, kimliğini tespit etmek istediğim adam kim?" diye fısıldadı ve konuşmasının gizli kalmasını sağlamak için depo odasına doğru ilerledi.

"Bunu öğrenmem biraz daha uzun sürdü. Her şey federal yetkililerin işin içinde olduğunu gösteriyordu, ben de bilgi almak için bir senatörden yardım istedim."

Senatör mü? Federal yetkililer?

"Kendine Abdul Ibn Wasi diyen adam bir FBI özel ajanı, bebeğim. Adı Jackson Maddox."

Şaşkınlık Lena'yı olduğu yere mıhladı. İnanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Gizli görevde çalışıyor," diye ekledi Peter kendinden emin bir şekilde. "Asıl soru şu, Ne için? Senatör bile bilmiyor ama Gateway İslami bir örgüt, bu yüzden Federallerin orada bir tür terörizm oynandığını iddia ettiğini düşünüyorum ki bu tamamen saçmalık."

Lena onu zar zor duydu. Tek düşünebildiği, gerçeği daha önce tahmin etmemekle ne kadar kör olduğuydu. Abdul'ün fotoğraflarını silmesindeki ısrarından, kayıp suç geçmişine, diğerleri etrafta yokken kültürlü konuşma tarzına kadar her yerde işaretler vardı. Abdul değil, diye düzeltti kendini, Jackson Maddox. Bu ismi kafasında tekrarlardı ve ona yakıştığını düşündü.

"Cuma gecesi orada olacağım."

Peter'in anonsu onu derin düşüncelerinden kopardı. "Ne? Neden?"

"Az önce söyledim ya. Federallerin Dördüncü Madde'yi ihlal etmesinden bıktım.

Birinin onları ihbar etmesi gerekiyor."

"Peter, hayır." İtirazı hemen geldi. "Bunu yapamazsın."

"Tabii ki yapabilirim."

"Senatör ne düşünür? Onun güvenini ihlal edemezsiniz."

"Oh, bu çok tatlı. Sence bana neden söyledi, Lena?" Peter'ın sesinden alaycılık damlıyordu. "Mevcut yönetimin pek de hayranı sayılmaz."

"Ama kimliğini açığa çıkarırsanız ajanın güvenliğini tehlikeye atarsınız, bir suçu araştırıyorsa diğer insanların güvenliğinden bahsetmiyorum bile."

"Sakin ol. Tek yapacağım onu caminin yanında fotoğraflamak."

Caminin önünde gizli ajanın bir düzine fotoğrafını çekmişti ama hepsi kamerası ve dizüstü bilgisayarıyla birlikte çalınmıştı. "Neden bunu sizin için ben yapmıyorum," diye teklif etti, "zaten bölgede olduğum için?"

"Fotoğraf makinenizin çalındığını söylediğinizi sanıyordum." Teklifinin ne olduğunu hemen anlamıştı. "Ah, evet." "Cuma akşamı görüşürüz," diye tekrarladı.

Onu durdurmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı. Jackson cumartesi günü tekrar yola çıkacaktı. Tek yapması gereken Peter'ın gelişini geciktirmektir. Hızlı düşünerek, "Cumartesi gelsen iyi olur," diye öneride bulundu. "Kulübem küçük; uyuman için bir kanepem bile yok, ayrıca Cuma trafiğinden kaçınmak isteyeceksin. Yazın cehennem gibi oluyor." Nefesini tuttu, adamın buna kanmasını umuyordu.

"Evet, muhtemelen haklısın. O zaman Cumartesi sabahı görüşürüz," diye düzeltti.

"Tamam." Tek bir öpücükle geleceğini yeniden düşünmesine neden olan adamı koruduğu için rahat bir nefes aldı. Tüm kolluk kuvvetleri personeli sağlıklı değildi. Lena bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ama hayal gücünü büyüleyen Adonis yozlaşmış biri değildi. Onun düşüncelerini okuyabildiği gibi bunu da sezebiliyordu. Jackson Maddox iyi bir adamdı, karanlık bir geçmişi olan eski bir mahkûm değil. Keşke onu öptüğünde bunu bilseydi diye düşündü. Peter telefonu kapatmadan önce, "Ah, bana gerçek Abdul'un fotoğrafını gönder," diye rica etti.

"Hemen şimdi yapacağım. Başka bir şey öğrenirsem sana haber veririm. Cumartesi görüşürüz, bebeğim."

Telefon kulağında yüksek sesle tıkladı, ardından Peter'dan gelen görüntü mesajlarında belirince bir zil sesi duydu. Koyu tenli, asık suratlı yabancı, Abdul-Jackson Maddox'a hiç benzemiyordu, diye düzeltti. Ve onun da değildi; gerçi ikisi de kabul ederse bu durum değişebilirdi, değil mi?

Sadece bana güven, Magdalena. Bunu yapabilir misin? Sana yardım edeceğime güven.

FBI kaynaklarıyla Jackson Maddox'un Davis'i suçlamasına gerçekten yardım edebileceğini düşünürken içinde bir umut alevi parlamıştı. Ama sonra bu alev titredi ve söndü. Davis'in öldürülmesinden bu yana on yıl

geçmişti.

Alexa'yı öldürmüştü. Lena'nın yıllar boyunca tuttuğu özel dedektifler bunca zaman içinde suçlayıcı bir kanıt bulamadıysa, Jackson Maddox'un daha başarılı olacağını ona düşündüren neydi?

Gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalan Lena, işverenini rahatlatmak ve vardiyasına başlamak için kasaya döndü. Belki Özel Ajan Jackson Maddox dünya standartlarında bir öpücükle dünyasını sarsarsa daha net düşünebilirdi.

**

"Dostum, o polis orada ne yapıyor?" Jamal homurdandı. Bu gece Maggie tarafından sorgulanma sırası ondaydı.

Jackson basketbol sahasını çevreleyen tel örgülerin arasından baktı. Bakışları otomatik olarak Schlessler'in cipine gitti; cipi daha camiden çıkar çıkmaz fark etmişti. Lena'nın planlarından vazgeçeceğini ve daha sonra kendisine yardım etmesi için ona güveneceğini düşünmek buraya kadarmış. Görünüşe göre, onun yardım sözü olsun ya da olmasın, bu işin peşini bırakmamaya karar vermişti.

Onun bu yolu seçeceğini hissetmişti. Önemli bir görevi olan bağımsız bir kadındı. Her ne kadar sinir bozucu olsa da, kör bir inanç sıçraması yapmamak ve ona güvenmemek için nedenlerini anlayabiliyordu.

Artie'nin evindeki polis varlığı Jackson'ın fikriydi. Bunun gerçekleşmesi için ipleri elinde tutan Ike'a da açıkladığı gibi, otoparkta bir polisin bulunması şartlı tahliye edilenleri, özellikle de Davis'i Maggie'ye müdahale etmekten caydıracaktı. Belki o zaman vazgeçer ve eve giderdi. Ayrıca Lena daha güvende olurdu. Jamal'ın karşı çıktığını duyan Jackson içten içe sevindi.

"Dostum, korkacak neyin var?" Muhammed Cemal'i dostça itti. "Sen cezayı çektin."

"Polislerin duvarların arkasını duyabildiğini biliyorsun, değil mi?" Jackson şeytanın avukatını oynayarak konuştu.

Jamal irkilerek polise baktı.

"Dostum, seni gözetlemeyecek," diye ısrar etti Muhammed. "Telsizini dinliyor. Duymuyor musun?"

Jamal'ın Lena'yı ziyaret etme hevesi çekincelerini yenmiş görünüyordu. "Haklısın," dedi basketbol şortunu askıya alıp basketbol sahasından salına salına çıkarken.

Lanet olsun. Jackson Davis'e baktı ve onun polis hakkında ne düşündüğünü merak etti. Adamın kaşlarını çatması ona Artie'nin evinden uzak duracağına dair umut verdi.

Şimdi.

Corey ona, "Jamal gittiğine göre artık bizim tarafımızdasın, Abdul," diye bilgi verdi.

Jackson başıyla onayladı ve takım değiştirdi. Bu gece top oynamayı tercih etmiş, kısa bir mesafe koşuktan sonra kolyeyi Toby'nin önceden belirlediği yerden alması için bırakmıştı. Sonra da oyuna katılmak ve memurun uyanıklığını izlemek için aceleyle geri dönmüştü.

Artie'nin düz çatısının ötesinde gökyüzü eflatuna döndü. Oyun kararar gökyüzünün altında devam ederken, asfaltın üzerindeki halojen ışıklar yüksek bir vızıltıyla yanıp sönmeye başladı. Bir saat geçti ve Jamal hâlâ dönmemişti.

Jackson alnındaki bir damla teri sildi ve tembel, beceriksiz şerif yardımcısının aracından inip dükkâna girmesini istedi.

Hangi aptal Jamal'ın girişini ve Lena'nın bir saatten fazla ortadan kayboluşunu kaçırır? Ama polis, Jackson'ın arada bir kesitler yakaladığı radyo programından kopamıyor gibiydi. Lena'nın Jamal'la yalnız kaldığı süre boyunca Artie'nin dükkânına sadece bir müşteri uğramıştı ve adam hâlâ arabasında uzanmış radyo dinliyordu.

Jackson, kadının kendisine silah çektiğini hatırladı. Sadece hüküm giymiş bir banka soyguncusuyla başa çıkabilirdi.

"Uyan, Abdul!" Top vızıldayarak yanından geçip metal çitten sekerken Shahid'in uyarısı Jackson'ı hayal aleminden kopardı. "Eğer bakmaya başlamazsan bu maçı kaybedeceğiz."

"Üzgünüm." En azından hâlâ mülkleri vardı.

"Evet, üzgünsün," diye onayladı Shahid hayal kırıklığıyla ve topla birlikte saha kenarına doğru ilerledi. Topu Corey'e sektirerek attı, o da hemen Jackson'a pas verdi.

Kendini affettirmek için bir fırsat gören Jackson, Davis'in potayı savunduğu sahaya doğru hızlı bir hücum yaptı. Davis'in zıplayabileceğinden daha yükseğe sıçrayarak topu çembere gönderdi. Davis ona vücut kontrolü yapıp kasıtlı olarak faul yaptığığında Jackson hala havadaydı.

Jackson kendini düzeltmeye çalışan bir kedi gibi çırpındı. Bir kedinin aksine, ayaklarının değil sırtının üzerine düştü, rüzgâr göğsünden dışarı çıktı. *Oh, kahretsin, bu acıttı.*

Davis'in yüzü parlak ışıkları kapatıyordu. "Kendine dikkat etsen iyi olur," diye alay etti uzaklaşmadan önce.

Corey ve Nadim onun üzerine eğildiler.

"İyi misin, kardeşim?" Corey endişeyle onu inceledi.

Nadim çocuk gibi sırtıyordu. "Dostum, bu çok iyiydi, Abdul! Smaç basabildiğini bilmiyordum."

Jackson'ın ciğerleri acı veren küçük soluklarla yeniden şişti.

Sonunda ellerini kaldırabildi ve iki adamın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. İşte o zaman Jamal'ın Gateway'e doğru geri döndüğünü gördü. Yüzündeki sırıtış Jackson'ı kıskançlıkla doldurdu. En azından randevusu yarın için ayarlanmıştı. Onu uyardığı gibi, Ike'ın izni olmasa bile bu randevuya uymaya tamamen niyetliydi.

Jamal asfaltta onlara katılırken Muhammed, "Tekrar taraf değiştir Abdul," diye seslendi.

"Evet, beyaz şeytanı yanımızda istemiyoruz."

Davis'in bu beklenmedik yorumu üzerine bütün adamlar dönüp ona baktılar. "Ailemin yarısı senden daha esmer, Süleyman," diye karşı çıktı Jackson.

sert bir bakışla.

Davis yumruklarınlı sıkarak ona doğru yürüdü.

"Benimle bir sorunun mu var kardeşim?" Jackson onu bir güzel pataklamak için fırsat kolluyordu.

"Ben senin kardeşin değilim," diye tükürdü Davis. "Bana benzemiyorsun ve benim gibi konuşmuyorsun."

Erkekler rakiplerinin etrafında bir çember oluştururken basketbol sahasına sessizlik çöktü.

"Burada hiçbir şey öğrenmedin mi?" Jackson lehçesini daha da kalınlaştırdı. "Hepimiz Allah'ın oğullarıyız."

Davis parmağıyla göğsünü işaret etti. "Ben Allah'ım," diye böbürlendi.

Jackson başını salladı. İbrahim'in dün ve bugün verdiği dersler Davis'in sıg zihninde kök salmaya başlamıştı bile. "Sen bir aptaldan başka bir şey değilsin." Davis boğazında bir hırıltıyla yumruğunu geri çekti ve savurdu.

Jackson darbeyi kolayca savuşturdu. Adam güçlüydü ama Davis'e karşı koyamayacak kadar yavaştı. ona tehdit oluşturuyordu. "Hadi," dedi ve Davis'in ona tekrar saldırmasını işaret etti.

Davis öfkeli bir boğa gibi başını eğdi ve saldırdı. Jackson mümkün olan son anda kenara çekildi, onu itti ve yüzüstü asfalta yuvarlanmasına neden oldu.

Adamlar tedirgin bir kahkaha attı.

Tam o sırada kafesin ötesinde beyaz bir ışık Jackson'ın gözüne çarptı. İmam Zekeriya'nın onlara doğru geldiğini fark etti. *Ah, kahretsin.* Şimdi duygularının üstün gelmesine izin vermenin bedelini ödeyecekti. "Hey, hey, sessiz olun," diye susturdu Jackson diğerlerini, başıyla kapıya doğru işaret

ederek.

Zekeriya kafese girdiğinde Davis ayağa fırladı ve Jackson'a hançerler savurdu. Parlak ışıkların altında, din adamının cübbesi bir meleşinki gibi ışıltı ışıltı parlıyordu.

"Esen kalın evlatlarım," diye seslendi ve Jackson ile Davis'e endişeli bir bakış fırlattı.

"Ve seninle, İmam," diye mırıldandı adamlar kararsızca.

Din adamı nazik bir ses tonuyla, "Gateway'de görüş ayrılıklarına yer yok," dedi.

"Evet, İmam," diye mırıldandı Jackson.

"Kardeşinin gözlerinin içine bak," diye ısrar etti Zekeriya. "Ve onunla tokalaş."

Jackson, Davis'in kara gözlerinde nefretten başka bir şey okuyamadı. Yine de elini uzattı ve mengene gibi bir kavrayış kazandı. Aynı elin bir çocuğun hayatını söndürdüğü düşüncesi elini geri çekmesine neden oldu.

"Uzlaşın," diye ısrar etti Zekeriya, el sıkışmalarını yarıda kestiği için Jackson'a uyarıcı bir bakış attı. "Şimdi, boş zamanınızı böldüğüm için özür dilerim beyler," diye devam etti ve bölme nedenini açıkladı, "ama önemli bir kargoyla gelecek bir kamyon var ve onu boşaltmak için yardımınıza ihtiyacım var."

Adamlar şikâyet etmeyeceklerini iyi biliyorlardı. İmam kulübeye doğru takip ederlerken, Jackson Davis'e geniş bir alan bıraktı.

Farların görünmesinden önce bir kamyonun kükremesi duyuldu. Frenleri gıcırdayarak Gateway'de yavaşladı ve yeni kulübeye doğru geri gitti.

Zekeriya barakanın kapılarını açıp ışıkları yakarken adamlar yakınlarda durmuş, mazot dumanı soluyorlardı. "Sıraya girin," diye talimat verdi. "Bidonları elden ele geçireceksiniz. En son kim sıraya girerse bidonları arka duvar boyunca yerleştirecek, anlaşıldı mı?"

Kamyonun içindekileri merak eden Jackson ilk pozisyonu aldı. Kargo kapısı yukarı doğru gümbürdedi ve propana benzeyen birkaç düzine bidon ortaya çıktı. Şoför bir tanesini ona doğru indirdi. Hantal teneke kutuyu Cemal'e uzattı, o da Nadim'e. Sonra bir tane daha almak için yukarı uzandı.

"Dostum, bu şeylerin içinde ne var?" Jamal sadece üç geçişten sonra yorgun bir şekilde ofladı.

"Propan," diye onayladı Zekeriya neşeyle. "Şehirdeki kardeşlerinizin evlerini ısıtacaksınız."

Jackson tankların yanından geçerken uyarı etiketlerine göz attı. *Tehlike. Yanıcı Madde.* Şüphe düşüncelerini alevlendirdi, alevli şüphe dillerine sıçradı. Şehirdeki eski evler propanla ısıtılıyor olabilir, evet. Ama eğer Kiyamet Günü yakınsa, o zaman, Tanrım, bu şey kötü amaçlarla kullanılmaya çok müsaitti.

"Zekeriya, "Yiyecek ve battaniye bağışlarıyla birlikte ısı hediyesini kendiniz teslim edeceksiniz," diye heyecanla ekledi.

İmanın iyi niyetli çabaları konusundaki samimiyeti, Jackson'ın İbrahim'in radikal fikirlerine mi katıldığını yoksa bunlardan tamamen habersiz mi olduğunu merak etmesine neden oldu. Propan gerçekten iyi niyetli bir kullanım için miydi, yoksa hızlandırıcı olarak mı kullanılacaktı?

"Başkalarına yardım ederek Allah'a ve toplumunuzdaki herkese bir lütufta bulunacaksınız. Teşekkür ederim evlatlarım," diye seslendi Zekeriya, kamyon vites değiştirip uzaklaşırken. Dinlenme zamanlarının bir hak değil, bir ayrıcalık olduğunu hatırlatarak ayrıldı.

"Bir maç için daha vaktimiz var," dedi Jamal, zamanı ölçmek için gökyüzüne bakarak.

Davis'in intikamcı bakışlarını gören Jackson kendini geri çekti. Ike'a propan hakkında hemen mesaj atması gerekiyordu. Denizaşırı ülkelerdeki isyancılara yapılan bağışlar ve İbrahim'in radikal vaazları göz önüne alındığında, kırk propan tankının teslimatı tehditkâr bir çağrışım yapıyordu.

Bu gece Lena'yı ziyaret etmek için sokağın karşısına geçmeyi çok istiyordu ama polisin varlığı ve Lena'nın istediği gibi gitmeyi reddetmesi onu şimdilik mesafesini korumaya ikna etti. Onu güvende tutmak için yapabileceği her şeyi yapmıştı.

On Birinci Bölüm

Ertesi öğleden sonra Jackson gerginliğinin lastik bir bant gibi arttığını hissetti ve bunun iyi bir nedeni vardı.

İmam İbrahim, üç gün üst üste ofisine çektiği aynı yedi şartlı tahliye mahkûmunun önünde volta atarken, "Sizi akşam yemeği için göndermeden önce," diyordu, "ilk Yüce Dersi ne kadar iyi dinlediğinizi görelim. Muhammed," diye seslendi, genç adamın dikkatini pencereden çekerek.

"Evet, İmam?"

"Şeytan kim?"

Zor durumda kalan Muhammed'in ilk paniği yerini güvene bıraktı. "Beyaz adam şeytandır," diye cevap verdi şakacı bir gülümsemeye.

Davis kıs kıs gülererek Jackson'a yan yan sırttı. Dersin başlarında, yarı beyaz olan Abdul'ün neden Şeytan olarak görülmediğini sormuştu. İbrahim'in Abdul'ün siyah soyunun onu kötülükten arındırdığına dair verdiği güvence Davis'i yatıştırmaya yetmemişti. Yüzündeki nefret ifadesi, Jackson'ı dün geceki utanç verici olay için yaklaşan misilleme konusunda uyarmıştı.

"Peki Şeytan neden insanlarımızı cahil bırakıyor, Jamal?"

"Böylece onu bir araç ya da köle olarak kullanabilecek." Cemal'in ses tonundan kızgınlığı anlaşılıyordu.

"Bu doğru." İbrahim Berberi halısının üzerinde volta atarken cüppesi hışırdadı. "Süleyman, F.O.I.'ın anlamı nedir?"

"F.O.I. İslam'ın Meyvesi, Kuzey Amerika'daki Müslüman erkeklerden oluşan orduya verilen isim," diye karşılık verdi Davis bir deniz piyadesi gibi.

"Bu da doğru. İyi dinlediniz evlatlarım. Kaptanın görevi nedir, Abdul?"

Jackson gözlerini kırptırdı. Altı yıldır Deniz Piyadeleri'nde yüzbaşıydı ama İbrahim'in bunu bilmesi mümkün değildi. "Yüzbaşı teğmene emir verir, teğmen de askerleri eğitir," diye cevap verdi.

"Gerçekten de öyle. Ve yüz yirmi dersten sadece Birinci Ders'te ustalaştığınız için, siz sadece askersiniz. Ve asker olarak kalacaksınız, buradan ayrıldıktan çok sonra bile dersleri öğrenmeye devam edeceksiniz, ta ki bir gün tüm Yüce Dersleri ezberleyene kadar."

Jackson küçümsemesini gizlemek için mücadele etti. Bu hafta kendisinin ve diğerlerinin maruz kaldığı saçma sapan ve cahilce konuşmaları hayal bile edemezdi. İbrahim'in öğretileri, buradaki ilk haftalarında Zekeriya tarafından kendilerine öğretilen hoşgörü ve bağışlama derslerini tamamen boşa çıkarmıştı. Jamal, Muhammed, Hasan, Shahid ve Corey'nin imamın sözlerini hayat iksiri gibi içtiklerini görmek onu hasta ediyordu. Davis'i daha az umursayabilirdi. Ama kendisi için, Kıyamet Günü'nün ne zaman ve nasıl geleceğini keşfetmek zorunda olmasaydı, protesto ederek çekip gider ve İbrahim'i uyandırmak için başka bir yol bulurdu.

"Yeni Dünya Düzeni'nin başarılı olabilmesi için," dedi İbrahim, Jackson'ın dikkatini yeniden toplayarak, "üstlerinize itaat etmelisiniz. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu araştıran bakışlarla.

Jackson gözlerini kaçırdı ve diğerlerinden birinin cevap aradığı konuları dile getirmesi için dua etti.

Shahid konuştu. "Bizim üstlerimiz kim, İmam?"

Güzel soru. Jackson dikkatle dinledi.

"Bir zamanlar onlar da senin gibiydi." İbrahim önünde oturan adamları işaret etti. "Yoksuldular, cahildiler ve güce hevesliydi ama onu Şeytan'ın elinden nasıl alacaklarını henüz bilmiyorlardı. Bugün avukat, iş adamı ve siyasi liderler oldular. Yüce Derslere kulak vererek ve birbirlerine yardım ederek içlerindeki tanrıyı güçlendirdiler.

"Cuma gecesi ayini sırasında, sizden önce bu koridorlarda yürüyen adamlara yakından bakın. Onlar şimdi sizin eninde sonunda olacağınız kişiler - İslam'ın Meyvesi'nde profesyoneller, teğmenler ve hatta kaptanlar." İbrahim'in gözleri şevkle parlıyordu. "Onlara bakın ve onların yolundan gitmek için ilham alın. Önce yaşamak için kamyon kullanmanın, yükünüzden sorumlu olmanın ve teslimatlarınızı zamanında yapmanın ne demek olduğunu öğreneceksiniz. Yolculuk sırasında *sadece* Yüce Dersler'in CD setlerini dinleyeceksiniz ve vardiyanızın sonunda atanmış akıl hocanız sizi sorgulamak ve öğrendiklerinizi tartışmak için sizinle iletişime geçecek. Teğmenlerim size danışmanlık yapacak ve güçlü yönlerinizi geliştirecek. Bir yıl içinde, entelektüel kavrayışınızı ve değerliliğinizi kanıtlamak için on iki yüz soruluk yazılı bir sınava gireceksiniz."

Cemal inledi ve İbrahim bir bakışla onun sözünü kesti. "Testi geçip sadık bir mürit olarak kabul edildiğinde," diye devam etti, "akıl hocan seni halefiyle tanıştıracak ve birlikte daha iyi bir geçim yolu bulmana rehberlik edecekler."

Sonunda İbrahim, NGE'nin kapsamı ve çerçevesi hakkında kendisine daha net bir fikir veren bir şey söylemişti. Din adamı, ordusunun Cuma gecesini ibadet eden kalabalıkların çok ötesine uzanan bir hiyerarşiye sahip, köklü bir oluşum olduğuna dair her türlü işareti verdi. Ayinlerini filme çekip web sitesinde yayınlamasına şaşmamalı. Muhtemelen camiye sığmayacak kadar çok müridi vardı. Jackson orada kaç kişi olduğunu merak etti: Yüzlerce mi? Binlerce mi? Huzursuzca yutkundu.

İbrahim sözünü bitirmemişti. "Birinci Yüce Ders'te ustalaştığına göre, bu Cuma günü teğmenlerimden sadece birine kendini tanıtmaya layıksın." Jackson mümkün olduğunca çok sayıda hizmet katılımcısının ismini almayı düşünüyordu. "En çok ilginizi çeken adamı seçin ve ona burada öğrendiklerinizi anlatın. Sözleriniz sizi istekli bir asker olarak tanımlayacaktır. Zamanla bu adam senin akıl hocan olacak. Yine de hiçbirinizin aynı akıl hocasını paylaşmaması önemlidir. Sadece bir kişi size rehberlik edebilir ve potansiyelinizi tam olarak gerçekleştirene kadar nasıl gelişeceğinizi ve güçleneceğinizi öğretebilir."

Neden sadece bir tane? Jackson bunu merak etti ama sonra İbrahim'in herhangi bir teğmenin kendi takipçilerini oluşturmasını istemeyeceğini fark etti. Rekabet hiçbir hükümdar için iyi değildi.

Grubun üzerine huşu dolu bir sessizlik çökmüştü. Göz ucuyla akranlarını inceleyen Jackson, sadece düşünceli görünen Corey hariç hepsinin yüzünde parlayan heves karşısında şaşkına döndü. İbrahim'in sözlerine inanmaya istekli olmalarına inanamıyordu.

Sorular zihninde dile gelmek için yarışıyordu. Dikkatleri üzerine çekmek istemediği için elini kaldırdı. Ama işte Görev Gücü'nün İbrahim ve takipçileri arasındaki iletişimi neden kesmeyi başaramadığını keşfetme şansı.

"Evet, Abdul?"

"Sürekli yolda olursak, akıl hocalarımızla nasıl konuşacağız?" diye sordu mütevazı bir ses tonuyla.

İbrahim'in gözleri dikkatle ona odaklandı. "Buradan ayrılmadan önce her birinize yeni bir iPhone vereceğim."

Odada bir takdir çığlığı yükseldi.

"Bunu kabul etmek, tam teşekkürü bir Yüzde Beşçi olmaya karar verdiğiniz anlamına gelir. Programın son Cuma günü, özenle hazırlanmış bir törenle yemin edecek ve Tanrılar ve Dünyalar Ulusuna olan bağlılığınızı sonsuza dek mühürleyeceksiniz."

Jackson daha fazlasını duymak için can atıyordu. Ancak İbrahim daha fazla soru almak yerine gruba sırtını dönerek, "Bugünlük bu kadar yeter. Akşam yemeğinizin tadını çıkarmak üzere dağılabilirsiniz." Kapıyı çekerek açtı. "Yarın İkinci Ders'i tartışacağız."

Sersemlemiş ve düşünceli bir halde, adamlar sözsüz bir şekilde ofisten çıktılar.

Kafeteryanın kapısında sıraya giren Jackson, İbrahim'in geniş ve kişisel ordusunun ayrıntıları hakkında Ike'a bilgi vermek için can atıyordu. İşkembe çorbası, cuscus ve kuzu etinden oluşan akşam yemeğini mideye indirirken İbrahim'in Zekeriya ile dostça konuşmasını izledi. Küçük imam Yüzde Beş'lik değilse, İbrahim'in öyle olduğunu nasıl gözden kaçırarak kadar kör olabilirdi? Yoksa sadece kabul mü etmişti?

Bir bardak sütünü bitiren Jackson'ın düşünceleri başka bir huzursuzluk kaynağına kaydı: Lena ve Davis'ten bir itiraf koparmak için yaptığı kötü tasarlanmış hile.

Mülakatına sadece iki saat kaldığını fark ettiğinde nabızı hızlandı. Gitmemesi gerektiğini biliyordu. Ike, Jackson'ın ondan uzak durma emrine itaatsizlik ettiğini öğrenirse onu bir güzel pataklardı - sadece bir kez değil, şimdiden birkaç kez. Ancak, başka bir irade savaşına girme ve bu sefer galip gelme fırsatı göz ardı edilemeyecek kadar cazipti. Kesintisiz bir süre boyunca onun arkadaşlığının tadını çıkarma ihtimali bir hormon selini serbest bıraktı. Lena'nın güvenini kazanmak için mümkün olan en iyi stratejiyi geliştirerek uyarılmasını en aza indirmeye çalıştı. Gerçekten istediği şey onun güveniydi. Ve İslam Ordusu'nun Meyvesi bile onu bunu kazanmak için elinden geleni yapmaktan alıkoyamazdı.

**

"Affedersiniz," diye seslendi tezgâhta duran kırmızı yüzlü bir kadın.

Jackson Maddox'u ve onun görüşmeye gelip gelmeyeceğini düşünmekle meşgul olan Lena müşterisini fark etmemişti. Bu, o adama olan takıntısının onu görevlerinden ikinci kez uzaklaştırıyordu.

Kahve dağıtıcısını bırakarak, kadının sütünü saymak için kasanın arkasına koştu. Tepside hiç çeyreklik kalmamıştı, bu yüzden acemice yeni bir rulo açtı. Bozuk paralar her yöne saçıldı, birkaçı yere düştü.

"Al bakalım. Kusura bakmayın." Müşteriye para üstünü verdikten sonra kadının gitmesini bekledi ve yere düşen bozuk paraları toplamak için eğildi.

"Burada her şey yolunda mı?"

Yakından gelen erkek sesi onu öylesine ürküttü ki, doğruldu ve başını açık kasaya çarptı. Ah! Lena tepesinde oluşan düğümü ovuşturarak doğruldu ve kendini Şerif Yardımcısı Doug Hazlewood'un dikkatli bakışları arasında buldu. Bu ona bakıcılık yaptığı ikinci akşamdı ama dükkâna ilk geliyordu.

"Sizi korkutmak istememiştim," dedi hayalet gibi bir gülümsemeyle. "Hanımefendi çıktığında içeri girdim," diye ekledi, kapının zil sesini neden duymadığını açıklıyordu.

Lena tek kelime etmeden, adamla ilgili izlenimlerini gözden geçirirken son kayıp parayı da aldı. Memur kırk yaşlarında, hamur gibi bir yüzü ve üniformasının düğmelerini zorlayan yuvarlak bir göbeği olan biriydi. Pasaklı görünüşü ve radyo konuşmalarına olan düşkünlüğü onu tembel bir polis gibi gösterse de, keskin gözleri kadının irkilerek verdiği tepkinin hiçbir ayrıntısını kaçırmamıştı. Adam görüldüğünden daha anlayışlıydı.

"İyi misin?"

"Elbette." Paraları tepsiye bırakırken ona gülümsedi. "Sokağın karşısındaki çocuklar arasında çok popüler olduğumu duydum," dedi.

Tepsiyi gereğinden fazla güç kullanarak kapattı. "Bu yüzden mi ön tarafa park ediyorsun?" diye sordu dirseğini tezgâha dayayıp çenesini elinin üzerine koyarak. Kirpiklerini ona doğru kırptırdı. "Beni şartlı tahliye edilenlerden korumak için mi?"

Çoğu erkeği kekeme aptallara çevirmek için tek gereken onun dikkatli bakışlarıydı.

Şerif Yardımcısı Doug gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Bu adamlar yollarını değiştirdiklerini iddia edebilirler, ama bir zebranın çizgilerini çıkaramazsınız," dedi.

Muhammed ve Cemal'in içlerini dökmelerini ve geleceğe dair umutlarını dile getirmelerini dinleyen Lena, Davis söz konusu olduğunda aynı fikirde değildi. Emin olduğu tek bir şey vardı, eğer Şerif Yardımcısı Doug'dan kurtulamazsa, Davis tayin edildiği görüşmeye asla gelmeyebilirdi. Yardımcısını görevini bırakmaya ikna etmek zorundaydı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu tatlı bir sesle.

İki acılı sosis, nachos ve büyük bir soda sipariş etti, bunların hepsi karnının kemerinin üzerinde neden şiştiğini açıklıyordu.

Parasını alırken "Size bir soru sorabilir miyim?" diye sordu. Daha da yaklaşarak göğüs dekoltesini bir santim daha ortaya çıkardı. "Elbette." Ama adam aşağıya bakmadı bile.

"Kanun uygulayıcı yeteneklerinizi bu kapıların dışında oturarak harcamak kimin fikriydi? Tutuklamanız gereken suçlular yok mu?"

"İstemeseydim burada olmazdım." Onun içini gördüğünü belli eden ince bir gülümsemeyle tezgâha beş dolarlık bir banknot bıraktı. "Görünüşe göre bana mahkumsun," diye takıldı ve gazoz çeşmesine doğru döndü. "Üstü kalsın hayatım. Akşam yemeği ilçede."

Lena yenilgiyle içini çekti ve kapıdan içeri adım atan bir sonraki müşteriye bir selam mırıldandı.

Şimdi, karşılaştığı tüm engellerin yanı sıra, dünyada manipüle edemediği tek nöbetçi tarafından refakat ediliyordu.

**

Jackson, Artie'nin arka tarafındaki geniş çelik kapıya sert bir vuruş yaptı ve geri çekildi. İçine pompalanan adrenalin yüzünden tüm duyuları keskinleşmişti. Binanın diğer tarafına park etmiş kruvazörden dökülen, şerif yardımcısının dinlemekten asla vazgeçmediği radyo programının sözlerini kolayca seçebiliyordu. Yakındaki çöp konteyneri bayat süt kokuyordu ve ince deri tabanlarının altındaki asfalt, güneş çoktan batmış olmasına rağmen öğleden sonranın sıcağından hâlâ kavruluyordu. Yaklaşan ayak sesleri kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Kendini doğrudan gözetleme deliğinin önünde konumlandırdı. Umarım onu tanımıştır. Karanlıkta ten rengi bir nimet de olabilirdi, bir lanet de. Onun arka kapıdan gelmesini de beklemiyordu. Neden şapkasını takıp ön kapıdan girerek dikkatleri üzerine çeksin ki?

En azından arka odanın güvenli olduğunu biliyordu. Toby şafaktan önce Artie'nin evine girmiş ve Lena'nın küçük yalancı kolyesinden indirmeyi reddettiği dosyaları ele geçirmişti. Etrafı böceklerle ve kameralara karşı tarayan Toby, odanın güvenli olduğunu ilan etmişti. Ancak Lena'nın kolyesini başka bir casus kamerayla değiştirmiş olma riski hâlâ vardı. Bunun Jackson'ı eskisi kadar endişelendirmemesi tuhaftı.

Kadının bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, onu bir isilik gibi etkiliyordu ama kadın hâlâ kapıyı açmamıştı. "Bırak gireyim," diye fısıldadı. Eğer onun güvenini kazanacaksa, birlikte yalnız kalmaları gerekiyordu.

Lena bütün gün Jackson Maddox'un görüşmeye gerçekten gelip gelmeyeceğini merak etmişti. Gözetleme deliğinden ona bakarken elini çarpan kalbinin üzerine bastırdı. Onu içeri almalı mıydı, almamalı mıydı?

Adamın onun çabalarını boşa çıkarmak için yaptıkları düşünüldüğünde, gecenin bunaltıcı havasında öylece bırakılmayı hak ediyordu. Yaptığı her iğrenç şeyin gizli görevdeki statüsünü korumaya yönelik olması dışında. Ne de olsa adam kahrolası FBI'n özel ajanıydı ve Peter bu haberi yirmi altı saat önce açıklamış olmasına rağmen bu gerçek onu şaşırtmaya devam ediyordu. Düşündüğü gibi eski bir dolandırıcı değildi. Ayrıca rüya gibi öpüşüyordu. Nasıl olur da onu içeri almazdı?

Lena nefes nefese kapıyı iterek açtı.

"Merhaba," dedi. Bakışları belirgin bir takdirle onun yapışkan siyah bluzu ve uyumlu eteği üzerinde, yüksek topuklu sandaletlerinin kayışlarının altından görünen kırmızı uçlu ayak tırnaklarına doğru gezindi. Kullanışsız ayakkabıları birdenbire değerli hissettirdi.

"Randevuna gelmene şaşırdım." Beyaz gömleğini ve gri pantolonunu giydiğini fark etti, onun için mi giyinmişti? "Kitabımla ilgili bir şey yapmak istediğini düşünmemiştim."

Onun bu yorumu bir homurdanmaya yol açtı. "Doğru. Konuşmamız gerek. İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Adamın sert ses tonu karşısında kapıyı suratına çarpmak istedi ama merakına yenik düştü. "Peki," diyerek onu daracık alana kabul etti.

Sıcaklık onunla birlikte içeri girmiş gibiydi ve yanından geçip giderken kokusu Pazartesi gecesi öpücüğünün anılarını canlandırarak onu zayıflattı. Sonunda onu olduğu gibi gören gözleriyle, sanki zihniyle fotoğraf çekiyormuş gibi deponun ayrıntılarını özümsemesini izledi. Kerpiç duvarlar, çimento zemin ve duvardan duvara buzdolaplarının hepsi not edildi ve özetle göz ardı edildi. Bakışları, düşük voltajlı bir ampulün altında köşeye itilmiş, iki sandalyenin karşı karşıya durduğu kare masada daha uzun süre oyalandı ve dudakları inceldi.

Muhammed ya da Jamal'ın dizleri neredeyse birbirine değecek kadar ona yakın oturduğunu mu hayal ediyordu? Ya da Davis'i?

Bakışlarını mağazanın bilgisayarının üzerindeki monitörlere aktararak binada müşteri olmadığını fark etti, mağaza odasını ön taraftan ayıran kapıya geçti ve sürgüyü çevirdi. Bu kadar basit

eylem Lena'nın avuçlarını nemlendirdi. Jackson'ın aklında tam bir mahremiyet gerektirecek ne vardı?

Dönüp ona baktı. "Kolyeyi değiştirdin mi?" diye sordu.

Kızgınlığı geri geldi. "Kırk sekiz saat içinde mi? Hiç sanmıyorum. Bu arada o mini kamera bir hediye idi. İki bin dolardan fazlaya mal oldu."

"Bir gün geri döndüğünü göreceğim," diye ciddi bir söz vererek onu şaşırttı. "Sadece şuna cevap ver: Beni şimdi mi çekiyorsun?"

"Tabii ki hayır."

Adam başını salladığı için onun sözüne inanmış gibi görünüyordu. "Güzel," dedi, gözle görülür bir şekilde rahatlayarak.

Lena konuşmanın kontrolünü ele almaya çalıştı. "İçecek bir şey ister misiniz?" Buzdolaplarını işaret ederken bilezikleri şingirdadı. "Yiyecek bir şey?"

Bakışlarının onun üzerinde gezinmesi, vücudundan aşağıya doğru akan kızgın yağa benzer bir etki yarattı. "Hayır, teşekkür ederim. Çok güzel görünüyorsun Magdalena."

Adını söyleme şekli, o zayıf Adalı aksanıyla, dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Boğazını temizledi. "O t u r m a k ister misiniz?"

"Pek sayılmaz. Neden teklifimi kabul edip gitmedin?" Dobra sorusu, bir röportaj için burada olduğu iddiasını ortadan kaldırdı.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmeden sana nasıl güvenebilirim?" diye karşılık verdi. Eğer kendi kimliği hakkında ona karşı dürüst olsaydı, belki o zaman karşılığında ona güvenebilirdi.

Çene kasları sıçradı. "Her ne kadar sana hakkımdaki her şeyi anlatmak istesem de, bu benim için bir seçenek değil." Kıza doğru bir adım attı ve kızın onun hakkındaki farkındalığını daha da artırdı. "Ama kız kardeşini Davis'in arabasına binerken gören kayıp çocuğu bulmana yardım edeceğime söz verebilirim."

"Curtis Vandaloo." Alexa'nın cinayetiyle ilgili her şeyi biliyor gibiydi. "Teşekkür ederim ama şansınızın yaver gideceğinden şüpheliyim. Tuttuğum özel dedektiflerin hiçbiri onu bulamadı. Ailesi ortadan kaybolduğunu söylerken, komşuları Pennsylvania'daki akrabalarının yanına gittiğine yemin ediyor. Şahsen ben Davis'in onu ifade vermesini engellemek için öldürdüğünü düşünüyorum."

"Ve sen de bunu yapabilecek bir adamla aynı odaya mı kapanacaksın?" Kara kaşlarından biri diğerinin üzerine çıktı. "Sana haberlerim var

Sen, Lena. Davis o şerif yardımcısı dışarıda park halindeyken itiraf etmeyecek." "Demek bu işte parmağın var." Başını salladı ve ona acı bir gülümseme. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm."

"Davis polislerin duvarların arkasını dinleyebildiğini biliyor çünkü kendisi de eskiden öyleydi," diye devam etti Davis'in sözlerini duymazdan gelerek. "Size hiçbir şey söylemeyecek."

"Hepsi doğru. Ama polis burada olmazsa konuşacaktır," diye belirtti. "Peki ondan nasıl kurtulmayı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Bir şeyler düşünürüm. Genelde düşünürüm."

Kısa bir süre için burnunun kenarını sıktı. "Bak, sana bunu yapmak zorunda olmadığını söylemeye çalışıyorum. Sana kendimle ilgili her şeyi anlatmadığımı biliyorum ama bana güvenmene ihtiyacım var. Lütfen."

Lena yutkunarak onun kim olduğunu zaten bildiğini itiraf etti. "Yemin ederim sana yardım edebilirim, Lena. İki buçuk hafta içinde Program sona erdi, kanıtları birlikte bulacağız."

Ses tonu o kadar ikna edici, aurası o kadar kendinden emindi ki, Davis'in kaderini tamamen onun yetenekli ellerine bırakmak istedi. "Benden kurtulmaya çalışmadığını nereden bileceğim?"

Bakışları kadının dudaklarına kayd ve kadının nabızı hızlandı. "Senden kurtulmak aslında şu anda aklımdaki en son şey," diye homurdandı. Adam aniden yaklaşıp ellerini kollarının üst kısmına doladığında kalbi hızla çarpmaya başladı. Avuç içleri nasırlar dışında pürüzsüzdü ve hafifçe tenini okşarken hoş bir ürperti yaratıyordu. "Geçen gece söylediklerimde ciddiydim. Sen hoş ve çekici bir kadınsın. Davis'in sana zarar verme düşüncesi beni sandığından daha fazla rahatsız ediyor."

Ağızından çıkan her kelimeyle büyülenen Lena parmak uçlarında yuvarlandı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Adam onun bu girişimini, onu kendine doğru çekerek ve dilini ayrıldığı dudaklarının arasına daldırarak, onu özlemle boğan bir öpücükle ödüllendirdi. Adam kulak memesini emmek için dudaklarını ayırdığında, kendini beyaz şapkalı arzu dalgalarının yükseldiği huzursuz bir denizde buldu. Zevk, boynundan aşağıya ve omuzlarına doğru akıyor, meme uçlarını onun dokunuşu için can atan karıncalanma tomurcuklarına dönüştürüyordu.

Ten tene temas için yanıp tutuşan Lena, Jackson'ın gömlek kuyruklarını pantolonundan çekip çıkardı ve ellerini pamuk dokumanın altından geçirerek teninin ipeksi sütlü çikolata dokusunun tadını çıkardı. Onu daha iyi tanımak için açgözlü bir arayış içinde, altılı karın kaslarını, kaburgalarını, sırtının her iki yanındaki kalın kasları keşfetti. Vücudunun tüm fiziksel karmaşıklığını ezberlemek günler, aylar, yıllar alacaktı.

Dudaklarını tekrar onunkilere bastırđı ve dilinin baş döndürücü gezintileriyle özlemini daha da artırdı. Avuçlarının vücudunun kabarıklıklarının ve kıvrımlarının sıyıran umut verici hareketine ek olarak, eteğinin ince kumaşının ellerinin arasına aldığının hissedebiliyordu. Dizlerinin etrafında dönen serin hava, adamın daha fazlasının peşinde olduğunu düşündürerek onu heyecanlandırıyordu.

Bu gerçekten oluyor mu? Yoksa yine rüya mı görüyorum? Her iki durumda da, eğer durursa ağlayacaktı. Neyse ki bunu sezmiş gibiydi, bir kalçasının çıplak dizlerinin arasına kaydırđı ve onu kendisine doğru sallamak için ellerini kalçalarına kaydırđı.

Yüce Tanrım. Adamın kaya gibi sert kuadrisepslerinin kızın hassas iç uyluklarına sürtünmesi, çaresiz bir istekle ona doğru eğilmesine neden oldu. Adam masajı dilinin darbeleriyle eşleştirdiğinde, sıcaklık teninin yüzeyini aştı. Ağzının içine doğru inledi ve ihtiyacının bir işareti olarak zonklayan etini ona doğru bastırđı. Adam onun ne kadar ıslandığının, ne kadar alıcıl olduğunu hissedebiliyordu.

Sözsüz bir anlaşmayla masaya daha da yaklaştılar. Masa kalçalarına çarptığında Lena ağırlığını masaya verdi ve adamın ağzını ağrıyan göğüslerine doğru yönlendirdi. "Lütfen," diye fısıldadı.

Jackson monitörlere hızlı bir bakış atarak başını kumaştan çıkan ikiz tepelerden birinin üzerine indirdi ve onu ağzına çekti. Sert tomurcuğu özenle emerken Lena'nın rahmine keskin bir şehvet oku fırladı, ağzı ve teni arasındaki ıslak kumaştan dolayı tahriki daha da arttı. Sırtını kamburlaştırarak onu devam etmesi için cesaretlendirdi ve durmaması için dua etti.

"Seni görmeme izin ver," diye ısrar etti.

Bu kışkırtıcı istek karşısında bir an bile tereddüt etmeden bluzunu tek bir hamlede başının üzerinden çekip çıkardı ve sütyenini açtı. Kendini ona açmaktan daha doğru bir şey olamazdı.

Gözleri ağır göz kapaklarının altında yarım ayları andırıyordu. "Harikasin," diye ilan etti, askıları omuzlarının üzerinden kaydırarak. Bir takdir tıslamasıyla, serbest kalan dolgun tümsekleri avuçladı. "Tanrım," diye fısıldadı.

Lena omuzları duvara değene kadar geriye kaydđı. Adamın iri ellerinde, D-cup göğüsleri mükemmel boyutta görünüyordu, onları ağzına götürdü ve dilini dönüşümlü olarak her iki gergin ucun üzerinde gezdirdi. Kadının büyülenmiş bir halde, vücutlarının birbirine değdiği erotik görüntüyü özümsedi. Tonların karışımı yoktu

Adamın teni ile onunki arasında, onu dayanamayacağı kadar heyecanlandırarak keskin bir zıtlık vardı.

Küflü bir depoda, yaralı, sağlam bir masanın üzerinde oturuyor olması umurunda değildi. Bu adama sahip olmalıydı ve onu hemen elde etmeliydi.

"Çok yumuşak," diye hayretle bir elini dış uyluğunun kıvrımlarını, sonra bacaklarının üst kısımlarını ve son olarak da daha yukarılardaki daha soluk, daha yumuşak etleri izlemek için hareket ettirdi.

Konuşamayacak kadar sımsıkı sarılmış olan Lena, sütyeniyle uyumlu krem rengi dantel külotunu ortaya çıkarmak için eteğini kaldırdı. O öğleden sonra bir hevesle giymişti, Jackson'ın röportajı sırasında kendini seksi hissetmek istiyordu ama Jackson'ın onları gerçekten göreceğini asla hayal etmemiştir.

Uyluklarını hafifçe araladığında yüz hatlarını bir arzu maskesi sıkılaştırdı. "Dokun bana," diye yalvardı, açık sözlülüğünden dolayı şok olmuştu ama en azından biraz pişman.

Başparmağını nemli panelin altında karıncalanan çıkıntının üzerinde gezdirdiğinde, kalçaları neredeyse masadan kalkacaktı. "Aynen böyle," diye nefes aldı. Adam hareketi tekrarladı ve kadının başı geriye düştü. Adam onu tekrar tekrar okşayarak kendinden geçmesine neden oldu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bariyeri kenara çekti, başını eğdi ve hünerli parmağını açık ağzıyla değiştirdi.

"Aman Tanrım, Ja-Abdul!" diye bağırdı.

Adam kaskatı kesildi ve kadının vücuduna ihtiyatlı bir bakış fırlattı.

"Abdul senin gerçek adın değil," dedi aceleyle. "Geldiğimde sana nasıl hitap edeceğimi söyle."

Yüzsüzce yaptığı dikkat dağıtma işe yaradı. "Bana ne istersen onu söyle," dedi dilini etinin oluklarına sokmadan önce kalın bir sesle.

"Mocha Man," diye nefes aldı, zar zor konuşabiliyordu. "Tenin bana böyle görünüyor. Koyu, tatlı moka." Masanın kenarına tutunarak orgazmın kıyısında sallanıyordu.

Derin bir kıkırdama onun yorumunu takip etti. Vücudunun içine doğru ilerleyerek oradaki boşluğa dikkat çekti. Daha fazlasına ihtiyacı vardı; ona sadece onun verebileceği bir şeye. Ona kendisini alması için yalvardı.

"Önce bana güvendiğini söyle," dedi dilinin fiskeleri arasında.

Ne yapmaya çalıştığının farkında olan kadın inatla sessizliğini korudu ve adamın durup meydan okuyan bir bakışla başını

kaldırmasına neden oldu.

"Oh, durma. Bu hiç hoş değil," diye sitem etti hayal kırıklığına uğramış bir nefesle.

"Sana yardım etmem için bana güveneceğini söyle," diye ısrar etti.

Lanet olsun ona. Bunu ona gerçekten yapacak mıydı? "Peki, sana güveniyorum." Şaşırtıcı bir şekilde, onun sıcak ağzı büyüüne devam ettiği anda, mutlak bir güven dalgası hissetti ve bu da zevkini çok daha yoğun hale getirdi. "Oh, Tanrım!" Beklenmedik bir şekilde onu boğdu. Masayı can havliyle kavrayan Lena, üzerine çöken, onu kendi derinliklerine sürükleyen, etrafında döndüren ve sonra onu tatlı bir memnuniyet kıyısına nazikçe bırakan bir orgazma düşmeden önce en yüksek dalgaların kapaklarına bindi.

Jackson onun şaşkınlığı karşısında yüzünü buruşturarak doğruldu ve gömleğini pantolonunun içine sokmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, adamın hareketleri karşısında şaşkına dönmüştü. Gerçekten de şimdi, buluşmalarının ortasında duracak mıydı?

"Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum." Yüzünü buruşturması acı dolu bir gülümsemeye dönüştü.

"Neden?"

"Çünkü sana daha fazlasını vermek istiyorum." Bir elini uzatarak onu ayağa kaldırdı. "Lüks bir restoranda akşam yemeği, mum ışığı, rahat bir yatak." Kızın yanağındaki bir kıvrımı fırçaladı. "Seninle çıkmak için sabırsızlanıyorum. Sadece Davis'i kendi yöntemlerimle idare edeceğime güven ve bu gece buradan ayrıl, Lena. Burada işim bittiğinde senin için geleceğim." Onun gözlerinin içine baktı. "Ve sonra yemin ederim sana istediğin her şeyi vereceğim," diye yemin etti kısık sesle. "Hak ettiğin her şeyi, Davis'in kellesini bir tepside sunmak da dahil. Sana söz veriyorum."

Ama Lena kulaklarında uğuldayan kan yüzünden onu zar zor duydu. "Beni bilerek baştan çıkardın," diye suçladı. "Benden zorla bir söz aldın!"

Çenesi hayal kırıklığıyla gerildi. "Ben sadece seni güvende tutmak istiyorum. Bu kadar basit."

Ya öyleyse? Yeterince samimi görünüyordu. Lena kararsızca alt dudağını ısırıldı.

Ön kapıların zil sesi kulaklarına ulaştığında hemen tepki vermedi ama Jackson monitörlere doğru dönerek tepki verdi.

"Polis geldi," dedi ve sütyenini kapıp ona doğru itti. "Çabuk, giyin."

"Gitsen iyi olur," diye uyardı Lena, kendini toparlamak için masadan kalkarken.

Jackson çıkışa doğru geri çekildi. "Magdalena?"

Yeniden giyinme sürecindeyken ona baktı. "Ne?"

"Bana güvenebileceğini unutma," dedi, kapıyı arkasından iterek açarken bakışlarını esir aldı. "Şu anda sana vermem gereken tek şey sözüm, ama yemin ederim ihtiyacın olan tek şey bu."

On İkinci Bölüm

Jackson arka kapıdan çıkarken Lena'nın hemen yanındaki kapının sertçe vurulması servis kapısının kapanma sesini bastırdı.

"Bir dakika!" diye tersledi, sütyenini bağlamaya çabalıyordu.

Kapının diğer tarafından Şerif Yardımcısı Hazelwood, "Bu kapı neden kilitli?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok!" Lena telaşlı ve öfkeli bir şekilde üstünü düzeltti, bir göğsünün üzerindeki nemli lekeyi çekiştirerek aşağı indirirken yüzünü buruşturdu. Bükülmüş eteğini son bir kez düzelttikten sonra kapıya doğru bir adım attı, derin bir nefes aldı ve kapıyı kapıp açtı. "Ne istiyorsun?" diye sordu meydan okuyan bir ergenin tüm zarafetiyle.

"Ne yapıyorsun?" Bakışları doğrudan bluzundaki ıslak noktaya gitti.

"Buzdolabını dolduruyorum," diye ısırdı.

İçeriye görebilmek için boynunu bükerek etrafına iyice baktı. "Bir dahaki sefere kapıyı açık tut."

"Seni benim bekçim olarak kim atadı?" diye homurdandı, öfkesini talihsiz şerif yardımcısından çıkardığının farkındaydı. Artie'nin evindeki polis varlığından Jackson'ın sorumlu olduğunu zaten biliyordu.

"*Hiçbir fikrim yok,*" diye karşılık verdi şerif yardımcısı, sosisli sandviç ızgarasına doğru dönerken kendi sözlerini ona karşı kullandı.

Lena onun peşinden dükkâna girdi. Ellerini antibakteriyel jel ile köpürterek, Jackson'ın ültimatومunu düşünürken otomatik pilotta sipariş ettiği sosisliyi kızarttı.

Davis'i kız kardeşinin cinayetine bulaştırmasına yardım edeceğine yemin etmekle kalmamış, bir sonraki karşılaşmalarında ona bir centilmen gibi kur yapacağına söz vermişti. Tek yapması gereken bu gece gitmekti.

Bu ikilem midesinin çelişkili dürtülerle çalkalanmasına neden oldu.

Sana sadece söz veriyorum, ama yemin ederim ihtiyacın olan tek şey bu. Gerçekten öyle miydi? Elinde yazılı hiçbir şey yoktu, adamın sözlerini yerine getireceğini garanti edecek hiçbir şey yoktu. Kız kardeşinin bir polis tarafından öldürüldüğünü öğrendiği o meşum geceden beri hiçbir erkeğe güvenmemişti, iyi biri olduğunu sezdiği birine bile.

Arzu yerini alaycılığa bıraktı. Belki hâlâ peri masallarına ve güzel bir kızı kurtarmak için dörtlüye koşan parlak zırlı prenslere inansaydı, Jackson Maddox'un sözüne inanırdı. Ama hayatının o aşamasını çoktan aşmıştı.

Dahası, Davis'i tek başına yakalamasına ramak kalmıştı. Davis'in söylediği gibi dürüst olması umuduyla, bugüne kadar başardığı her şeye sırtını dönmesini nasıl bekleyebilirdi?

**

Jackson üstündeki ranzanın tabanını kaplayan yaylara baktı. Corey'nin horultuları çiğ sinirlerini aşındırıyordu. Uyuyamıyordu. Vücudu hâlâ cinsel farkındalıkla uğulduyordu. Masanın üzerinde neredeyse çırılçıplak yatan Lena'nın görüntüleri, sonu gelmeyen bir porno film gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Düşüncelerini erotik film şeridinden çıkarmanın tek yolu, onu Davis'le röportaj yaparken hayal etmektir. Kanı önce sıcak, sonra soğuk akmaya başladı.

Kolordu'da geçirdiği on iki yıllık aktif görev Jackson'ı uykusuz kalmaya alıştırmıştı ama bu gizli görevde hislerini keskin tutmaz ve gardını almazsa ölümcül bir hata yapacaktı. Son iki gecedir geç saatlere kadar uyanık kaldığından, şimdiden dumanla çalışıyormuş gibi hissediyordu. Bu sertleşmeden kurtulmadığı sürece, uyku ondan kaçmaya devam edecekti.

Üzüntüyle pijama altının ipini çözdü ve sertleşmiş ereksiyonunu eline aldı.

Sadece birkaç gün içinde iki kez mastürbasyon yapmak zorunda kalmıştı. Aylardır, hatta yıllardır seks yapmayı düşünmeyen bir adam için şu anki durumu bir dirilişten başka bir şey değildi. Lena sadece cinsel dürtüsünü hayata döndürmekle kalmamış, aynı zamanda en yüksek ayara getirerek onu on dokuz yaşındaki bir çocuk kadar azgın hale getirmişti.

Bir dahaki sefere ikisini de memnun etmek için ne yapacağını hayal ederken, kendini kritik bir duruma sokması sadece birkaç saniye sürdü.

Ona aşık oldum, diye fark etti dehşet ve coşku karışımı bir duyguyla. Dünyada onun bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkarma potansiyeline sahip tek kadın şimdi onu avucunun içine almıştı. Daha da kötüsü, kendi güvenliğine o kadar az önem veriyordu ki Mechanicsville'den sağ çıkamayacağından korkmak için her türlü nedeni vardı.

Kendini onun sıkı, kaygan seksine gömülmüş olarak hayal ederek, güçlü bir aceleyle boşalırken yüce bir inilti yuttu ve kendi çıplak göğsünü ıslattı. Hoş, uykulu bir sersemlik hemen onu pusuya düşürdü. Yatağın altında toplanmış olan tişörtünü el yordamıyla arayacak enerjisi bile yoktu.

Lütfen bu gece şehri terk et, diye vasiyet etti kendini silerken. Gelecekle ilgili kafasında şekillenmekte olan planlar Lena'nın güvende ve hayatta kalmasına bağlıydı.

**

Ertesi akşam Lena tedirginliğini gidermek umuduyla dükkândan dışarı çıktı. Sırtını kasıtlı olarak Gateway'e dönerek batı ufkundaki lavanta rengi gün batımını hayranlıkla izledi ve ılık kır havasını ciğerlerine çekti.

"Nasılsınız?" diye seslendi Şerif Yardımcısı Doug Hazelwood aracının camından. "İyi akşamlar."

Ona sıkı bir gülümseme gönderdi ve zar zor algılanabilen bir baş hareketiyle onayladı. Yeni biçilmiş çimlerin kokusuna ve yaz havasının esintisine odaklanırken, yine de vücudundaki her hücrenin Jackson'ın bu gece onu tekrar ziyaret etmesi için haykırdığının farkındaydı. Ama gelmeyeceğini biliyordu.

Ona bir ültimatom vermişti: Davis'le ilgili planlarından vazgeçecek ya da onu yakından tanımanın sarhoş edici heyecanını bir daha asla yaşamayacaktı. Elbette bunu bu kadar siyah ve beyaz terimlerle ifade etmemişti ama Jackson'ın ya o ya da bu şekilde davranacağından oldukça emindi.

Vücudunun ve kalbinin özlemini çektiği şeyi elde etmenin tek kesin yöntemi bavullarını toplayıp eve dönmektir.

Yine de gitmiyordu. Belki mahkemede geçerli olacak bir senet alırsa, diye düşündü alaycı bir şekilde, ama muhtemelen o zaman bile olmazdı.

Jackson'a bunun kesinlikle bir güven meselesi olmadığını anlatabilseydi. Son on yılda sayısız kez hayalini kurduğu Davis'le görüşmesine günler kalmıştı. Onun tuzağına düşmek için yaptığı onca hazırlıktan sonra nasıl öylece çekip gidebilirdi? Özellikle de ona suçlayıcı bir şeyler söyletebileceğine tamamen inanmışken. Bundan öylece vazgeçemezdi.

Sonuç olarak, olağanüstü bir şeyin elinden kayıp gitmesine izin verdiğine dair batan kesinliği de atlatamıyordu.

Ya Jackson, teklifini ve dolayısıyla onu reddettiği için onu bir daha hiç aramazsa? İçindeki bu özlem sonunda denecek miydi? Yoksa her kalabalıkta onun yüzünü arayıp, isteklerini kabul etseydi aralarında neler olabileceğini mi merak edecekti?

Şu anda bile, arkasından dönüp bir basketbol topunun sürüldüğünü duyabildiği asfaltta onu arama dürtüsüyle savaştı. Gururu, dönüp kapıya doğru yürürken ona bir göz atmasını engelledi.

Ama sonra otoyolun kenarında koşan yalnız bir figür dikkatini çekti ve kalbi hızla çarparak koşucunun Jackson olduğunu anladı. Terden kayganlaşmış kol ve bacakları yağlı tik ağacı gibi parlıyor, altından zarif bir ritimle geçerek onu kendisine yaklaştırıyordu. Güçlü bedenini onunkine doğru sürdüğünü hayal edince, omuzlarının dikleştirip kendini başka tarafa bakmaya zorlamadan önce bir ağıt inledi.

Buraya aşık olmak için gelmedim, diye hatırlattı kendine. Dört harfli kelime aklına öyle hafifçe sıçradı ki kalbi durdu. *Kız kardeşimin katilini yakalamaya geldim.*

"Maggie!"

Diğer adının söylendiğini duyunca geriye dönüp baktığında Nadim'in otoyolda aceleyle röportaj yapmaya gittiğini gördü. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek ona kapıyı tuttu ve bekledi. "Gelebilmene sevindim," dedi Nadim yanına ulaştığında.

"Dünyaları verseler kaçırmam," diye Hispanik bir yetenekle haykırdı.

Onun sözleri güçlü bir pişmanlık duygusuna yol açtı. Jackson'ın teklifini reddederek neyi kaçıracağını, diye merak etti.

**

Sonunda, tıklım tıklım dolu Cuma gecesini ayini sona erdi. İbrahim, Zekeriya'nın karşısındaki daha alçak bir platformdan tekrarladığı son bir kutsama yapmak için *minberin* kenarına çıktı.

"*Maa'assalama,*" diye seslendi Zekeriya. "Huzur içinde gidin, oğullarım ve kardeşlerim."

Jackson seccadesini rulo yaparak bir kolunun altına sıkıştırdı ve iki yanında biriken adamlardan birine çarpmamaya dikkat etti.

Ayine katılım önceki hafta olduğu gibi bu gece de yoğundu; Yüzde Beş'likler ve şartlı tahliye edilenler ibadet salonuna sardalye gibi tıkkış tıkkış doluşmuştu. İbrahim'in vaazı yine, kendi web sitesine yüklenmek üzere filme alınmıştı.

web sitesi. Ama Jackson'ın çözemediği bir şifreyle konuşmadıysa, imam Kıyamet Günü'nün yaklaştığını ima eden hiçbir şey söylememiştir. Yanında diz çökmüş olan güçlü görünümlü yabancıyla göz göze gelince elini uzattı.

"*Esselamu aleyküm*. Benim adım Abdul İbn Vasi. Ben İslam meyvesinin bir askeriyim."

Gülümsemeyen dev ayağa kalkarken ona şüpheyle baktı. Sonunda Jackson'ın elini korkutucu bir şekilde kavradı. "Ben Bay Rakeem," diye karşılık verdi sert bir sesle. "Geleceğine hoş geldin Abdul."

Rakeem Bey el sıkışmalarıyla hâkimiyetini kuruyor gibiydi. "Teşekkür ederim." Serbest kalan Jackson söyleyecek başka bir şey aradı. "Gateway'den mi geldiniz?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

Güçlü yabancı başını salladı. "Yedi yıl önce kapılar ilk açıldığında. Bir zamanlar hırsızdım," diye ekledi kendini küçümseyen bir ifadeyle. "Şimdi erkekler için bir okul işletiyorum."

Jackson, koyu tenli çocuklarla dolu bir okulda beyaz adamın Şeytan olduğunun öğretildiğini düşünerek *dehşet verici*, diye düşündü. "Okulunuzun adı ne?"

"Rabia," diye sert bir cevap geldi. "Daha az soru sorarsan daha çok şey öğrenirsin."

Adamın küstahlığından etkilenmeyen Jackson eliyle ayaklarını işaret etti. "Sizin için seccadenizi kaldırabilir miyim?" diye sordu adamı yatıştırmak için. Bay Rakeem tek kelime etmeden geri çekilirken Jackson da eğilip halıyı rulo yaptı.

Bay Rakeem halıyı düzeltirken, "Çabuk öğreniyorsun, Abdul," diye rahatladı. "Bana Birinci Yüce Ders hakkında neler öğrendiğini anlat."

Jackson dersin özünü çabucak özetledi. Bilgi vermesi gereken kendisi değil Bay Rakeem'di. "Kıyamet Günü ne zaman?" diye son cümlesine ekledi.

Adamın kara gözleri parlıyordu. "Bu bir soru mu Abdul?"

Jackson'ın umutları suya düştü. "Sadece merak ediyorum," diye ısrar etti.

"Sen bir askersin," diye düzeltti adam. "Bunları bilmek bir askerin haddi değildir." Jackson'ın koluna sertçe vurdu. "Tekrar karşılaşacağız," diye tahmin ederek aniden uzaklaştı.

Yargıç hapis cezası verirken orada olacağım, diye düşündü Jackson, Bay Rakeem'in çenesi muhteşem bir açıyla uzaklaşmasını izlerken. Sonra Jackson bakışlarını Muhammed, Corey, Shahid ve Davis'i gelecekteki akıl hocalarıyla derin bir sohbete dalmış halde buldu. Jamal ve Hasan da kendi akıl hocalarıyla konuşmayı bitirmişti.

Toby'yle birlikte bu gece imamın ofisini ararken İbrahim'i suçlamak için gereken delilleri bulamazlarsa, İbrahim'in seçtiği yedi kişi de, kendisi de dahil olmak üzere, programın son Cuma günü Yüzde Beş Ulus'a kabul edilecekti. İbrahim henüz bundan bahsetmemiş olsa da, bir çeteden ayrılmaya çalışmanın ciddi sonuçları vardı. Yeni üyeler bir kez üye olduktan sonra ömür boyu üyeydi. Firar edenler öldüresiye dövülür ya da uyuşturulup diri diri yakılırdı.

Jackson ağzındaki ekşi tadı yuttu. Tanıdığı adamların, hele hele yumuşak dilli oda arkadaşının başına böyle bir şey gelmesini asla istemezdi. Yapabileceği tek şey, bu olmadan önce İbrahim'i hapse attırmaya çalışmaktı. Ama hapisteki liderlerin bile güçlerini parmaklıkların arkasından kullandıkları biliniyordu.

Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, dedi Jackson kendi kendine. Onun işi, Görev Gücü'nün İbrahim'i hapse atmak için ihtiyaç duyduğu kanıtları güvence altına almaktı. Bunu başardıktan sonra hak ettiği izni alabilir ve yazın kalan haftalarını kızıyla geçirebilirdi. Kesinlikle yapmayacağı şey ise Magdalena Xenakis'e olan takıntısına yenik düşmekti; aksi yönde ikna etme çabalarına rağmen inatla planlarına devam ediyordu.

Ondan bir şey istediğinde ona güvenmişti ama hemen ertesi gün, sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi Artie'nin evine gitmişti, sanki onun sözünün hiçbir değeri yokmuş gibi.

Hayal kırıklığıyla kanı kaynadı. Sonunda onu şehri terk etmeye ikna ettiğinden o kadar emindi ki. Kalması, ona güvenmeyi reddetmesi, onlara konuşacak bir şey bırakmamıştı. Bir kadın ne kadar inatçı olabilirdi ki? Camiden ilk çıkanlardan biri olan Jackson, bakışlarını caddenin karşısındaki parlak ışıklardan kaçırarak yatakhaneğine doğru ilerledi. Schlessen'in park halindeki siyah cipini görmek bile çenesini ağrıtiyordu. Ve bu rahatsızlık, göğsündeki boşluk hissi ya da kasıklarındaki hayal kırıklığının zonklamasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Umut etmişti... ne umut ettiği önemli değildi. Bu gece, onun varlığı göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı.

Elbiselerini çıkarıp koyu renk pijamasını giydi ve camide yapacağı keşifte giyeceği siyah tişörtle eşleştirdi. Corey ondan kısa bir süre sonra odaya girdi. Corey ona şeffaflık hissi uyandıran zekice bir bakış fırlatarak masa lambasını yaktı. "Okuyabilir miyim?" diye sordu.

"Devam et."

Corey masaya oturdu ve burnunu bir kitaba gömdü. Jackson dişlerini fırçaladı ve rafına yuvarlandı.

İçini çekti. Işık açıkken, son birkaç gecedir olduğundan daha hızlı uykuya dalacağından şüpheliydi. Tanrım, yorulmuştu; bu soruşturmadan yorulmuştu, kızından uzak kalmaktan yorulmuştu, Magdalena'yı kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışmaktan yorulmuştu.

Duvara doğru yuvarlanarak yastığının yumrukladı ve ağır gözlerini kapattı. Birkaç dakika içinde uyku açığı onu doğrudan bilinçsiz bir duruma sürükledi.

Saatlerce mışıl mışıl uyudu, rüyaları hatırlanmıyordu. Sonra birden Felluce'ye geri dönmüş, mermi izleriyle dolu duvarların çevrelediği enkazla kaplı bir ara sokakta müfrezesine liderlik ediyordu. Görevleri şehri sivillerden temizlemektir. Nereden geldiği belli olmayan bir kurşun vızıldadığında tüm duyuları alarma geçmişti.

"Keskin nişancı!" Jackson bağıarak siper aldı. Kalçasında karıncalanma gibi bir acı hissetti. *Kahretsin, vuruldum!* Dehşet içinde kendine baktı. Kan fişkırıyor, kaygan akışı durdurmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen etrafında giderek genişleyen bir halka oluşturuyordu. Şoka girdiğini hissedebiliyordu.

Tanrım, Naomi. Bunun olacağından, ona dönmeden öldürüleceğinden çok korkmuştu. Ve şimdi ona bakacak büyükanne ve büyükbabasından başka kimsesi olmayacaktı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bilinçsizliğin karanlık perdeleri etrafını sarmaya başlayıp, görüş alanını geri çekilen bir kamera lensi gibi daraltırken, pişmanlık gözyaşları yanaklarını haşladı. Asla mahkemeye çıkamayacağı Lena'yı düşündü, yavaş ve metodik bir şekilde, istediği gibi, onunla ilgili her yeni keşfin tadını çıkarırken.

Bu Tanrı'nın unuttuğu, savaştan harap olmuş şehirde ölecekti, peki ne için? Çünkü vatanına olan görevini ailesinden üstün tutmuştu. İlk seferinde dersini almamış mıydı? Colleen'in anlamsız ölümü ona bir şey öğretmemiş miydi?

Avucundaki bir karıncalanma onu bilincine geri döndürdü. Vurulan kalçası olduğu halde neden avucu yanıyordu? Gözlerini açmaya zorladığında kendini yatakta buldu, bir eli cebindeki cep telefonunun üzerindeydi, telefon elektrik yükü yayıyordu, çok acı verici değildi ama hoş da değildi.

Yandaki bir düğmeye basan Jackson, Toby'nin sessiz çağrısını kabul etti ve yavaşça doğruldu.

Yukarıda Corey uykusunda mırıldanıyordu. Odadaki saate bir göz attığında saatin sabahın 2:08'i olduğunu gördü. Kahretsin, Toby muhtemelen sekiz dakikadır onu arıyordu.

Yataktan kalktı, ayaklarını tenis ayakkabılarının içine soktu ve dışarı çıktı.

Yoğun bulut örtüsü yıldızları bastırmış ve kampüsü karanlığa boğmuştu. Gece havası o kadar nemliydi ki pijamalarını ıslatıyor ve uzun otların arasından caminin arka duvarına doğru ilerlerken cırcır böceklerinin sesini bastırıyordu.

Planlandığı gibi, Toby onu caminin arka çıkışında bekliyordu. Gece yarısı kamuflajı giymiş ve yüzü siyaha boyanmış olan Toby, gözlerinin akı parlayarak ona dik dik bakmasa Jackson onu hiç görmeyecekti.

"Biraz antrenmansızsın, değil mi Stonewall?" Toby alay etti ama sonra Jackson'ın geç kalmasına izin verdi. "Patron alarımın devre dışı olduğunu söyledi, yani sorun yok." Jackson'a gece görüş gözlükleriyle donatılmış bir kask uzattı.

Jackson kaskı kafasına geçirirken "Özür dilerim," diye mırıldandı. Ne diyebilirdi ki? Değişiklik olsun diye ölü gibi uyuyordu.

Toby, Artie'nin evine girerken kullandığı, pille çalışan, sessiz bir maymuncuk çıkardı ve beş basamak inerek bodrum kapısına yöneldi. Bu sırada Jackson da NVG'lerinden ıssız çevreyi inceliyordu. Sürgüdeki tüm pimleri kaldıran kilit mırıltısını duydu. Kilit tıklayarak açıldı. Toby kapıyı kırdı, içeriye bir göz attıktan sonra Jackson için açık tuttu.

Merdivenlerden geri geri inen Jackson onun yerine geçti. İkisi de uzun bodrum koridoruna girdiklerinde, Jackson merdivenlerin girişinde beklerken Toby kapıyı içeriden kilitledi.

Soruşturmadan önce Quantico'da pratik yaptıkları gibi, aralarında beş metre mesafe bırakarak merdivenleri birlikte çıktılar. Ana kattaki kilitli olmayan bir yangın kapısına vardıklarında, imamların ofislerinin hemen dışında ortaya çıktılar.

Jackson, NVG'lerinin neon yeşili ve gri lensleriyle boş koridoru inceledi. Aramaya İbrahim'in ofisinden, kanıtların bulunma ihtimalinin en yüksek olduğu yerden başlamak mantıklıydı. Jackson'ın söyleyebildiği kadarıyla, Zekeriya'nın Yüzde Beş Ulusuyla hiçbir bağlantısı yok gibi görünüyordu.

Toby, İbrahim'in kapısının kilidini hızla açtı. İçeri girdiklerinde Toby doğrudan bilgisayara yöneldi ve İbrahim'in klavyesinde yazdığı her tuşu Ulusal Terörle Mücadele Merkezi'ne iletecek bir keylogger kurdu. Bu sayede Taskforce analistleri İbrahim'in şifrelerini kaydederek tüm dosyalarına erişebileceklerdi.

Bu sırada Jackson, NVG'lerini açtı ve bir kalem ıslıklıya metal dosya dolabının karıştırdı.

Işıklarının pencereden dışarı kaçmasını önlemek için ışığı tutarak alfabetik olarak sıralanmış isimleri taradı ve Rakeem Bey'e ait dosyayı aradı. "Burada programın ilk yılından kalma evraklar var," diye gözlemledi ve dosyayı bulup çekti.

"Yedi yıllık bilgi," diye mırıldandı Toby. "Bir şeyler bulmalıyız."

Yedi yıl. Bu cümle Jackson'ın kafasında yankılandı. Yedi, Yüce Numeroloji'de mistik bir sayıydı. Aynı zamanda İbrahim'in *Mehdi*'nin Kıyamet Günü'nden önce halkıyla birlikte yaşayacağını söylediği yılların sayısıydı. *Tesadüf mü?*

Alfabele geriye doğru ilerleyen Jackson, Yüzde Beş Ulus'a ya da mezunları birbirine bağlayan herhangi bir ortak konuya atıfta bulunup bulunmadığına baktı.

Aramalarını tamamlamak için iki saati olduğundan, önemli hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için acele etmedi. F'den N'ye kadar olan bölümleri aramayı henüz bitirmişti ki, kapanan bir kapının gümbürtüsü onu dondurdu. Toby başını masanın altından çıkardı. "O da neydi?" diye fısıldadı.

"Biri geliyor."

Hızlı ayak sesleri daha da yükselince iki adam da ayağa fırlayıp kapalı kapının iki yanına geçti. Jackson, Bay Rakeem'in dosyasını Toby'ye uzattı, o da kalçasındaki büyük cebe soktu. Jackson'ın sorgulayan bakışlarını yakalayan Toby başını sallayarak imamların gece ayinlerini kaydederken bu tür davranışlara hiç tanık olmadığını belirtti.

"Ve bana alarmı kurmayı unutmamamı söylüyor," diye mırıldandı tenor bir ses.

Zekeriya, diye fark etti Jackson, rahat bir nefes alarak. İmam bir sonraki kapının kilidini açarken anahtarlar şingirdadı. Kapının alt kısmında, ajanların beklemede kaldığı yerde zayıf bir ışık şeridi belirdi. Duvarın hemen diğer tarafında imam sandalyesini geriye doğru itti. Hafif bir uğultu Jackson'a bilgisayarın çalıştığını söyledi.

Zekeriya misafirleri olduğunu fark etmeden önce buradan çıkmaları gerekiyordu. Sadece imam kapısının ardına kadar açık tutmuştu ve merdivenlerin tam karşısındaydı, bu da başka bir yoldan gitmelerinin daha iyi olacağı anlamına geliyordu.

Jackson pencereyi işaret etti ve Toby başıyla onaylayarak odayı geçti. Caminin kutsallığında hiç beklenmeyen hip hop müziğinin sesi aniden duvarda yankılandı. Jackson duraksadı, dinlemek için kulaklarını eğdi. Şaşkınlıkla grubun belirgin sesini tanıdı, Wu Tang. Zekeriya bu saatte neden Wu Tang dinlesin ki?

Bir sonraki anda Toby yine onun yanında durmuş, el kol hareketleriyle pencerelerin açılmadığını anlatıyordu.

Jackson inanamayarak cam panellere baktı. Burası neresiydi, Fort Knox mu?

Toby en yakın ve en uygun çıkış olarak merdivenleri işaret etti. *Hadi gidelim,* imzaladı.

Ancak Jackson az önce birçok hip hop sanatçısının Yüzde Beşçi olduklarını iddia ettiklerini hatırlamıştı. Dalgınca başını sallayarak müziği tanımlamaya çalıştı. Bu sırada Toby kapıyı kırdı. Koridorda hızla ilerleyip yangın kapısının arkasına geçerken yüksek sesli müzik ayak seslerini bastırdı ve kapıyı Jackson için aralık tuttu.

Jackson tam onu takip etmek üzereydi ki Wu Tang sözlerinin sonuna geldi ve cami ürkütücü bir sessizliğe gömüldü. Donduktan sonra müziğin yeniden başlamasını beklerken nefes almaya bile cesaret edemedi. Neyse ki bu kez Public Enemy'nin rap şarkısıyla müzik yeniden başladı.

Sözlerden birkaç kulaklarına ulaştı. Sözler açık bir şekilde şiddet çağrısı yapıyordu. Barışsever Zekeriya'nın bunları dinlemek için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?

Kalbi ritme uygun olarak gümbür gümbür atarken, aralık kapıdan Toby'ye beklemesini işaret etti. Bu şarkıyı daha sonra seçebilmek istiyordu.

Toby sabırsızca eliyle işaret etti. Jackson parmağını kaldırdı. *Bir saniye.*

Otuz üçte ve üçte birde savaş, pek canlı değil! Kırk beş yaşında yapmayı tercih ederim! Zekamı aramak için batıya gittim.

Bulmuştu. Nakaratı ezberleyen Jackson koridorda sinsice ilerlemeye başladı. Birden müzik tekrar durdu ve mutlak sessizlikte Jackson'ın sinsi adımları gök gürültüsü kadar gürültülü bir şekilde duyuldu. Zekeriya dikkatini kapıya yöneltti.

"Kim var orada?" diye bağırdı.

Hadi! Hadi! Jackson Toby'ye el salladı ve kapanan yangın kapısının yakalamak için ona doğru uçtu. Kapıyı arkasından sessizce kapatacak kadar yavaşladıktan sonra kendini karanlık merdiven boşluğundan aşağı attı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki ayakları basamaklara neredeyse hiç değmiyordu.

Birkaç saniye içinde, kapıda kendisini bekleyen ortağını geride bırakmıştı. "İyi gidiyorsun," diye fısıldadı Toby. Üstlerindeki yangın kapısı esneyerek açılırken ışık onları takip etti.

"Dur! Hırsız!" Zekeriya ve Toby bodrum çıkışından fırlarken Zekeriya'nın sesi cüruf taşlı duvarlarda yankılandı. Yavaşlamadan arka merdivenlerden yukarı yuvarlandılar.

"Git," diye ısrar etti Toby, Jackson'ın kafasındaki kaskı kaparak. Ters yöne doğru hızla koşan Toby, Jackson yatakhaneinin köşesine varıp arkasına baktığında gözden kaybolmuştu. Camideki bütün ışıklar teker teker yanıyordu.

Her an çalabilecek olan alarmı atlatmayı uman Jackson karanlık odasına girdi, gizlice yatağa girdi ve kalbi gümbür gümbür atarak orada yattı. Corey'nin horlamıyor olması gerçek bir rahatlama hissetmesini engelliyordu.

On Üçüncü Bölüm

Lena kulübesinin açık pencerelerinden, bir arabanın tekerlekleri tarafından ezilen çam iğnelerinin çıtırtısını duydu. Dizüstü bilgisayarındaki saate baktı ve acımasızca gülümsedi: Saat 10:30. Şimdiye kadar şartlı tahliye edilenler Gateway'den çoktan gitmişlerdi. Tam da umduğu gibi, Peter Jackson'ın fotoğrafını çekmek için çok geç kalmıştı.

Masa olarak kullandığı makyaj masasından kalkarak onu karşılamak için kapıya gitti. Jaguar'ından çıkarken ona gönderdiği mutlu sırıtış, özellikle de kamerasını kaldırıp "Almaya geldiğim şeyi aldım" dediğinde güveninin sarsılmasına neden oldu.

Midesi bulandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gateway'e tam şartlı tahliye memuruyla çıkarken vardım. Onu bu yolun dokuz mil aşağısında, nehir kıyısındaki bir eve kadar takip ettim."

Şimdi kafası her zamankinden daha karışık. "Ne?"

Ön sahanlıkta ona katıldı. "Şartlı tahliye edilenler hafta sonları evlerine gitmek zorundadır. Bunu bilmediğine şaşırdım," dedi gri gözlerinde bir parıltıyla. "Jackson Maddox'un Baltimore'a kadar gitmemesi dışında. Yolun hemen aşağısında nehir kenarında bir ev kiraliyor."

Peter nehre doğru başını sallarken Lena onun verdiği haberi düşündü ve çok da şaşırmadığını fark etti. "Seni fotoğraf çekerken gördü mü?" diye sordu Peter'a.

"Lütfen." Ona tepeden bakan bir bakış fırlattı. "Ben amatör değilim."

Jackson onu fotoğraf çekerken gördüğüne göre, elbette öyle olduğunu ima ediyordu.

"Yeni bir dizüstü bilgisayar aldın mı?" diye sordu heyecanla.

"Evet." Daha dün kendine bir Mac almıştı.

"Gel hadi. Sana resimleri göstereyim."

Lena tereddüt etti. Abdul Ibn Wasi'nin gerçekte kim olduğunu öğrenmek için saatlerini harcamıştı. Onun federal bir ajan olduğunu bilmek onun için yeterliydi. Gateway'deki amacının ne olduğu umurunda değildi. Sam Amca'nın ABD vatandaşlarının özel hayatlarına karışmasını ifşa etmekle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Peter'ın evine gitmesini ve Jackson'ı rahat bırakmasını diliyordu.

Öte yandan, Jackson'ın hafta sonlarını nerede geçirdiğini görme olasılığı son derece cazipti, özellikle de kasıtlı olarak

teklifini reddettiği için onu sessizce cezalandırıyor ve hem zihinsel hem de fiziksel olarak onun arkadaşlığının zevkini yeniden yaşaması için ona bolca yalnız zaman veriyordu. Depodaki görüşmenin üzerinden sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi. "Yatak odamda, makyaj masasının üzerinde," diye itiraf ettiğini duydu ve Peter sanki buranın sahibiymiş gibi evine girdi.

Yatak odasında, son model Nikon'unu kutusundan çıkardı, dizüstü bilgisayarına bağladı ve birkaç tuşa basarak son fotoğraflarını yükledi, ikisinin de görebilmesi için monitöründe büyüttü.

Peter tabureye oturdu. Lena ona doğru eğilerek, Jackson'ın şartlı tahliye memuruyla birlikte Gateway'in otoparkından geçerken ve tanıdık görünümlü bir Crown Victoria'ya binerken çekilmiş fotoğraflarına gözlerini dikti. Zeki bakışlarına göre Jackson bu sabah yorgun ve halsiz görünüyordu.

Peter, "Aynı evde kaldıklarına göre diğer adamın da bir ajan olduğuna eminim," diye yorum yaptı.

Birkaç fotoğraf daha Crown Vic'in otoyola çıktığını gösteriyordu. "Burası onu takip ettiğim yer," diye not etti.

Sonraki fotoğraflar sedir kaplamalı ve geniş pencereyi büyük bir A-çerçeve yapıya aitti. Arkasındaki parıldayan mavi şerit, Patuxent Nehri'ne bakan bir kayalığın üzerinde durduğunu gösteriyordu.

"Demek orada kalıyor," diye tahmin etti Lena kıskançlıkla.

"Evet. Bir emlak kralına ait kiralık bir ev. Eve dönerken bu kadarını tespit ettim." Peter ön tarafa park etmiş iki aracın fotoğrafını gösterdi: Ajanların arabası ve beyaz bir Volvo. Maryland eyalet etiketlerinin fotoğrafını çekmek için yakınlaştırmıştı. Cep telefonunu çıkararak, "DMV'deki arkadaşımı arayacağım ve bu arabaların kime ait olduğunu öğreneceğim," diye karar verdi.

O, Rich adında bir adamın plaka numaralarını sayarken, Lena odanın içinde volta atıyordu. Peter telefonu kapattığında "Tüm aldığın bu mu?" diye sordu.

"Hayır. Burada birkaç tane daha var." Slayt gösterisine devam etti.

On iki ya da on üç yaşlarında bakır saçlı bir kızın görüntüsü Lena'yı olduğu yere mıhladı. Peter fotoğrafları bir çıkmaz sokaktan dönerken çektiği için fotoğraflar bulanıktı ama sürücü tarafındaki cam avluya paralel hale geldiğinde fotoğraflar daha net çıktı. Kız ona merakla bakmak için dönmüştü. Gözleri o kadar tanıdıktı ki Lena'nın nefesi kesildi.

Peter ona sertçe baktı. "Sorun nedir?"

"Bir kızı var," diye mırıldandı.

"Kim? Jackson Maddox mu?"

"Evet. Tıpkı ona benziyor."

Peter ilgisiz bir homurtu çıkardı. Bir sonraki fotoğrafa geçti; burada kızının yanına gitmek için evden çıkan bir kadının bacağını, göğsü ve çenesi görünüyordu.

"Kim o?" Lena işaret etti ama Peter'ın çektiği son fotoğraf olduğu ortaya çıktı. "Bu kadını gördün mü? Kızın annesi mi?"

"Muhtemelen," dedi umursamaz bir tavırla. "Eminim Volvo kullanıyordur ve hafta sonları kocasıyla buluşuyordur."

Lena odanın sarsılmasını engellemek için yatağın direklerinden birini kavradı.

Düşünmesi bile çok rahatsız ediciydi. Ona güvenini beyan etmesi için onu zorlayan adamın bir çocuğu vardı ve muhtemelen evliydi. Orospu çocuğu. Onunla sonuna kadar gitmemesine şaşmamalı.

Peter sonunda onun sessizliğini fark etti. "İyi misin?" Ona tekrar bakmak için boynunu bükte.

"Evet."

Cep telefonu çaldığında minnettarlıkla gözlerini kapattı.

"Çok hızlıydı," dedi telefona cevap verirken. Motorlu Taşıtlar Dairesi'ndeki arkadaşı olmalıydı. "Harika. Ne buldun?" Bir Word belgesi açtı ve yazmaya başladı. *İç Güvenlik Bakanlığı, bir yıllık kira kontratı*, Lena okudu. "Bu kadar mı? İsim yok mu?" Peter saç çizgisinde parlayan boncuk boncuk terleri eliyle sildi. "Peki ya diğer araba?"

Peter *Silvia Shultz* adını yazarken nefesini tuttu. Granny Smith elmasının kabuğu kadar yeşil ve ekşi olan kıskançlık Lena'nın dudaklarını büzdü. Peter *DOB: ve 7/19/1949* tarihini yazınca Lena'nın kıskançlığı rahatlamaya dönüştü. Silvia Shultz altmış küsur yaşında Jackson'ın karısı ya da küçük kızın annesi olamazdı. *Themou efharisto*. Teşekkürler Tanrım.

Ancak bu, bir yerlerde saklı bir karısı olmadığı anlamına gelmiyordu, diye kendini uyardı.

Peter bir teşekkür sözcüğü ve Rich'i yakında yemeğe çıkarma sözüyle telefonu kapattı.

"Susadın mı?" Lena sordu. Boğazı kurumuştu.

"Kesinlikle."

Mutfağa gitti ve yeni aldığı bardaklara iki buzlu çay doldurdu. Taze bir kızgınlık dalgası içine daldı.

bardağın yudumlarken. Diğerleriyle birlikte odaya döndüğünde Peter'ın internette bir haber makalesi okurken buldu.

"Pencereyi biraz daha açabilir misin?" diye sordu bardağını alarak. "Burası cehennem gibi sıcak."

"Elbette." Pencereyi zorlayarak sonuna kadar açtı. "Klima yok," diye özür dileyerek baş üstü vantilatörünü çalıştırdı.

"Buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum." Boş bardağını bir gümbürtüyle yere bıraktı. Koltuk altı lekeleri kısa kollu gömleğini çepeçevre sarmıştı. "Ayrıca internetiniz de çok yavaş."

"Bu DSL," diye açıkladı. Terin bazı erkeklerde seksi görünüp bazılarında görünmemesi ne tuhaftı. Dikkatini adamın okuduğu makaleye verdi. "Ne buldun?"

"Silvia Shultz'un adını Jackson Maddox ile eşleştirdim ve karşıma bu çıktı. Kızının ölüm ilanı."

İçini kaplayan rahatlama onu utanç içinde bıraktı. Karısı ölmüştü.

"Colleen Shultz Maddox 2009 yılında tek araçlı bir çarpışmada hayatını kaybetti," diye aktardı Peter onun vereceği yanıtı habersiz olarak. "Kocası Yüzbaşı Jackson Maddox hayatta, Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri, falan filan. Bunların hiçbirisi bana şu anda neyi araştırdığını söylemiyor." Kadın ilk paragrafı okuyamadan sayfayı kapattı. "Ofise dönsem iyi olacak, orada geniş bant var."

Lena artan bir panikle onun kamerasını kaldırmasını izledi. Peter'ın Jackson'ın kimliğini açığa çıkaracağından emin olmak midesine kramplar girmesine neden oldu. Peter'ın omzuna dizginleyici bir el koydu. "Peter, ajanın kimliğini ifşa etmeyeceğine söz vermiştin," diye hatırlattı ona.

Adam ona deliymiş gibi baktı. "Hayır, bakmadım." Fotoğraf makinesi çantasını sıkıştırarak ayağa kalktı ve kayışı omuzladı.

"Ya bir terör eylemini önlemek için Gateway'de bulunuyorsa?" diye tartıştı. "Binlerce Amerikalının hayatını tehlikeye atıyor olabilirsiniz."

Adam ona inanamayarak baktı. "Neden onu savunuyorsun? Bu adam senin evine zorla girdi. Kameranı ve dizüstü bilgisayarını çaldı, Tanrı aşkına."

Geçen Noel'de kendisine hediye ettiği kolyenin de alındığından bahsetmemenin en iyisi olacağını düşündü.

"Kimliği açığa çıkmış kimin umurunda?" Onu iterek oturma odasına doğru yürüdü.

Lena onun peşinden gitti. "Ulusal güvenlikten bahsediyoruz ama," diye ısrar ederek adamın kapıya giden yolunu kesti. "FBI, Gateway'de ciddi bir şey olmadığı sürece bir ajanı suçlu kılığına sokmaz."

Kısa bir süre için geri çekildi. "Gateway'de neden kötü bir şey olsun ki?" diye alay etti. "Müslümanlar tarafından işletildiği için mi? Bu ırksal profilleme, Lena. Ve yasadışı olması gerekir."

"Gateway'in terörist bağlantıları olmadığından emin olamazsınız."

"Bu son derece saygın bir yeniden entegrasyon programıdır" diye karşılık verdi. "Mezunlarının yüzde doksanı yeniden suç işlemiyor ve topluma katkıda bulunuyor."

"Peki ya teröristlerle bir bağlantı varsa ve bir hükümet soruşturmasını ifşa ettiğiniz için insanlar ölürse?"

"Kimse ölmeyecek."

"Ajan yapabilir, Peter! Onu bir hain olarak görecekler. Misilleme olarak ona ne yapacaklarını kim bilebilir?"

Peter omzundaki kayışı daha yukarı çekti. "Benim sorunum değil," dedi kısaca.

En başta Jackson'ın kimliğini tespit etmek için ondan yardım istememiş olmayı diledi. "Bu kadar mı yani? Bu hikâyeyi benden öylece alıp götürecek misin?"

"Eğer almanıza izin verirsem, o zaman bir hikaye olmayacak," diye tahmin etti. "Üzgünüm, bu benim." Sıkı bir gülümsemeyle onu dirsekleyerek yolundan çekti ve dışarı çıktı.

"Peter, lütfen!" diye bağırdı verandadan. "Hikâyeyi yayınlamadan önce iki hafta ver." Böylece seans bitecek ve Jackson güvende olacaktı.

"Göreceğiz." Cipine doğru giderken aniden durdu. "Arabamı geri istiyorum," dedi ve anahtarlarını ona geri vermek için eve döndü.

Gidip bunu onun için daha da zorlaştıracaktı. Lena öfkeyle anahtarlığını almak için içeri girdi. Verandada buluştular. "Elli bin dolarlık bir arabayla ortaya çıktığımda Davis ne düşünecek ve benim küçük kasaba bakkal patronum ne düşünecek?"

"Onlara Jeep'inin bozulduğunu ve Jaguar'ın babanın olduğunu söyle."

"Tamam." Kadın anahtarları adama doğru itti ve kendi anahtarlarını adamın elinden kaptı.

"Hadi bebeğim," diye ikna etti, kızarmış yüzüne bakarak. "Bunu bu kadar zorlaştırma. Hikayenin hakkını vereceğim, söz veriyorum."

"Hayır! Ben övgü istemiyorum. Sakın adımı makalenle ilişkilendirmeye cüret etme." Jackson'ın şimdi onu görmezden gelmesi yeterince kötüydü; soruşturmasını mahvettiği için onu suçlarsa nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyordu.

"Her neyse. Senin her şeyden önce bir gazeteci olduğunu sanıyordum ama sanırım yanılmışım." Peter ona sırtını dönerek arabasına doğru yürüdü.

Onun sözleriyle sarsılan Lena, kısa bir süre önce Abdul'ün sırrını keşfetmeyi ve bunu ona karşı kullanmayı planladığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Hayatında ilk kez kendini çitin diğer tarafında, bir hikâyenin konusuyla duygusal bir ilişki içinde bulmuştu; Jackson onun duygularına karşılık vermiyordu. Onu hayatından çıkarmakta hiç zorluk çekmemişti.

Peter'ın cipine binip uzaklaşmasını izledi. Ona bir kez dönüp baktıktan sonra başını salladı. Onunla bağını kopardığını düşündüğü belliydi.

Siyah cip bir tepenin üzerinde gözden kayboldu. Jackson Maddox'un bir gün hayatının ayrılmaz bir parçası olabileceğine dair umut ışığı da onunla birlikte yok oldu. *Crime and Liberty* onu gizli ajan ilan ettiğinde ve Artie'nin kahrolası otoparkından çekilmiş bir fotoğrafıyla bir makaleyi eşleştirdiğinde, Jackson ondan başka kimi suçlayabilirdi ki?

Adam ilk istediğinde kasabayı terk etseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı.

**

Ike Calhoun'un çatık kaşlı yüzü şirketin dizüstü bilgisayarında belirdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Jackson, Silvia Naomi'yi dışarıda takip ederken mutfak kapısının güm diye kapandığını duydu. Ekip lideri acil ve çok gizli bir konferans çağrısı yapmış, evde bulunan ve Görev Gücü ajanı olmayan herkesin dışarı çıkmasını istemişti. Çok gizli olması gerektiği gerçeği, Ike'ın paylaşması gereken kritik haberler olduğunu gösteriyordu.

"Her şey yolunda," diye onayladı Jackson, kızını doğru dürüst selamlayamadığı için sinirlenmişti.

Toby ona yüzünü buruşturdu ve yanındaki sandalyeye oturdu. onun.

"Dün gece ne oldu Maddox?" Ike sordu. "Ben istiyorum senin versiyonun."

Belli ki Toby'nin anlattıkları onu tatmin etmemişti.

Jackson, Zekeriya'nın her zamanki rutininden farklı davranarak onları nasıl gafil avladığını ve Jackson kazara varlıklarını ele vermeden önce neler görüp duyduklarını üzüntüyle anlattı. Hatta yerel polisin şartlı tahliye edilen on iki kişiyi sorgulamak için nasıl uyandırdığını, ancak kampüsten kafalarını kaşıyarak ayrıldıklarını itiraf etti.

"Farkındaysan," diye karşılık verdi Ike, Jackson'ın irkilmesine neden olan kırbaç gibi heceler kullanarak, "imamlar bundan sonra güvenliği sıkılaştıracak."

Her şeyi berbat etmişlerdi ve Ike haklıydı; soruşturma artık çok daha zor olacaktı.

Jackson, "Bence dinlediği müziğe bakmalıyız," diye önerdi. "İçimden bir ses şifreli olduğunu söylüyor."

Ike ona sert bir bakış gönderdi. "Analistlerimiz bir müzik sitesini ziyaret ettiğini bildiriyor, ancak ne dinlediğini bilmeleri mümkün değil."

"Ama ben hatırlıyorum." Jackson ses tonuna güven aşıladı. "Şarkıları araştırıp sana göndereceğim."

Ike yatışmış görünmüyordu.

"Bir fikrim var," dedi Toby, Ike'in sert bakışlarını üzerinde toplayarak. "İtfaiye müdürü Gateway'in propan depolamayla ilgili NFPA Kod 58'e uygunluğunu kontrol etsin. Eğer ihlal varsa, İbrahim için tutuklama emri çıkartabilir ve ofisinde arama yapabiliriz."

"Bunu düşüneceğim," diye cevap verdi Ike, kendine bir not alarak. "Hepsi bu değil," diye devam etti, sert sesi Jackson'ın kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu. Burada kraliyet kışının çiğnenmesinden başka bir şeyler olduğunu tahmin etmeliydi.

"Bugün Greenwich saatiyle sıfır beş yüz sularında, geçen yıl Gateway'den fon alan Cezayirli isyancılar patlayıcılarla dolu bir tekneyi lüks bir yolcu gemisine çarptırarak geminin alev almasına ve batmasına neden oldular. Aralarında altı Amerikalı turistin de bulunduğu onlarca kişi hayatını kaybetti."

Jackson aniden midesinin bulandığını hissetti.

"Gateway'in mali desteği olmadan bu numaranın yapılıp yapılamayacağı tartışmalı bir konu. Başsavcı Wilkes liderleri yargılamak istiyor ama somut kanıtlar olmadan davayı kazanamayacağını biliyor. Bizim işimiz Gateway ile terör arasında bir bağlantı bulmak."

Toby elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Lanet olası politikadan nefret ediyorum," diye mırıldandı nefesinin altında.

Ike ona, "Maddox, bu programın yarısına geldik," diye hatırlattı. "Elinden geleni ardına koymamanı ve aradığımız şeyi bulmanı istiyorum."

Jackson, "Anlaşıldı," diye cevap verdi.

"Bu müziği tanımlayın, ben de analistlerimize gizli bir anlamı olup olmadığını araştırmalarını söyleyeyim." Ike uzun parmağıyla bir tuşa dokundu ve ekran karardı.

Jackson yavaşça nefes verdi.

Toby teselli edercesine, "Dün gece taşaklarımı patlattı," dedi.

Jackson, Ike'ı savunmak için "Adam çok baskı altında," dedi. Gerçi düşününce, Görev Gücü liderinin daha önce benzeri görülmemiş bir baskı altında olduğunu görmüştü ve Ike bir kez bile soğukkanlılığını kaybetmemişti. AG'nin baskısı onu gerçekten strese sokuyor olabilir miydi, yoksa özel hayatında başka bir şeyler mi oluyordu?

"Hadi müziği bulalım," diye önerdi Toby.

"Doğru." Jackson öne doğru oturarak YouTube'a girdi ve önceki gece parçalarını duyduğu iki şarkıyı aramaya başladı. "Bu ilkiydi." Wu Tang, *Wu Tang Clan Ain't Nuttin Ta Fuck Wit'i* söylerken sesi açtı! *Wu-Tang Clan Ain't Nuttin Ta Fuck Wit!*

Jackson Toby'ye baktı, o da ona ters ters baktı.

Odaya girdiğimde saklanacak bir yer yok.

Dr. Doom, patlamaya hazırlanın. BAM! Aw, MAN! Tarzan gibi özgürüm.

Benzer hayal kırıklığı ve intikam mesajlarıyla dolu şarkının geri kalanını dinlediler. Linki Ike'a gönderen Jackson, Public Enemy'nin şarkısının peşine düştü. Hatırladığı sözlerle şarkıyı buldu.

Onlar benim gibi her kardeşime bıçak tutuyormuşuz gibi davranmadan hayatımı yaşayabilir miyim? Pekala, Sam Amca'yı tokatlama zamanı. Umurumda değil, bayrağa bak. Kanım sel oldu--

Jackson Toby'ye baktı, o da kendisine açıkça anlamsız gelen bu söz karşısında gözlerini devirdi.

Otuz üçte ve üçte birde savaş, pek canlı değil! Kırk beş yaşında yapmayı tercih ederim! Zekamı aramak için batıya gittim.

E-postasına müziğin linkini ekledi, Yüce Alfabe ve Yüce Matematik tarafından öngörülen bir kod önerdi ve Ike'a gönderdi. Bombalara, kan dökülmesine ve hükümet karşıtı duygulara yapılan ima yeterince açıktı ama mesajın daha derinlere indiğini hissediyordu. Zekeriya yüzde beşliklere bilgi dağıtıyor olsaydı

Her yerde mi? Sadece kendi zevkleri için rastgele hip hop parçaları çaldığından şüpheliydi.

Toby ayağa kalktı. "Onun yaşındaki bir adam neden bu saçmalığı dinlesin ki?"

"Ritim akılda kalıcı olduğu için mi?" Jackson önerdi.

Toby odadan çıkarken, "Bilemem," dedi. "Ben beyaz bir şeytanım ve ritmim yok."

Bunun bir şaka olması gerekiyordu ama Jackson'ın mizahi bir ruh hali yoktu. Arkasına yaslanıp buzdolabının açılıp kapandığını duydu; Toby balkona çıkarken kapağın tanıdık tıslamasını işitti.

Jackson e-postasını gönderdikten sonra bilgisayarından çıktı ve ofisten ayrıldı. Toby'yi güneşin kavurduğu balkonda uzanmış bira içerken buldu. Onun ötesinde, uzun merdivenlerin dibinde Naomi ve Silvia ayak bileklerine kadar suyun içinde duruyordu.

"Merhaba, baba!" Kızı onu gördü ve el salladı. Parlak saçları ılık esintiyle havalanmıştı. "Aşağı gel."

"Bir dakika içinde," diye söz verdi.

Derin bir nefes alarak, giderek artan önsezi hissinden kurtulmaya çalıştı. Hava acı su ve güneş kremi kokuyordu. O şafak vakti isyancılar tarafından saldırıya uğrayan yolcu gemisinin de benzer bir kokuya sahip olabileceğini düşündü.

O yolcu gemisinde tatil yapan hiç kimse bu saldırıyı beklemezdi. Bu durum Jackson'ın, ABD topraklarında da aynı şekilde öngörülemeyen bir şiddetin patlak vermek üzere olup olmadığına merak etmesine neden oldu.

**

Son bir saat içinde Artie'nin yerine kimse girmemişti. Geçit ıssız duruyordu. Kararmaya başlayan otoparkta, Şerif Yardımcısı Doug Hazelwood aracının içinde uyuyakalmış, başını baş dayanağına yaslamış, bir kolunu açık pencereden dışarı sarkıtmıştı. Elektrikli süpürgeyle muşamba zeminleri süpüren Lena, Peter'ın hükümeti casusluk yaparak sivillerin haklarını ihlal etmekle suçlama niyetini düşünürken zaman geçirmeye çalışıyordu.

Bir koridorun sonuna geldiğinde, kendini bir çift çizmeye bakarken bulunca irkildi. Başını kaldırdığında karşısında sessizce duran adamı tanıdı. "Seth!" Kalbi yanlışlıkla çarptı

Alarm. "Geldiğinizi duymadım." Cihazı kapatarak, ona bir kazı kazan bileti almak için aceleyle tezgâhın arkasına geçti.

Amish adamın tam karşısında durana kadar nefesindeki viski kokusunu fark etmemişti. Hasır şapkasını karnına bastırmış, tezgahın kenarına tutunarak dengesini sağlamaya çalışıyordu. Şaşırان ve Amish halkının içkiye dokunmasının yasak olduğundan oldukça emin olan Lena, bir yandan Seth'in çığnemediği Amish kuralları olup olmadığını merak ederken, bir yandan da adamın telefonunu çaldırdı.

"Zor bir gün mü geçiriyorsun?" diye sormak için cesaretini topladı.

Adam kan çanağına dönmüş gözlerini ona diktiğinde, Lena onun daha önce hiç doğrudan kendisine bakmadığını fark etti. Adamın gözlerinin canlı bir yeşil olduğunu görünce irkildi. Darmadağınık sakallarıyla biraz deliye benziyordu. Ona elini uzatma dürtüsünden anında pişmanlık duydu ama sonra şaşırtıcı bir şekilde adam ona cevap verdi.

"Evet," diye itiraf etti sert bir ses tonuyla. "Sen mi?"

Çünkü o sordu, o da gerçeği söyledi. Neyse ne. "Evet, ben de." Peter'ın hükümet karşıtı kampanyasının Jackson'ı tehlikeye atacak olması yeterince kötü değilse, aralarındaki tüm uzlaşma umutları da yok olmuştu ki bu berbat bir şeydi. Onunla geçirdiği her an coşkuyla doluydu, bu daha önce hiçbir erkekle başına gelmemiş bir şeydi. Ya o adam onun için yaratılmışsa ve hayatının aşkını bulmak için tek şansını kaçırmışsa?

Seth homurdandı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, fikrini değiştirdi ve onun yerine ödemesini uzattı.

Gerçekten bir şey itiraf etmenin eşiğinde olduğunu ve içini dökmenin kendisine fayda sağlayacağını hisseden Lena onu dürtükledi. "Geçen gün dövmeni fark ettim," dedi o daha uzaklaşmadan. "Bu bir kız ismi mi?"

Sağ koluna baktı. Bugün dövme ev yapımı gömleğinin kolunun altında saklıydı. "Evet."

"Eski aşk mı?" diye sordu.

Bu söz karşısında kafası karışmış gibiydi ama sonra alını açıldı. "Oh, hayır. Ben onu... sevmedim," diye itiraf etti. "Ben sadece-" Gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla sözünü kesti.

Loto biletinin parası ödenmişti ama yine de gitmedi. Lena onun için üzüldü. Yalnız olmalıydı, diğer Amish halkından kopmuş olmalıydı. "Buraya pek uymuyorsun, değil mi tatlım?" diye sordu, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Mizahsız bir kahkaha attı. "Fark ettin mi?"

"Piyango oynayan bir Amiş tanımıyorum." Başka Amiş tanımıyordu, nokta, ama bu konunun dışındaydı.

Yabani, tel tel bıyıklarının düzeltilti, gözleri kısıktı.

"Peki, ne oldu?" diye sordu, içindeki gazeteciye ihanet ederek. "Seni dışlayan bir şey mi yaptın?"

Başını kaldırıp baktı ve cam gibi gözleri gözyaşlarıyla doldu ve güzel bir zümrüt yeşiline dönüştü. Ani bir déjà vu hissi yaşadı. Bu etkiyi daha önce yeşil gözlü başka birinde görmemiş miydi?

"Ben öyle bir şey yapmadım." Seth'in kelimeleri birbirine karıştı. "Yapmadığım şey." Kazı kazan biletini cebine koyarak topuklarının üzerinde döndü ve sendeleyerek kapıdan çıktı.

Vicdan azabıyla sarsılan Lena, onun kaldırımdan tökezleyerek inişini ve mırıldandığı küfürle Şerif Yardımcısı Doug'ı uyandırışını izledi. Adamın sözleri zihninde yankılandı: *'Yapmadığım şey.*

Hemen Jackson'ı ve onu Peter'in niyeti konusunda uyarmazsa başına gelebilecekleri düşündü. Peki ya Jackson, Peter'a haber verdiği için onu suçlarsa? Onu uyarmamak korkakça bir davranış olurdu. İsteyeceği son şey Seth gibi olmak ve hayatı boyunca harekete geçmesi gerekirken geçmediği için pişmanlık duymaktı.

Bu düşünce aklına geldikçe kalbi çarpmaya başladı. Jackson'a nasıl ulaşacaktı? Numarası yoktu. *FBI'ı aramalı mıydım?*

Sonra birden anladı. Peter'ın bu sabah fotoğrafını çektiği evi bulabilirdi. Sabah ilk iş orayı bulacak ve her şeyi itiraf edecekti.

Kararını verirken içini sakın bir kararlılık duygusu kapladı. Jackson muhtemelen onu asla affetmeyebilirdi. Öte yandan, yaptığı uyarının bir anlamı olmalıydı. Eğer Jackson'ın ona ikinci bir şans vermesi gibi küçük bir ihtimal bile varsa, bunu kabul etmeye hazırdı.

Bölüm On Dört

Jackson mutfak masasından uykulu gözlerle kendisine bakan kızına baktı. "Kreplerinde yaban mersini istemediğine emin misin?"

Silvia o hafta sonu uzakta olduğu için kahvaltılarını hazırlayan ve kendini daha neşeli bir zihniyete sokmaya çalışan oydu. Ancak Cezayir açıklarında yaşanan trajedi ve İbrahim'in ofisinin aranmasının yarıda kesilmesi arasında, hayatındaki her şey boka sarmış gibi görünüyordu. Buna, başka birine güvenmektense kendi adalet yoluna sadık kalmayı tercih eden şeri gözlü bir güzelle olan ilişkisi de dahildi. Ve bunu yaparken de, olasılıklarla dolu görünen birlikte bir gelecek ihtimalini reddetmişti.

Ona daha önce vermediği ne söz verebilirdi ki? Aklından binlerce kez geçirmişti. Belli ki ona, onun ona olduğu kadar ilgi duymuyordu, yoksa teklifini kabul ederdi. Günlerdir kendini tükenmiş, eksik hissediyordu. Kısa süre önce yeniden keşfettiği yaşama sevinci kırılmıştı.

Naomi onun sorusuna yanıt olarak "İğrenç," dedi. "Yaban mersini lapa gibi ve kreplerinizi mora çeviriyor. Neden çikolata parçacıkları alamıyoruz?"

"Çünkü yaban mersini senin için daha iyi." Kendi asık suratlı ses tonuyla yüzünü buruşturdu.

Tam o sırada, sokağın sonundaki konumları nedeniyle nadiren duyulan bir araba sesi pencereden dışarı bakmasına neden oldu. Dışarıdaki *çıkamaz sokağın* etrafında dönen şık, bordo Jaguar'ı hemen tanıyamadı ama altıncı hissi onu *görmezden* gelmemeye çağırdı.

"Tatlım, bu arabayı daha önce gördün mü?" diye sordu araba yavaşlayıp park ettiğinde, arka çamurluğu eve bakıyordu, bu yüzden sürücüyü göremiyordu.

Naomi yemek masasının yanındaki pencereden dışarı baktı. "Ah, evet. Dün burada görmüştüm. Bir adam nehrin fotoğraflarını çekiyordu."

Jackson'ın tehlikeyi algılayan anteni havaya fırladı. *Fotoğraf çekmek mi?* Aynı anda arabadan Magdalena Xenakis Alexandra'dan başka kim çıkabilirdi ki?

Şeytan'ın sözü, diye düşündü acımasızca.

Biçimli vücuduna eldiven gibi oturan kot pantolonuyla eve doğru ilerleyişini izlerken, hormonları hemen kutlama yapmaya başladı.

Beyin, onun muhtemelen iyi bir şey peşinde olmadığı konusunda onu uyardı.

"Toby!" diye bağırdı, kahvaltayı yakmadan önce ocağı kapattı. "Naomi, git Bay Burke'ü uyandır." Kız tereddüt edince onu arka salona doğru salladı. "Hadi git." Naomi gözden kaybolur kaybolmaz, adam kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kaptığı gibi açtı.

Lena elini kapı zilinden çekti ve geriye doğru sağlıklı bir adım attı.

"Burada ne yapıyorsun?" Kadının tüllü bluzunda gizli bir kamera izi aradı. Çantasını ve dolayısıyla tabancasını arabada bırakmış olmalıydı ve üzerinde bir lensi gizleyebilecek herhangi bir şey görmemişti, ama üzerinde bir dinleme cihazı olmamasına da ihtimal vermiyordu.

"Konuşmamız gerek. Jackson," dedi geniş ve dikkatli gözlerle.

Adını dudaklarında duyunca kalbi dörtlüyle koşmaya başlamadan önce durdu. "İçeri gel." Ona fazla seçenek bırakmadı. Onu mutfağa çekerek kapıyı arkasından kapattı, etrafında döndürdü ve üstünü iyice aramak için kapının cephesine doğru itti.

Çarşamba gecesine dair anılar ve kızın göğüslerini açmış, kalçalarını ayırmış halde ne kadar seksi görüldüğü hislerini kavurmuş, kızın üzerini sıvazlarken dokunuşunu kişiselleştirmemesini neredeyse imkânsız hale getirmişti. Parmaklarını kot pantolonunun ceplerine daldırdığında bir dizi araba anahtarı buldu. Tüllü bluzunun altında gizli bir dinleme cihazı aradı ama ellerinin karşılaştığı tek şey, dar bir atlete sarılmış dolgun, yumuşak göğüslerdi.

Kadının kulağa seksi gelen nefesi üzerine onu döndürdü ve çenesini avucunun içine aldı, küpelerini ve boğazındaki gümüş gerdanlığı incelemek için başını bir yandan diğer yana çevirdi. İkisi de bir kamerayı gizleyebilecek gibi görünmüyordu. Payetli sandaletlerine bile üstünkörü bir bakış attı.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu kadın, sonunda adam ellerini iki yanına bıraktığında. "Pek sayılmaz," diye homurdandı sıkılmış dişlerinin arasından. Tanrım, sadece önünde durmak baştan çıkarıcı kokusunu yayarak, vücudunda tahrik edici bir etki yarattı. Eğer Toby ve Naomi'nin varlığı olmasaydı, onu hemen şimdi, burada, duvarın dibine götürebilirdi.

Tam o sırada Toby saçları dağınık, çenesinde kirli sakal ve üzerinde alkol, tütün ve ateşli silahlar yazan sarı bir tişörtle mutfağa daldı: ALKOL, TÜTÜN VE ATEŞLİ SİLAHLAR. CİPSLERİ KİM GETİRİYOR?

"Bir ziyaretçimiz var," diye duyurdu Jackson Toby'nin şaşkın yüzüne. "O temiz." Bir elini kızın dirseğine dolayarak ona doğru yürüdü.

oturma alanına doğru ilerledi. "Biz misafirimizle konuşurken sen içeride kal," diye gözleri fal taşı gibi açılmış Naomi'ye talimat verdi.

Lena sürgülü cam kapılardan gölgeli bir güverteye kadar kendisine eşlik edilmesine izin verdi. Jackson'ın meslektaşları da onlara katıldı ve küçük kızın duymasını engellemek için kapıyı kapattı.

"Otur," dedi Jackson, üstü cam ve açık bir şemsiyeyle örtülü ferforje masadan bir sandalye çekerek.

Şüpheli ses tonundan irkilerek, Lena sert bir şekilde buna boyun eğdi. Diğer ajan aralarındaki sandalyeyi seçerken o da onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir anlık gergin bir sessizlik oldu ve sonra Jackson "Konuşun" dedi.

Lena gözlerini ona dikti. "Ben bir köpek değilim." Onun sinirlenmesini bekliyordu ama nezaket çok mu fazlaydı?

"Buna amin derim," dedi diğer ajan ve düşmanca atmosferi kurt gibi sırtarak bozdu.

Jackson ona "*Kapa çeneni*" der gibi bir bakış fırlattı. "Bize neden burada olduğunu söyle," diye emretti. "Lütfen," diye ekledi.

Lena şemsiyenin serin gölgesi altında titredi. Jackson'ın sert yüzüne bakarak, güzel bir yemek ve yumuşak bir yatakla ona kur yapmaya yemin eden adamın nerede olduğunu merak etti.

"Sizi uyarmak için buradayım, hepsi bu," dedi sert bir sesle, "Gateway'deki durumunuzu tehlikeye atmak istemiyorum. Yemin ederim."

Ondan yayılan güvensizlik neredeyse hiç azalmıyor gibiydi. Lena henüz tanışılmamış olan meslektaşına umutla baktı. En azından o adam kınamasını saklıyor gibi görünüyordu.

"Beni neye karşı uyaracaksın? Benim kim olduğumu ne zamandır biliyorsun?" diye sordu.

"Bir haftadan daha az bir süredir kimliğinizi sorguluyorum." Bakışları onun üzerinde gezindi. Gümüşü gözleriyle uyumlu koyu gri bir Polo giymişti ve bu tiki görünümün ona kolsuz bir tişörtten çok daha fazla yakıştığını kabul etmek zorundaydı. "Bir haydut gibi giyindiğinde bile haydut gibi görünmüyorsun," dedi.

Bunun üzerine diğer ajan başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi. Jackson ona tekrar dik dik baktı, gözlerinden ateş fışkırtıyordu.

Lena onu temin etmek için aceleyle, "Senin kimliğine asla ihanet etmem," dedi. "Bir zamanlar yapmış olabilirim ama artık aramızdaki şeyler farklı."

Duyguları yüzünde titreşti ve kayboldu. Sonra aynı soğuk sesle sordu: "Beni ne hakkında uyarmak istiyorsun?"

Adamın ses tonu, uzlaşma konusunda pek umut bırakmamıştı. "Abdul Ibn Wasi hakkında herhangi bir suç kaydı bulamayınca, senin resmini patronuma gönderme hatasını yaptım," diye itiraf etti. "Bu, evime zorla girmenden hemen sonraydı. Çok kızmıştım ve misillemeye açtım."

Verdiği haber uğursuz bir sessizlikle karşılandı. Lena bileziklerine baktı ve onları boş boş çevirdi. "Ondan seni teşhis etmeme yardım etmesini istedim." Cesaretini toplamak için dudağını ısırarak başını kaldırdı ve Jackson'ın soğuk bakışlarıyla irkilmeden karşılaştı. "Yani patronun beni teşhis etti," diye tahmin etti, keskin ünsüzlerle tiksintisini ele verdi. "Nasıl olduğunu söyledi mi?" "Bir senatörün yardımıyla."

Ajanlar şaşkın bir bakış attılar. "Hangi senatör?" diye sordu diğer adam.

"Bilmiyorum. Peter hiç söylemedi. Ama şimdi Gateway'in federal soruşturma altında olmasından dolayı çok sinirli. Sam Amca'nın Müslüman Amerikalıların sivil haklarını ihlal ettiğini düşünüyor ve senin kimliğini açığa çıkaracak Jackson. Dün Gateway'den ayrılırken ikinizin fotoğraflarını çekti. Sonra sizi buraya kadar takip edip araçlarınızın ve kızınızın fotoğraflarını çekti."

Jackson bronz teninin altında gözle görülür bir şekilde soldu. "Hayır," diye bağırarak parmağıyla onu işaret etti. "O resimleri ondan uzak tut. Naomi'nin benden intikam almaya çalışan Yüzde Beş'likler tarafından hedef alınmasına izin vermeyeceğim."

"Sorun yok-"

"Hayır, tamam değil!"

"Fotoğraflarının hepsi bulanık," diye güvence verdi ona. "Ayrıca, onları yayınlamayacak. Peter bir ahmak olabilir ama sadece siyasi bir açıklama yapmaya çalışıyor; bir çocuğu asla riske atmaz."

Jackson'ın çene kasları zıpladı. "Bu konuda haklı olsan iyi olur."

"Öyleyim." Özrünü boğuk bir boğazdan geçirdi. "Ve her şey için özür dilerim." Ondan yayılan hayal kırıklığı, karanlık bir köşeye çekilip ağlamak istemesine neden oldu. "Bunun olacağını bilseydim, yemin ederim en başta Peter'dan asla yardım istemezdim. Tüm sorumluluğu üstleniyorum. Ve eğer teselli olacaksa, Peter'ın ifşası yayınlanmak üzereyken seni uyarabilirim."

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu diğer adam.

Ona bakan Lena, sanki kıyamet için geri sayımı başlatmış gibi bakmadığı için rahatladı.

"Halka açılmadan önce ne kadar derine inmek istediğine bağlı. Ama öğreneceğim," diye söz verdi.

Jackson hiç uyardırmadan sandalyesini geriye itti. "Senden istediğimde burayı terk etmeliydin." Bir an için sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi ona doğru baktı, ama sonra tek kelime etmeden evden çıktı, eve girdi ve kapıyı arkasından zorla kapattı.

Onun kınamasıyla sarsılan Lena, ani ürpertisini önlemek için kollarını kavuşturdu. Kendine acıma ve pişmanlık gözyaşları gözlerini yaktı, ancak diğer ajan onu bu kadar yakından izlerken onları dökmeyi reddetti.

"Kahvaltıya kalmak ister misin?"

Bu misafirperver soru dikkatini adamın çarpık gülümsemesine çekti. Jackson'ın kınamasından bu kadar etkilenmemiş olsaydı, adamın umursamaz tavrı onu neşelendirebilirdi.

"Gitmeliyim." Ayağa kalkmaya başladı.

"Kal." Sandalyesinden kalkıp elini kadının omzuna koyacak ve onu geri itecek kadar ileri gitti. "Olan oldu," diye düşündü. "Bari burada kalıp günün daha iyi geçmesini izleyelim."

"Bu çok felsefi ama-"

"Tobias," diye kendini tanıttı ve tokalaşması için elini uzattı.

Bunu yaptı ve adamın ellerinin tıpkı geri kalanı gibi güçlü ve düzgün olduğunu fark etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum ama sanırım Jackson gitmemi tercih eder." "O kadar emin olma," dedi göz kırparak.

Tam o sırada cam kapı açıldı ve Jackson eşikte durup ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Kahvaltı için kalabilirim," dedi sertçe.

Şaşkınlıkla ona bakan Lena, vücudunun sert hatlarında ihanetten başka bir şey okuyamadı.

"Ailenizle geçirdiğiniz zamana müdahale etmek istemem," diye karşı çıktı.

Tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Kal," diye tekrarladi. "Toby, git Ike'a neler olduğunu anlat." Mutfığa doğru dönerek kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

Toby, Jackson'ın emrini yerine getirmek için ayağa fırlarken Lena'ya "Hemen dönerim," dedi.

Lena tek başına manzarayı seyretti. Sakin ve masmavi Patuxent Nehri, katlanır sandalyelerin ve kırmızı plastik bir kovanın daha mutlu zamanlara işaret ettiği uzun basamakların sonundaki kumsalı öpüyordu. Nasıl olduğunu düşününce

Öfkeli Jackson'ın onu kahvaltıya davet etmesi büyük nezaketti. Yoksa onu burada tutarak, güç sahiplerinin kendisinden ne yapmasını istediklerini görmeyi mi bekliyordu? Muhtemelen öyleydi.

İzlendiğini hissederek tekrar cam kapıya baktı ve Jackson'ın kızının içeride durup kendisine baktığını gördü.

"Merhaba." Lena dostça bir gülümseme takındı.

"Merhaba." Kız utangaç bir gülümsemeyle gülümsemeyi başardı. "Çok güzelsin."

Bu yorum acı bir kahkaha atmasına neden oldu. Şu anda kendini hiç de güzel hissetmiyordu. "Babanla geçirdiğin zamanı böldüğüm için özür dilerim," diye özür diledi.

"Sorun değil. Onun meşgul olmasına alışkınım."

Kız temkinli adımlarla balkona çıktı. Taze yüzü ve bilge bakışlı gözleri Lena'ya Alexa'yı hatırlattı. Boğazında bir düğüm oluştu.

"Bizimle kahvaltı yapacak mısınız?" diye sordu küçük kız.

"Sizin için de uygunsu."

"Elbette. O zaman belkisen olabilir gel aşağı için ve plaj ile sonra bize."

Bu teklif onun durumdan ne kadar habersiz olduğunu kanıtlıyordu. "Belki," diye yanıtladı Lena.

"Büyükanneimin mayolarından birini ödünç alabilirsin. Bu hafta sonu çiçekleri sulamak için eve gitti."

"Göreceğiz." En azından Silvia Shultz onun hakkında olumsuz bir fikir oluşturacak kadar etrafta değildi. Jackson'ın kınamasıyla baş etmek yeterince zordu.

"Portakal suyu mu süt mü?" diye sordu açık kapıdan.

"Portakal suyu, lütfen. Dur, yardım edeyim."

"Naomi'yle konuş," dedi kısaca. Süt istediğini söyleyen kızına baktı ve sonra ortadan kayboldu.

"Naomi, çok güzel bir isim," diye yorumladı Lena.

"Teşekkürler." Naomi, Toby'nin boşalttığı sandalyeye kayd. "Kaç yaşındasın sen?" Lena sordu.

"On iki buçuk."

"Ne kadar da büyümüşsün. Dur tahmin edeyim: Yedinci sınıfa mı gidiyorsun?" Kız yüzünü buruşturdu ve içini çekti. "Evet."

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun."

"Çünkü ortaokulda çok fazla drama var. Gerçek arkadaşlarının kim olduğunu bile bilmiyorsun."

Lena'nın kalbi sıkıştı. Muhtemelen Jackson da şu anda onun hakkında böyle hissediyordu. Kendini nasıl affettirebilirdi ki?

Jackson krep tabağına yumuldukça, kızgınlığını bastırmak için daha fazla mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Kahretsin, Lena patronunu işe karıştıtarak onun kimliğini açığa çıkarmıştı! *Ama kafasının içindeki bir ses bunu istemeden yaptığını söylüyordu.* Güvertedeki masanın karşısında kızıyla etkileşimini izlerken, onu hâlâ istediğini itiraf etti, sadece fiziksel olarak değil, hayatının her alanında.

Onu seviyorsun, diye suçladı kafasının içindeki küçük bir ses ve değişen koşullarının ona karşı olan hislerini değiştirmediğini fark etmesine neden oldu.

Lena'nın arkadaşlığının tadını çıkaran tek kişi de o değildi. Naomi'nin sağında parlayan gamze de benzer bir hikâye anlatıyordu. Ike Afganistan'dan yaralı olarak dönmeden önceki kış Eryn'i buz patenine götürdüğünden beri kızının bir yabancıyı etkilemek için bu kadar çabaladığını görmemişti.

"Evli değilsin, değil mi?" Naomi ağzından kaçırıldı.

Jackson yüzünün ısındığını hissetti ve bu gerçeği hemen kahve fincanının arkasına sakladı.

"Hayır." Lena başını sallarken peçeteyle ağzını sildi. "Hiç evlendiniz mi?"

"Naomi," diye uyardı Jackson.

Lena, yüzü belirgin bir şekilde kızarmış olmasına rağmen, "Sorun değil," diye onu temin etti. "Hayır, ben hiç evlenmedim."

"Babam annemle evliydi," dedi Naomi, "ama annem bir araba kazasında öldü."

Jackson çatalını yere bıraktı. "Çok özür dilerim."

Lena'nın samimiyeti doğrudan kalbini kesiyordu. Ona bakıp acımasını görmeye dayanamıyordu. "Ailenizden birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kız kardeşim senden sadece birkaç yaş büyükken öldü."

"Nasıl öldü?"

Jackson'ın midesindeki krepler betona dönüşüyordu. "Tatlım," diye sertçe araya girdi, "Bay Burke ve ben sabah konferansımızı yaparken Lena'yı sahile götürmeye ne dersin?" Ike, Jackson'ın kimliğinin açığa çıktığını öğrenmeden önce bile saat 10:30'da bir telekonferans planlamıştı. Görev Gücü lideri, Lena hakkında ne yapacaklarını tartışmadan önce

Lena'nın kapıdan çıkıp gitmesini istemiyordu.

"Evet!" Naomi yemek yiyor gibi yapmaktan vazgeçerek bağırdı. "Sahilde oynamak ister misin?" Lena'nın cevap vermesini beklemedi. "Hadi gidelim!" Tabağını ve kaplarını toplayarak içeri taşımaya başladı. "Giymen için büyükannenin takım elbiselerinden birini bulacağım."

Şaşkın görünen Lena daha yavaş kalktı. Naomi eve girerken adamlara, "Bu sorgulanmak üzere tutulduğum anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Jackson gözlerini kırptırdı. Onu sonsuza kadar rehin tutmak istiyordu. "Henüz bilmiyorum," diye karşılık verdi. Şu anda onun kancasının ucunda olması, affedilmek için kıvrınması ve sürünmesi hoşuna gidiyordu. "Toby ve benim patronumuzla bir telefon görüşmemiz var. Onunla konuştuktan sonra ne durumda olduğumuzu öğreneceğim. Uzun sürmez ve Naomi'nin senin gözetimine ihtiyacı var."

"Tamam," diye kabul etti. Endişeli ama teslim olmuş bir ifadeyle Naomi'yi içeri kadar takip etti.

Toby gözlerinde onaylayan bir parıltıyla, "Seni entrikacı herif," diye mırıldandı. "Onu sadece daha sonra bir şeyler yapma umuduyla burada tutuyorsun."

Jackson ona uzun ve sert bir bakış gönderdi. "Ben pişirdim, sen de temizle," diyerek Toby'nin şeytani kıkırdamasını duymazdan geldi ve masayı toplaması için yanından ayrıldı.

E-postalarına göz atmak için ofise kapanan Jackson, Toby'nin haklı olduğunu kendi kendine itiraf etti. Lena soruşturmalarını tehlikeye atmış olabilirdi, onun gelecek vizyonunu reddetmiş olabilirdi ama yine de onu umutsuzca istiyordu.

En azından patronunun niyeti konusunda onları uyarmıştı, diye hatırlattı kendi kendine. Daha düşük seviyedeki bir kadın çekip gidebilir ve zarların nereye düşerse düşmesine izin verebilirdi.

Bir elini yüzünde gezdirdi. Bu kadar belirsizlik varken, geleceğin herkes için ne getireceğini bilmek imkânsızdı.

Toby, Ike'in görüntüsü uyarı zili eşliğinde ekranda belirdiğinde odaya girdi. "Bir fırsat yakaladık," diye duyurdu Ike, doğrudan konuya girerek. "Ve şüphelendiğin gibi hip hop müziğiymiş Maddox. İyi iş çıkardın."

Toby onun sırtına sertçe vurdu. "Aferin sana, Jack!"

Ike devam etti. "Zekeriya'nın belli bir müzik sitesini ziyaret etme alışkanlığı olduğunu biliyorduk, ancak siz söyleyene kadar, en iyi on seçimi olarak koyduğu müziğin şifrelenmiş olduğunu fark etmemiştik. İmamlar bu şekilde radarın altından uçuyorlardı. Zekeriya İbrahim'in mesajlarını yayıyor

Yüzde Beş takipçileriyle müzik aracılığıyla iletişim kuruyor. Buna Tanrı'nın Zıplaması diyorlar."

Jackson'ın karanlık havası dağıldı. Belki de Gateway'den beklediğinden daha erken ayrılacaktı ve kimliğinin ortaya çıkması önemli olmayacaktı.

"Bu grubun bir devrim planladığından artık tamamen eminiz," diye devam etti Ike, Jackson'ın umutlarını bağlayarak, "ama uzmanımız bir şifreleme uzmanı, bir Yüzde Beşçi değil ve sadece şarkı sözlerinden bile şiddetin ne zaman patlak vereceğini söyleyemiyor. İşte kötü haber: On iki binden fazla web sitesi ziyaretçisi Zekeriya'nın en iyi seçimlerini onayladı, bu da imamların şüphelendiğimizden daha fazla takipçisi olduğunu gösteriyor. Çoğunluk doğu kıyısında yer alıyor ve en büyük yoğunluk şaşırtıcı olmayan bir şekilde Washington bölgesinde."

Önsezi, Jackson'ın iyimserliğini saklandığı yere kadar kovalayan boz başını kaldırdı. Kıyamet Günü, bir kıyamet günü kehanetinden çok bir gerçeklik gibi gelmeye başlamıştı.

"Bu öğleden sonra," diye devam etti Ike, "kendini Yüzde Beşçi olarak tanımlayan hapisteki rapçi Hakim Allah ile ciddi bir tartışma yapacağım. Müziğin şifresini çözmek ona daha hafif bir ceza kazandırır. Umalım da bizim kaçırdığımız ayrıntılara ışık tutsun."

Ekibin bakışları Toby'ye kaydı. "Senin önerin üzerine Burke, itfaiye şefi yarın öğlen Gateway'e gelecek. Liderlerin herhangi bir yasayı ihlal ettiğinden şüpheliyim ama Maddox, bu sefer Zekeriya'nın ofisini aramak için bu dikkat dağıtma yöntemini kullanabilirsin. O propan tanklarının nereye gittiğini bulmaya çalış. Adresler Zekeriya'nın listesini takip edenlerin alan adlarıyla eşleşirse, şüphelileri tutuklamaya ve sorgulamaya başlamak için yeterli ipucuna sahip oluruz. Bu da din adamlarına karşı davamızı güçlendirecektir."

"Tamamdır."

"Ve bu arada beyler, Şubat ayında baba olacağım."

Ekleme şaşkınlık bir sessizlik yarattı. Ike artık kameraya bakmıyordu. Klavyesindeki tozu siliyormuş gibi yaparken kulaklarının ucu pembeleşti.

Toby bu garip anı bir "Hooah! Aferin, patron."

Jackson'ın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. Birden Ike'in son birkaç haftadır neden bu kadar huysuz olduğunu anladı. Belli ki babalık hayaleti onu dehşete düşürmüştü. Eryn, Ike'in ailesinin onu istismarcı bir ağabey tarafından büyütülmesi için terk ettiğini onunla paylaşmıştı. Eryn'e göre

Son zamanlarda Ike'in özgüveni üzerinde çalışıyordu, öyle ki artık haberlerini ekiple paylaşacak kadar olumlu hissediyordu.

"Senin adına sevindim, Ike," dedi Jackson, Ike'in bir kolunda bebek, diğerinde en sevdiği uzun menzilli tüfeği taşıırkenki zihinsel resmine sırtarak. "Harika bir baba olacaksın."

"Evet, şey..." Ekip lideri çenesini kaşıdı ve konuyu değiştirdi. "Gazeteci hakkında-"

"Magdalena."

Ike kaşlarını kaldırarak ona bir bakış attı. "Doğru, o. Ona kimliğinizin basına sızması halinde kendisini şahsen sorumlu tutacağımızı söyleyin."

Jackson zorla nefes verdi. "Bu noktada her şey onun elinde değil."

Ike ısrar etti. "Ona en az yirmi dört saat önceden haber vermesini istediğimizi söyle. Patronunun ifşaatını halka açıklayacağını öğrendiği anda Toby'yle temasa geçer ve o da seni oradan çıkarır. Neler olduğu umurumda değil Maddox. O haydutlara ve din adamlarının misillemesine karşı kendini savunman için seni orada bırakmayacağım. Ve artık bir senatörün de işin içinde olduğunu bildiğimize göre, bu ifşayı durdurmanın bir yolu yok."

"Teşekkür ederim efendim, ama dediğiniz gibi imamların suçlanmasını garanti altına almak için yeterli kanıtı ihtiyacımız var."

"Ve onu alacağız. Bu hafta," diye güvence verdi

Ike. "Hakim Allah ile iyi şanslar," diye atıldı

Toby.

Jackson, Ike onlara günün tadını çıkarmalarını emredip ortadan kaybolurken, şansa ihtiyacı olan kişinin hapisteki rapçi olduğunu düşündü.

Jackson onları dışarı çıkardı. Kimliğinin açığa çıkmasından endişe etmesi gerektiğini biliyordu; bunun yerine, düşünceleri iki önemli kadının onu beklediği sahildeydi.

Toby, "Eğer bugün bundan bir parça alamazsan, Stonewall, yemin ederim bir rakibin olacak," dediğinde sandalyesinden kalkmış ve kapıyı açıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar Jackson meslektaşının üzerine eğilmiş ve ateş püskürüyordu. "Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı.

Toby'nin koyu mavi gözleri onunla alay etti. "Sakin ol dostum, senin bölgene asla izinsiz girmem. Ama cidden, çocuğa senin için göz kulak olurum, böylece en iyi atışını yapabilirsin."

"Kaba olma," dedi Jackson, ofisten çıkıp koridoru geçerek odasına doğru yürürken.

Bir dakika sonra koridorda karşılaştılar; Toby Hawaii tişörtü ve yırtık kot pantolonuyla, Jackson ise mayosuyla. Toby soran bir kaşını kaldırdı ve Jackson yüzünün ısındığını hissetti. "Teklifini kabul ediyorum," dedi kısaca. "Bana yarım saat ver."

"Yarım saat mi?" Toby gözlerini devirdi. "Böyle bir vücut en az bir saat boyunca dövülmeli..."

Jackson parmağıyla onu uyardı. "Sakın söyleme." İş arkadaşının bu kadar kolay damarına basmasından tiksinen Jackson, Toby'nin hınzırca kıs kıs gülmesine aldırmadan sürgülü cam kapılara doğru yürüdü.

"Annem her zaman üzgündü," diye açıkladı Naomi, bir kale hendeği oyarken küreği kumda kayıyordu.

Lena bakışlarını dans eden sudan ayırıp yanında oturan, başını konsantrasyonla eğmiş kızın profiline çevirdi. Soru sorarak çocuğu istismar etmeyeceğine dair kendine söz vermişti ama Naomi'nin yönlendirilmeye ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı. Sözleri her türlü trajik durumu akla getiriyordu.

Belki Lena kendine *küçük* bir soru sorma izni verebilirdi. "Neden üzgündü?"

Naomi omuz silkti. "Sanırım babamı özliyordu, çünkü o Irak'taydı. Ama ne zaman eve gelse annem sinirleniyor, bazen ağlıyor ya da tek başına yürüyüşe çıkıyordu."

Oh, canım.

"Senin seksi olduğunu düşünüyor, biliyorsun," diye gönüllü oldu kız, güneşe karşı gözlerini kısarak ona bilerek gülümsedi.

Zevk, Lena'nın en uç noktalarına kadar karıncalanıyor, ancak bir pişmanlık zonklamasıyla kaybolup gidiyordu. Jackson'ın onu affedip affetmeyeceği büyük ölçüde soruşturmada ne olacağına bağlıydı. Lena'nın endişelenmesi gereken kendi kaygıları vardı: Davis'le yapacağı görüşme, Peter'ın Jackson'ın kimliğini açığa çıkarıp çıkarmayacağı, Jackson'la yeniden bir araya gelme şanslarının olup olmayacağı.

Şu anda aralarında cinsel ya da başka türlü bir ilişki olmasını ummak gülünç görünüyordu.

"Sanırım yüzmeye hazırım," diye karar verdi Lena, düşen moralini yükseltmeyi umarak.

Naomi ayağa fırladı. "Söz veriyorum, derine inmedikçe hiç çamurlu değil," diye cesaretlendirerek sığığa doğru koştu ve altına daldı

Yüzeye.

Lena tül bluzunu çıkardı ve bir sandalyenin üzerine örttü. Üzerinde sadece kraliyet mavisi atleti ve dizlerine kadar sıyrılmış kot pantolonu olduğu halde, baldırlarını hoş bir serinlikle saran suya temkinli bir şekilde girdi. "Vay canına, bu harika hissettiriyor," diye itiraf etti, Silvia'nın mayo teklifini geri çevirmekle doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Evin yukarısındaki hareketlilik gözlerini yukarı kaldırmasına neden oldu. Elinde bir kol dolusu havluyla aşağı inen Jackson'ı görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Toby bir soğutucu taşıyarak onu takip ediyordu ama Lena'nın gözleri sadece pürüzsüz çiplak gövdesiyle kalbini hızlandıran Jackson'daydı.

Abdul Ibn Wasi olarak ona güçlü ama yasadışı bir şekilde hitap etmişti. Jackson Maddox olarak, varlığının hayranlık ve arzu uyandırmayan hiçbir boyutu yoktu.

"Dik dik bakıyorsun," diye alay etti Naomi.

"Değilim." Lena döndü ve ona su sıçrattı. Naomi de onun sırtına sıçradı ve Lena'nın atletini ıslattığını fark edince pişmanlık içinde nefesini tuttu. "Sorun değil. Bu tişörtü ıslatabilirim." Tekrar merdivenlere baktı.

Jackson'ın yetenekli dilinin hatırası, onun yaklaşmasını izlerken kemiklerini Jello'ya çevirdi. Daha geçen gece masayı kavradığını ve ona sahip olmak için yalvardığını düşünmek. İçini bir özlem ürpertisi kapladı, meme uçlarını incitti ve yüzünü ısıttı.

Son merdivenlerden inerken Jackson'ın keskin bakışlarından tepkisini saklayamadı. Toby'nin onu görmesini engelleyerek havlularını katlanır sandalyelerden birinin üzerine bıraktı ve suyun içinde onlara doğru ilerledi.

"Siz ikiniz eğleniyor musunuz?" diye sordu, bakışları kızın sıırılsıklam olmuş bedenine yöneldi.

Üstt

e. "Evet," diye koro halinde söylediler.

Jackson'ın ultimatomenin kabul etmemenin verdiği vicdan azabı Lena'nın kadınsı kısımları. *Çok geç olmadığını söyle, diye* sessizce yalvardı. Onu bu şekilde, iş dışındaki hayatında, kızıyla etkileşim halinde görmek, ona o kadar güçlü bir şekilde hitap ediyordu ki, ona sahip olmak zorundaydı, onunla ilgili her şeyi öğrenmek, onu tamamen ve tamamen ele geçirdiğini hissetmek zorundaydı.

"Bizimle yüz baba," diye emretti Naomi, üzerine su fırlatarak.

Sahte bir öfke kükremesiyle kızına saldırdı ve onu sığılığa doğru sürükledi. Bir sıçramayla birlikte düştüler ve yer değiştiren su Lena'ya doğru kabararak kot pantolonunu kalçalarına kadar ıslattı.

Şok olmuş bir halde Toby'nin alaycı bakışlarına karşılık verirken, Toby sandalyeye oturup birasıyla onu selamladı. *Oh, neyse ne.* Tekrar kurumadan önce muhtemelen çok daha fazla ıslanacaktı.

Peşlerinden daldı.

On Beşinci Bölüm

Toby telefonuna bakarak, "Bilginize, saat öğleden sonra üç," diye seslendi.

Onun yanındaki şezlongda oturan Lena, gün boyunca defalarca ıslanmış ve kavurucu güneşte kurumuş olan giysilerine baktı. Şimdi yine ıslanmıştı. Emdiği soğuk bira sayesinde, Jackson'ın Naomi'yi şamandırasında gezdirmesini izlerken kendini hem harika bir şekilde mutlu hem de şehvetli bir şekilde uyarılmış hissediyordu.

Son on yıl içinde bu kadar keyif aldığı tek bir gün bile hatırlamıyordu. İkiisiyle birlikte saatlerce nehirde yüzdükten, rahat bir sohbeti paylaştıktan ve tavuklu salatalı sandviç ve çileklerden oluşan bir piknik yaptıktan sonra, istediği son şey son iki haftadır kendisi için yarattığı gerçekliğe geri dönmekti.

Toby'nin sözleri üzerine Jackson ona baktı, yüzünde isteksiz bir ifade vardı. "Dışarı çıksan iyi olur," diye yorum yaptı. Naomi'yi şamandırasında güneşlenmesi için bırakarak sudan çıktı. Güçlü göğsünden aşağı süzülen damlacıkların üzerinde parlayan güneş ışığı onu koyu tenli bir Poseidon'a benzetiyordu.

Lena'nın kalbi genişledi. Adamın ona bundan daha fazla hitap etmesi mümkün müydü? Bugün söylediği ve yaptığı her şey Lena'nın nabzında ve duygularında anında bir etki yaratmıştı.

Naomi kafasını kaldırdı. "Oh, adamım! Biraz daha kalamaz mı?"

Yapamaz mıyım? diye sordu Lena'nın kafasının içindeki davacı ses.

"İkimiz de işe gitmek için hazırlanmalıyız, tatlım." Jackson'ın sert ama nazik tonu tartışmayı anlamsız kılıyordu.

Lena onun atılganlığına hayranlık duyarken, sözleri bir vicdan azabı uyandırdı.

"Ayrıca, büyükannen bir saat içinde burada olacak," diye ekledi, farkında olmadan ona gitmesi için bir itici güç sağladı. "Ben Lena'ya giyecek bir şeyler bulup onu yolcu ederken sen de burada Bay Burke'le kal."

"Ama yapacak bir şey yok," diye itiraz etti Naomi, şezlonguna geri yaslanarak.

Toby beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı, güneş gözlüklerini çıkardı, hasır şapkasını bir kenara fırlattı ve renkli gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başladı. "Seni diğer tarafa çekeyim," diye teklif etti.

Naomi gözlerini kısarak karşı kıyıya baktı. "O kadar uzağa yüzemezsin."
Ama Toby'nin geniş ve çıplak sırtına bir kez bakan Lena, onun bunu yapabileceğinden emindi.

Toby suya dalıp Naomi'nin salına tutunurken Jackson, "Gidelim," diye ısrar etti.

"Baba," diye sevinç ve dehşet karışımı bir çığlık attı. "Beni kaçırıyor!"

"Güvende olacaksın," diye seslendi Jackson güvenle. "Lena'ya hoşça kal de."

Birbirlerini bir daha görmeyecekleri bir veda mı?

"Güle güle!" Naomi seslendi.

Lena dokunaklı bir vedayla Alexa'ya nasıl hiç veda edemediğini hatırladı. "Güle güle, Naomi. Bugün harika vakit geçirdim."

Jackson omuzlarına bir havlu örterken ona araştıran bir bakış gönderdi. "İyi misin?"

"Evet." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Naomi harika biri. Ondan çok hoşlanıyorum."

Arkasına yaslanmış, yavaş akan nehirde ilerlerken güneşe gülümseyen kızına bir bakış attı. "Onun çocukluğunu çok özledim," dediğini duydu sert bir sesle. "Ama bu değişecek."

Lena onun acı dolu yüz ifadesine bakınca, onun savunmasız tarafını gördüğünü fark etti. Kalbi ikiye bölünmüş gibiydi. "Karını özlüyor musun?" diye ağzından kaçırdı.

Adamın şaşkın bakışları kadının meraklı doğasına lanet etmesine neden oldu ama sonra adamın sözleri kulaklarına ulaştı ve sorduğuna memnun oldu.

"Dürüst olmak gerekirse, tanıştığımızdan beri düşündüğüm tek kadın sensin."

Lena'nın ayak tabanlarını yakan kum, yerden birkaç santim yukarıda süzülmediğinin tek göstergesiydi. Gururunu bir kez ve sonsuza dek gömme zamanı gelmişti. "Yeniden başlayabilir miyiz Jackson?" diye yalvardı.

Yavaş bir gülümseme dudaklarını geriye çekti ve yanaklarına oyduğu gamzeler başını döndürdü. "Bu hoşuma giderdi," diye kabul etti.

Hemen ardından Lena'nın elini tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti. Kendini bir genç kız gibi hisseden Lena, kalbi çarparak yeniden başlamanın neye benzeyeceğini merak ederek onun yanında zikzaklı merdivenleri hızla çıktı.

Onu evin arka tarafındaki serin koridora götürdü. "İçeri gel," dedi ve onu orta boy bir yatağın bulunduğu düzenli bir yatak odasına götürdü. Kadın biliyordu ki

Sadece kokusundan bile onun olduğunu anladım. "Bu ıslak kıyafetleri çıkarman gerek. Sana evde giyecek bir şeyler bulacağım."

Çekmecelerini karıştırmaya başladı, sonra kapı tıkırdayarak kapanıp Lena atletini başının üzerinden çıkarınca dondu kaldı. Adamın bakışlarındaki ateş onunkilere sıçradı, sonra çıplak göğüslerine indi, kot pantolonunu bilinçli bir şekilde kalçalarından sıyrıp bacaklarından aşağı indirirken izlediği yolu takip etti ve iç çamaşırını da beraberinde sürükledi. "Geçen gece başladığın işi bitirmeni istiyorum," diye rica etti Lena, özlem dolu bir sesle. Jackson'la ilgili bir şey içindeki dişi kaplanı ortaya çıkarmıştı ve şu anda alçakgönüllülüğü daha az umursayabilirdi.

Eğer onu hemen şimdi, burada kendisine ait yapmazsa, kendi kendini patlatacaktı.

Teşekkürler Tanrım, diye düşündü Jackson. Karıştırmakta olduğu çekmeceyi kapatıp sözsüz bir şekilde ona yaklaştı, kapıya yasladı ve dudaklarını arayan dudaklarının üzerine bastırdı.

Öpüşme dışarıdaki güneş kadar yakıcıydı. Dilleri birbirine dolanmış olan Jackson, göğsüne bastırıldığı serin ve yumuşak tümsekleri avuçladı. Başparmaklarıyla kadifemsi tepelerin etrafında dönerek meme uçlarını sertleştirdi ve onu arzuyla uyuşturan seksi bir inilti çıkardı.

Yol boyunca bir yerlerde, her anın tadını çıkarırken ona yavaşça kur yapma planları alev almıştı. Lena söz konusu olduğunda, kendini kontrol etmek ve önceden plan yapmak imkânsız hale geliyordu. Öpüşmeyi keserek kollarının uzunluğunu okşadı, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve onu yatağa doğru çekti.

Kadın isteyerek onu takip etti. Yanakları renklenmiş, gözleri beklentiyle ışıldarken, zarifçe yatağa uzandı ve ona yer açmak için ortaya doğru kaydı. Bacakları hafifçe ayrılmış, ten rengi çizgileriyle özel bölgelerini vurgulayan kızın görüntüsü, adamın mayosunu çıkarıp zihninde bir resim çekecek kadar duraklamasına neden oldu. Bu anının tadını daha sonra çıkaracaktı. Çırılçıplak, bacaklarını ayırmak için üst kollarını kullanarak onun üzerine süründü. "Çok güzel," diye mırıldandı onu içine çekerek.

"Jackson." Durgun bir davetkârlıkla kavis çizdi.

Bir hırıltıyla ağzını kızın göbeğine indirdi, dilini oradaki çukura soktu ve nehirden gelen tuzun tadına baktı. Dudaklarıyla kalça kemiklerinin beşiğini ölçtü, kalçaları ile vulvası arasındaki parantezleri mandalladı, kalçaların arasından görünen baştan çıkarıcı pembe ete yaklaştı.

dolgun tümsekler. Sonunda yumuşak yaprakları yaladığında, kızın memnuniyet çışlış damarlarına ilaç verilmiş gibi çarptı.

Keşke onu en çok neyin memnun ettiğini öğrenmek için dünya kadar zamanı olsaydı. Şimdilik dilinin kelebek fiskeleri ve nemli açıklığına soktuğu parmağı yeterli görünüyordu. Kız kalçalarının hevesle elinin üzerine doğru ittiğinde, ikinci bir parmak daha ekledi. Kadının kasları onu kavradı ve hevesini ele verdi.

"Lütfen, bu sefer içimde olmanı istiyorum."

Kendini tekrar mahrum bırakmak istemiyordu. Tıraş setinde bulduğu bir prezervatifi alıp dişleriyle ambalajını yırttı. "Uzun zaman oldu," diye itiraf etti, beceriksiz ellerinden utanarak. Profilaktikler asla yeterince büyük görünmüyordu. Ama kadının geniş ve ışıltılı gözleri merhametle onun yüzüne odaklanmıştı.

Prezervatif onu örterken, açık kalçalarının arasına yerleşti ve ona baktı. Hızlı hızlı nefes alıyor, sanki o anın aciliyetine kapılmış gibi omuzlarını yoğuruyordu. Adam onun boğazında atan nabzı görebiliyordu.

"Magdalena," diye mırıldandı, penetrasyonunu santim santim ilerletirken en ufak bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını izliyordu. "Konuş benimle. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Daha fazla." Kadının şehvetli cevabı neredeyse onun felaketiydi. Çok erken gelmekten korkarak hareketsiz kaldı.

Dalgalanarak onu daha da derine çekti.

Zevk Jackson'ın omurgasına yayıldı ve neredeyse kafasını patlatacaktı. "Söz ver bana," diye mırıldandı, "bu son olmayacak." Her ne kadar şu anda Davis'i düşünmek istemese de, geleceğin her ikisi için de neler sakladığından korkuyordu. "Bana dikkatli olacağına söz ver."

Gözleri onunkilerle kilitlendi. "Söz veriyorum."

Kendini duygulara teslim ederek, kadının içine doğru sonuna kadar itti.

Lena cennette olmalıydı. Bu mutlak, nefis tatmin duygusunu daha önce hiç yaşamamıştı. Şok edici derecede iç gıcıklayıcı, aşırı derecede erotikti. İlkel bir ritim, geometri yasalarına meydan okumalarını sağlayan kaygan bir ısı yayarak, çekirdeğinde nabız gibi atıyordu. Tanrım, onun içinde inanılmaz hissediyordu!

"İyi misin?" diye sordu. "Oh, evet."

Adam kıpırdandı ve kadının içinde uçurumun kenarına s ur klenmek için amansız bir istek uyandırdı. "Beni oraya götür Jackson," diye yalvardı, ona ayak uydurması için ikna etmeye çalışıyordu.

Hareket ettiğinde ona hissettirdikleri, onu bir dürtü ve iştah yaratı ına d n   t rd . İster hızlı ve sert, ister derin ve yavaş olsun, vücudunun onunkine her girişi tam da vücudunun istediği şeydi.

Adam farklı bir ritme geçtiğinde "M kemm l," diye nefes aldı. Hafif bir ter tabakası her ikisini de kaplayarak vücutlarının kaygan  arpı masını arttırdı. "Durma," diye yalvardı adam kontrolü ele almak için mücadele ederken. "Asla durma, bebe im."

Ama duyuları ancak bu kadarını kaldırılabildi. Bir coşku  ı lı ıyla, onu salıverilmenin e i ine doğru sürükleyen akıntıya teslim oldu. Jackson'ın karşılık veren homurtusuyla birlikte uçurumun kenarından a a ı yuvarlandılar ve birbirlerinin kollarında güven içinde kıyıya doğru nazıkçe süzülene kadar zevkle çarparak yüzeyin derinliklerine battıkları bir mutluluk havuzuna d   t ler.

Kirpiklerinin arasından bakan Lena, kendini yirmi dakika önce bulundukları yerde bulduğunda neredeyse  a ırmı tı ama oda belirgin bir şekilde daha sıca tı ve seks kokuyordu. Jackson'ın hayret ve  a kınlık dolu ifadesi kendisinininkinin aynadaki yansıması olmalıydı.

Payla tıkları şey yüce, korkutucu derecede mükemmeldi.

 efkatli parmaklarıyla kızın yana ındaki nemli bir sa  telini sildi. Ağır i   eki i, g  s ne aniden inen basınçla  rt   yor gibiydi. Onu bırakmak istemiyordu, güvenliğinin artık onun ellerinde olduğunu bilerek Gateway'e geri dönmesine izin vermekten korkuyordu. Ya Peter halka açılmadan önce ona söylemeyi reddederse? "İkimiz için de korkuyorum," diye itiraf etti.

Kolları onun etrafında sıkıla tı, onu daha güvenli bir şekilde tuttu. "Eve gitmek için çok geç değil," diye hatırlattı ona.

"Ve seni burada yalnız mı bırakayım? Hiç sanmıyorum."

"Patronun hikayesini halka a ıkladı ında bize haber verdiğin sürece bana bir şey olmaz. Burada tehlikede olan sensin."

"İyi olacağım," diye karşılık verdi, aynı kelimeleri kullanarak. Sessizli e gömüldüler, aralarında huzursuz bir ate kes vardı.

"En çok neden korkuyorsun Jackson?" diye sordu, korkusu dilinden dökülen kelimelere hükmederek onu alt etti.

Derin bir nefes aldı ve sonra hepsini birden bıraktı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet." Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek, bu ayrıntıları daha sonra çıkarıp inceleyeceği aşk mektupları gibi kafasında taşımak istiyordu.

"Pekâlâ. Görev başında ölmekten korkuyorum. Eskiden bundan hiç korkmazdım ve bu beni bir korkak gibi gösteriyor."

"Hiç de değil," diye güvence verdi ona. "Naomi sensiz ne yapardı?"

"Kesinlikle. Ailemi ilk sıraya koymalıyım."

Sıcak bir duygu fışkırması Lena'nın kalbini doldurdu ve gözlerine yaşlar hücum etti. Daha önce hiç aşık olmamıştı ama olsaydı, böyle hissedeceğini hayal ediyordu.

Bir arabanın kapısının kapanırken çıkardığı gümbürtü ikisinin de irkilmesine neden oldu. "Naomi'nin büyükannesi döndü." Jackson'ın ses tonu isteksizlikle hırçınlaşmıştı.

Lena'nın gözlerindeki yaşlar aniden kurudu.

"Merak etme," diye güvence verdi ona, yataktan fırlarken yüzündeki üzüntü ifadesini doğru okumuştı. "Gidip onunla konuşacağım." Çekmecelerini karıştırarak bir çift ipli pantolon ve tişört çıkardı. "Bunları evde giyebilirsin," dedi. Mayosunu yerden aldı, kızın alnına hızlı bir öpücük bıraktı ve kapıya yöneldi. O koridoru geçip banyoya girerken, Lena onun aşırı büyük giysilerini giydi, pantolonu kıvırdı ve hacimli tişörtü içine soktu.

Adamın koridorda geri çekildiğini ve mutfaktaki büyükanneyle konuştuğunu duydu. Kendini garip ve kararsız hissederek nemli kıyafetlerini topladı, derin bir nefes aldı ve oturma odasından mutfığa doğru yürüdü.

Tezgâhta duran orta yaşlı kadın ona baktı ve gülümsedi. "İşte burada," diye bağırdı, Lena'nın kızarmış yüzünü gözünü bile kırpmadan süzerek.

Jackson onları tanıştırırken Lena şaşkınlıkla kendisine sarılmalarına izin verdi. "Silvia, bu Magdalena. Lena, bu Naomi'nin büyükannesi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı Lena. Yüzü yanıyormuş gibi hissediyordu.

Mutfaktaki saate baktı, "ama gitmem gerekiyor."

Jackson, "Arabanıza kadar size eşlik edeyim," diye gönüllü oldu. Sandaletlerini sürgülü kapının yanında bıraktığı yerden alarak ayaklarının dibine yerleştirdi.

Mutfaktan geçip kapıdan çıktıklarında Silvia, "Yakında tekrar görüşmek dileğiyile," diye seslendi.

Jackson, Lena'nın yerine, "Yapacaksın," dedi.

Rahat bir sessizlik içinde Jaguar'ına doğru ilerlediler. Lena kapıların kilidini uzaktan açtı.

Sürücü tarafındaki kapıyı açtığında dışarı sıcak hava yayıldı. "Toby'nin numarasını aldığından emin ol," diye hatırlattı Jackson ona.

Toby cep telefonunu aramıştı, böylece numarasını arayanlar listesinde görebilecekti. Arabaya uzanıp çantasından telefonunu çıkardı. "Alan kodu 202 mi?"

"Bu o."

Başını kaldıran Lena, Jackson'ın kendisini dikkatle incelediğini fark etti. Daha önce onu bastıran duygular tekrar içinde yükseldi ve ona doğru hızlı bir adım attı, yüzeye çıkan duygularını gizlemek için yanağının onun göğsüne yasladı. Adamın kolları şefkatle ona sarıldı. *Burada kalabilirim, diye düşündü.*

"Bana ne söz verdiğini unutma," diye gürledi.

Ona tekrar birlikte olacaklarına dair söz verdirmişti; dikkatli olacağına dair.

"Unutmayacağım." Gülümsemeye zorlayarak ondan uzaklaştı ve arabasına bindi. Aracın içindeki sıcağı rağmen, sadece iki gün içinde kız kardeşinin katiliyle yüzleşeceğini fark ettiğinde başının tepesinde bir ürperti oluştu.

Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine. Jackson'a bir söz vermişti ve bunu tutmaya niyetliydi.

**

Bir siren sesi kafeteryanın camlarını delip geçerken, şartlı tahliye edilenler ve imamlar mercimek orbası kâselerinden başlarını kaldırıp baktılar. Bu kesinti Jackson'ı dün yaşadığı olağanüstü hoşnutluğun anılarından koparmıştı; bu anılar, hiç göze alamadığı zamanlarda soyutlama içinde kaybolmasına neden oluyordu. İtfaiye memurunun sürpriz teftiş için geldiğini şimdi fark etmişti. Zekeriya'nın ofisini arama zamanı gelmişti.

İmamlar aynı şaşkınlıkla kaşlarını çatarak masalarından kalktılar ve aceleyle dışarı çıkıp araştırmaya başladılar. Şartlı tahliye edilenlerin hepsi birbirlerine baktı, sonra da kendi yemeklerini bırakıp onları takip ettiler.

İşte bu, dedi Jackson kendi kendine.

Dehşet içinde, çıkışa en son ulaşan o oldu. Dışarı çıkmak yerine geri döndü ve aceleyle Zekeriya'nın ofisine gitti. Kapı kapalıydı ama neyse ki kilidi açıktı ve onu kilidi açma zahmetinden kurtarmıştı.

Güneş ışığıyla aydınlanan ofise giren Jackson kapıyı kapattı ve etrafına bakındı. İbrahim'in ofisinin aksine, Zekeriya'nın kişisel alanı kitaplar ve evraklarla doluydu. Aradığı kanıtı bulmak samanlıkta iğne aramak gibi olacaktı.

Pencerenin panjurlarından, itfaiye aracının kırmızı ışıkları, çatısı düz damlı yatakhanein üzerinde yükselen kulübenin yeni kiremitlerinde parlıyordu. Bu güven verici manzara onu Zekeriya'nın masasının üzerinde yığılı evrakları dikkatle incelemeye teşvik etti. Orada ilgi çekici bir şey bulamayınca çekmeceleri karıştırdı ve "bir mücadeleden" söz eden bir mektuba rastladı. Mühimmat gibi görünen bir şeyin satın alındığına dair makbuzlar ve Zekeriya ile Washington D.C.'deki bir depolama tesisi arasında yapılmış bir kira sözleşmesi vardı.

Kanıtları cebinde saklayabilmek için tek bir sayfaya kopyalamaya hızlıca karar veren Jackson, fotokopi makinesine doğru ilerledi. Dışarıya bir bakış atınca bir an telaşlandı. Kulübenin çatısındaki kırmızı ışıkların yansması kaybolmuştu. Ya itfaiye araçları çoktan gitmişti ya da yakında gideceklerdi.

Fotokopi makinesinin kapağını kaldırarak, orijinalleri camın üzerine yerleştirmeye gitti ve zaten orada bulunan sayfayı çıkardı. Evrak parçalarının yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştirdi, fotokopi makinesini kapattı ve başlat düğmesine bastı. Ancak o zaman elindeki kâğıda baktı ve gözlerini kocaman açarak bir kez daha baktı.

Evet! Kırk isimden oluşan bir listeye bakıyordu, içlerinden biri hemen dikkatini çekti: *Bay Ali Rakeem, Country Club Yolu, Birim 1000*. Diğer isimlerin hepsinin de adresleri ve daire numaraları 1 ile başlıyordu. Bu bir tesadüf olamazdı.

Fotokopi makinesinden bir yaprak çıkarken camiye yaklaşan sesleri duydu. Kapağı açıp orijinalleri aldı ve isim listesinin hızlıca bir kopyasını çıkarırken, kanıtları gelişigüzel bir şekilde Zekeriya'nın masasına geri koydu. Kapıya doğru giderken fotokopi makinesinin önünden geçerken, çıkardığı iki kopyayı kaptığı gibi tişörtünün içine yerleştirdi.

Koridor seslerle dolmadan önce koridorda ilerlemek için yeterli zamanı vardı.

"Abdul," diye azarladı İmam İbrahim onu görünce. "Nerelerdeydin sen?"

Jackson döndü ve evrakları yerinde tutmak için elini karnının üzerinde tuttu. "Tuvaleti kullanmam gerekiyordu," diye cevap verdi. "Sanırım çorba benimle aynı fikirde değil."

Jackson'ın eline bakınca din adamının şüphesi gözle görülür biçimde azaldı. "Hâlâ iyi değil misin?"

"Kendimi biraz daha iyi hissediyorum." Propan tanklarının yerini keşfettikten sonra, aslında uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu.

**

Lena, Artie'nin otoparkından geçen ve heyecanlı konuşmalarıyla seslerini yükselten birkaç şartlı tahliye edilmiş kişiyi görünce Seth'e günlük kazı kazan biletini uzattı ve ödemesini aldı. Ön camdan dışarı bir kez daha baktığında, Memur Doug Hazelwood'un aracının yanından meydan okurcasına geçen adamlar arasında Jackson'ın olmadığını gördü. Hayal kırıklığını yenerek Seth'e iyi akşamlar diledi.

"Geçen gece için özür dilerim," diye mırıldandı. "Genelde içki içmem."

Dikkatini pencereden uzaklaştırdı. "Sorun değil. Bana bir özür borçlu değilsin, Seth. Aslında, seni rahatsız eden şeyi paylaştığına sevindim." Eğer Seth dün gece yakınmalarını dile getirmemiş olsaydı, Jackson'ı kimliğinin açığa çıkması konusunda uyarma girişiminde bulunmayabilirdi. Jackson'ı uyarmasının nedeni Seth'ti. Ayrıca Peter'dan, ifşasını yayınlamadan önce kendisine yirmi dört saat süre vereceğine dair söz almıştı.

Seth kaşlarını çatı, belli ki ona ne söylediğini hatırlamaya çalışıyordu.

Hemen ardından Muhammed, Shahid, Hasan, Jamal, Davis ve Corey dükkâna yuvarlandılar, hâlâ kendilerine ters ters bakan yardımcıyla ilgili bir yorum üzerine kıs kıs gülüyorlardı.

"Hey, Bayan Maggie." Onu ilk selamlayan Muhammed oldu, gülümsediğinde ağzındaki her dişi gösteriyordu.

Seth onların girişiyle kaskatı kesilmişti. Yüzünde kuşkulu bir ifadeyle tezgâhın bir tarafına kaydı ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak biletini karalamaya başladı. Lena'nın aklına Seth'in onu şartlı tahliye edilenlerle yalnız bırakmaya isteksiz olduğu geldi. Bu ne kadar hoştu?

"Merhaba arkadaşlar," dedi onların memnun ifadelerine dikkat ederek. "Neler oluyor? Hepiniz piyango falan kazanmış gibi görünüyorsunuz."

Muhammed elini kaldırarak ona parlak siyah bir cep telefonu gösterdi. "Bakın bugün hepimiz ne aldık." Mümkünse gülümsemesi genişledi.

"Size yeni cep telefonları mı verdiler?"

"Sho'nuff. Şimdi size telefon numaralarımızı verebiliriz ve siz de kitap için daha fazlasına ihtiyacınız olduğunda bizi ararsınız."

"Tamam." Hiçbirini aramaya niyeti yoktu, belki sözünü tutmadığı için bir açıklama borçlu olduğunu düşündüğü Corey hariç. Yine de tezgâhın üzerine bir kâğıt ve bir kalem koydu. "Devam edin ve numaralarınızı not alın," dedi ve numarasını açıkça istediği için kalemi önce Corey'ye uzattı.

Corey bir sonraki adım için kalemi Muhammed'e uzatırken Shahid, "Muhammed onu arayıp çıkma teklif edeceğini umuyor," diye alay etti.

"Dostum, kapa çeneni. Ben asla böyle bir şey söylemedim." Muhammed yeni numarasını karaladı.

"İkiniz de çok konuşuyorsunuz," diye araya giren Davis, Muhammed'in elindeki kalemi kaptı.

Adamın derin sesi üzerine Seth'in başı ona doğru döndü. Yüzünün rengi soldu ve çimen yeşili gözleri irileşerek bir iki adım geriye doğru sendeledi. Sonra tek kelime etmeden döndü ve kazı kazan biletini tezgâhın üzerinde bırakarak kapıdan çıktı.

"Seth, biletin!" Lena seslendi ama o çoktan park alanını yarılamıştı ve Şerif Yardımcısı Doug yüzünde tuhaf bir ifadeyle aracından iniyordu.

"Onun derdi ne lan?" Davis kalemi Hasan'a doğru iterek talepte bulundu.

"Bak şimdi ne yaptın," diye homurdandı Muhammed. "Polis onu kovaladığını düşünüyor."

"Ben bir bok yapmadım."

Hasan ve Shahid numaralarını not etmeyi henüz bitirmişlerdi ki Şerif Yardımcısı Doug zili çalarak binaya girdi. Rengarenk ekibi eleştirel bir bakışla süzdükten sonra ayaklarını iki yana açtı, kollarını çıkık karnının üzerinde kavuşturdu ve sordu: "Burada her şey yolunda mı beyler? Maggie?"

"Elbette," dedi Lena parlak bir sesle. "Adamlar bana yeni cep telefonlarını gösteriyorlardı."

"Sanırım yeterince oyalandılar." Şerif yardımcısı başparmaklarını ceplerine soktu ve sağ elini rahatça tabancasına yaklaştırdı.

Dürüst olmak gerekirse, bu onun için sorun değildi. Corey görüşme için yalnız gelmeliydi. Ama şartlı tahliye edilenler dükkânda sadece sohbet etmek için dolaşırken şerif yardımcısının onlara müdahale etmesi alışılmadık bir şeydi. Yine de bu gece, belli ki hepsini kovalamaya niyetliydi.

"Siz de onu duydunuz," dedi. "Gidin hadi. Yakında görüşürüz." Corey'nin gözünü yakalayarak tezgâhın diğer tarafına doğru eğildi ve fısıldadı: "Yeniden planlamak için seni arayacağım."

Muhammed polisin yanından kasıla kasıla geçerken, "Kahretsin, Maggie Hanım için bir tehdit oluşturmuyoruz," diye itiraz etti.

Şerif Yardımcısı Doug'ın tepkisi elini rahatça silah kılıfına koymak oldu.

Nefeslerinin altında homurdanarak altı adam da Corey'nin arkasından dışarı çıktı. Yine de Davis arkasına dönüp ona ve memura şüpheli bir bakış attı.

Şerif Yardımcısı Doug sessizce, "Git ve anahtarlarını getir," diye talimat verdi. "Şimdi kapıyı kilitlemeni ve yerime gelecek kişi gelene kadar öyle kalmanı istiyorum."

"Neden, sorun ne?"

"Karım bir kaza geçirdi. Hastaneye gitmem gerekiyor," dedi sözünü sakınmadan.

"Ah, çok özür dilerim." Tezgâhın altını yoklayan Lena anahtarları buldu.

Şerif yardımcısı binanın dışında dururken, o da içeriden kapıları kilitledi. "Umarım eşiniz iyidir," diye seslendi camdan. Adam ona dudak bükerek başını salladı, aceleyle arabasına yöneldi ve hızla uzaklaştı.

Pazartesi gecesi saat sekize çeyrek vardı ve yardımcısının yerine gelecek kişinin ne zaman gelebileceğine dair hiçbir şey duymamıştı. Bu arada müşterilerin ihtiyaçlarını karşılayamadığı için dükkânın ön tarafındaki ışıkları söndürdü, otoyolun üzerindeki neon tabelayı ise kredi kartı olan müşterilerin hâlâ benzin alabilmesi için açık bıraktı. Sonra yapacak bir şeyler bulmak için etrafına bakındı. Zamanını buzdolaplarını yeniden doldurarak ve mağazanın bilgisayarında kaybettiği anlaşılan video dosyasını arayarak geçirebilirdi.

İçini bir ürperti kapladı ve bu gecenin Jackson'ın akşam buluşması için mükemmel bir fırsat olacağını düşündü. Dünden beri onu bir an bile görememişti. Bu yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce olsa da, o zamandan beri zaman çok yavaşlamıştı. Onun kollarını en son hissettiğinden beri günler geçmiş gibi geliyordu.

Cristemou, eğer onun kalbini kolayca verecek bir tip olmadığına ikna olmasaydı, onun zaten derin bir ilişki içinde olduğu sonucuna varmak

zorunda kalabilirdi.

adama aşılk.

On Altıncı Bölüm

İki saat sonra Lena, Artie'nin bilgisayarına kaydettiği videoların kayıp olmadığını, Jackson ya da iş arkadaşı tarafından *silindiğini* fark etti. Adama ne kadar değer verse de, her fırsatta çabalarını boşa çıkarmıştı! Sıkıntıyla inleyerek kendini sandalyeden attı ve kasadaki parayı saymak için dükkânın önüne gitti.

Pencerelerden görünen manzara parlak ışıklı benzin pompaları ve boş bir otoparktı. Şerif Yardımcısı Hazelwood'un yerine gelen kişi gelmemişti, Jackson da gelmemişti. Kimliği zaten tehlikedeyken, sokağa çıkma yasağını ihlal etmeyi göze alamayacağını düşündü; yine de bunu boşa harcanmış bir fırsat olarak gördü.

Aklında şüpheler dolaşıyordu. Ya Jackson onunla birlikte olmak için onun hissettiği kadar yoğun bir özlem duymuyorsa? Bu ihtimal onu felç etti, ta ki Jackson'ın ondan birlikte geçirdikleri zamanın son olmayacağına dair söz vermesini istediğini hatırlayana kadar. Korkusu sadece hayal kırıklığına dönüştü.

Parayı saymayı ve poşetlemeyi bitirdiğinde saat 22.00 olmuştu ve Gateway kampüsü tamamen karanlıkta kalmıştı. Jackson'ın sokağa çıkma yasağından sonra da gelebileceğine dair çok az umudu vardı ve dükkândan ayrılmaya karar vermişti ki servis girişinden gelen sessiz bir ses kalbini sevinçle çarptırdı.

Para çantasının tezgâhın üzerine bırakan Lena, Jackson'ın ziyarete gelme ihtimaline karşı giydiği sundress'i düzeltti ve onu içeri almak için arka odaya doğru uçtu.

Gözetleme deliğinden hızlı bir bakış onun karanlık, güçlü silüetini ortaya çıkardı. Damarlarında dolaşan kanla kapının kilidini açtı ve sonuna kadar itti. Ara sokakta karanlık bir hayalet gibi duran Jackson'ı değil de Davis'i tanıyınca yüzündeki hoş gülümseme donup dehşet dolu bir ifadeye dönüştü.

"Burada ne işin var Süleyman?" Sesi yüksek ve ince çıktı.

"Başka birini mi bekliyorsun?" diye suçladı.

"Hayır. Hayır, tabii ki değil. Sadece kapıyı kimin çaldığını görmeye geldim. Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi sanıyorsun? O polis geri gelmeyeceğine göre, bu gece benimle röportaj yapman gerektiğini düşündüm."

"Bu gece mi?" Yutkunmaya çalıştı ama boğazı çok kuruydu. Adam röportaj konusunda ciddi miydi yoksa ona saldırmayı mı planlıyordu? "Gerçekten yapamam. Dizüstü bilgisayarımı evde bıraktım ve tüm sorularım ve notlarım onun içinde," dedi, düşünebildiğinden daha hızlı konuşarak.

"İdare edersin." Bu tahminle birlikte, buldozerle içeri girdi ve tek çıkışını kapatırken onu geri kaçmaya zorladı. Adam etrafına iyice bakarken, kadın paniğini dizginlemek için umutsuzca mücadele etti.

Tanrım, kız kardeşimin katiliyle yalnızım ve dışarıda polis yok!

Sağduyu ona silahlanmasını ve sakın olmasını tavsiye ediyordu. Davis, tıpkı bir yırtıcı gibi, korkusunun onu ele geçirmesine izin verirse bunu hissedecekti. "Peki, bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?" dedi daha kararlı bir şekilde. "Burada bekle. Bir not defteri almam gerek."

Ön tarafa doğru aceleyle ilerlerken, bakışları özlemle ön kapılara gitti. Ya bir korkak gibi oradan sıvışacak ya da Davis'le şimdi görüşüp Mechanicsville'e gelme sebebini öğrenecekti.

Bu ana gelmek için yaşadığı onca şey düşünüldüğünde, karar vermek ürkütücüydü ama zor değildi.

Kasanın altından çantasını çıkararak, bir kenarına iliştirilmiş ruj kutusundaki düğmeyi çevirdi ve yeni casus kamerasını çalıştırdı. Kamerayı yeni Mac'ini aldığı gün tedarik etmişti. Titreyen elleriyle mikro tabancasını sundress'inin hacimli sol cebine aktardı. Bir not defteri ve bir kalem kaparak kalbinin durmasını diledi.

Bunu başarmak için inandırıcı olması gerekiyordu.

Bunu yapabilirim. Ayrıca, Şerif Yardımcısı Doug Hazelwood'u aradan çıkarırsak, Davis ona bilmek istediği şeyi söyleyebilir.

Jackson'ı ve dikkatli olacağına dair verdiği sözü düşündü. Alexa'yı ve hak ettiği adaleti düşündü. Sonra yavaşça ve kasıtlı olarak depoya doğru döndü.

Rupert Davis seksi Maggie'yi dikkatle inceledi. Kırmızı beyaz elbisesinin beli yüksek, yakası düşüktü ve kısa etek ucu pürüzsüz, bronz tenini örttüğünden daha fazla gösteriyordu. Gümüş takılar nabız noktalarında parlıyordu. Onun gibi giyinen kadınlar istediklerini almayı hak ediyorlardı.

Dudaklarını yaladı. Kesinlikle bunu hak etmişti.

Artie'ye röportaj yapmak için değil, onunla ilgili planlarının tadını çıkarmak için dönmüştü. Kitap yazdığını söylemesi, erkekleri teker teker dükkânın arkasına çekmek için bir bahaneydi zaten. Yazar olduğunu iddia ediyordu ama o da diğer kadınlar gibi bir fahişeydi, işler zorlaştığında yıkılmayan güçlü iradeli türden. Ama doğru zaman geldiğinde, ona kimin üstün olduğunu gösterecekti.

"Otursana," diyerek masadan çektiği sandalyenin hemen yanındaki sandalyeye başıyla işaret etti. Çantasını, kalemını ve not defterini masanın üzerine yerleştirdikten sonra elbisesinin biçimsiz kumaşını düzeltti ve bacak bacak üstüne atarak koltuğuna gömüldü. Parfümünün kokusu ve çıplak kalçasının bir anlık görüntüsü düşüncelerini bulandırdı.

Henüz değil, diye uyardı, aletin kabardığını hissederek. Daha sonra, onu Güney Doğu ¹⁵. Cadde'deki terk edilmiş et fabrikasına götürdüğünde, mücadelesinin tüm izlerini yok edebilecekti, istediğini alacaktı. Ve o zaman onu heyecanlandıran parfümü değil, korkusunun keskin tatlı kokusu olacaktı.

Adam beklentisi içinde kıvrılırken, kadın kalemını aldı, bir not karalamaya başladı, sonra hemen yere bıraktı.

Ama artık çok geçti. Parmaklarının titrediğini görmüştü.

Kadının ince boynundaki hızlı nabız da fark edince içi heyecanla doldu. Korkusunun işaretleri onu şimdi ona saldırmaya, giysilerini parçalamaya ve onu altına, yere atmaya itti.

Ama sonra kız onun bakışlarını öyle doğrudan bir bakışla karşıladı ki, adam algılarını sorguladı. Belki de kaltak ondan korkmuyor, tahrik oluyordu.

"Bana çocukluğundan bahset Süleyman," diye sakince rica etti.

Karışık sinyallerle kafası karışan adam, 8. Koğuştaki toplu konutlarda büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatarak onu zorladı. Bir sokak çetesinin üyesiymiş. Bazen her gün cesetler torbalanıyor ve taşınıyordu. "Polisler bana arkadaşlarım aleyhine tanıklık edebileceğimi ya da onlarla birlikte hapse girebileceğimi söyledi. Ben de ifade verdim. İşte o zaman kimin tarafında olmanın para getirdiğini anladım" diye hatırlıyor.

"O zaman kaç yaşındaydın?" diye sordu ona.

"On beş."

"Eskiden olduğun çocukla konuşabilseydin, ona ne söylerdin?"

Bir an düşünmek zorunda kaldı. "Kimseye güvenme," diye karar verdi sonunda. "Ne annene, ne de sözde arkadaşlarına. Her koyun kendi bacağından asılır. Bunu bir yere yaz," diye ekledi, düşüncelerini ifade etme

şeklinden gurur duyarak.

Onun sözlerini hızlıca not aldı. "Annenden bahsettin," diye not aldı, kalemi artık pembe uçlu parmaklarında sabitti. "Güvenini kırmak için ne yaptı?"

Davis alaycı bir tavırla homurdandı. "O kaltağın tek ilgilendiği şey bir sonraki dozunu nasıl alacağıydı."

"Yani uyuşturucu bağımlısı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Maggie, empatiden eser yoktu.

"Ve bir fahişe," diye ekledi, annesini bir erkekle ilk kez gördüğü anı yeniden yaşayarak. O ilk seferinde irkilmişti ama yıllarca sapıkların annesinin iğrenç bedenini sömürmesini izledikten sonra, annesinin çektiği işkencenin her dakikasını hak ettiğini anlamıştı.

"Mesleğinin bu olduğunu mu söylüyorsunuz? Yoksa bu sadece senin onun hakkındaki düşüncen mi?"

"İkisi de," diye tükürdü.

"Anneniz tüm kadınlara bakışınızı etkiledi mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Annesine olan takıntısı onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Peki ya baban? O neredeydi?" "Kim bilir?"

Onu hiç tanımadım."

"Anlıyorum. Polis memuru olduğunuzda kaç yaşındaydınız?" "On dokuz. Liseyi bitirir bitirmez akademiye gittim."

Değerlendirici bakışları adamın geniş omuzlarına düştü. "Teşkilat için bir değer olduğunu söyleyebilir misin?"

Daha dik oturdu. "Evet. Benim sayemde 8. Koğuş yaşamak için iyi bir yer haline geldi."

"Sonunda arkadaşlarınızı tutuklamak zorunda kaldınız mı? Tanıdığınız insanları?"

Omuz silkti. "Mecburdum. Ne olmuş yani? Mahallemi temizlemenin tek yolu buydu."

"Stratejiniz neydi?"

"Uyuşturucu satıcılarının sahibiydim," diye itiraf etti, o zamanlar hissettiği baş döndürücü gücün aynısını yaşıyordu. "Kahretsin, tüm lanet şehre sahiptim. Gördüğünüz gibi suç her zaman var olacak. Önemli olan sizin için çalışmasını sağlamaktır. Benden korkmalarını sağladım." Zafer günlerini hatırlayarak durakladı. "Birinin hükmetmesi gerekir. O bendim. Ben böyle yaptım."

"Sanırım sistem bu şekilde görmüyordu," dedi, sesindeki tüm vurgular yumuşatılmıştı. "Yoksa hapse girmezdin."

Sistemin ne düşündüğü daha az umurunda olabilirdi. "Bahse girerim sokaklar artık haşarat kaynıyordur," diye karanlık bir tahminde bulundu.

İçini çekti, kalemini yere bıraktı ve arkasına yaslandı. "Ne?" diye sordu, onun hayal kırıklığını hissederek.

Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bilmiyorum, Süleyman. Sanırım kitabım için daha fazla içerik arıyorum, anlıyor musun? Amacım suçun diğer yüzü hakkında sürükleyici, gerçek hayat hikayeleri anlatmak ama uyuşturucu kaçakçılığı insanların ilgisini çekmiyor. Adam kaçırma, tecavüz ya da cinayet gibi değil. Bunlar sattıran şeyler." Ona yalvaran bakışlar gönderdi. "Ve şimdiye kadar diğerlerinden böyle bir şey almadım. Senden almayı umuyordum. Yani," bakışları onun üzerinde gezindi, "sen çok daha deneyimli görünüyorsun."

Kadının sözleri onu tatmin etti. "Öyleysem ne olmuş?"

Ellerini iki yana açtı. "O zaman işte insanlara dünyanın gerçekte nasıl işlediğini gösterme şansınız. İnsanların bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı var. Hayatın karanlık tarafını gördün ve bunda ustalaştın. Kendini usta olarak kanıtla."

Kullandığı kelime hoşuna gitmişti: *Efendi*. Bu ona İbrahim'in ısrarla söylediği şeyi hatırlattı: O Allah'tı; Tanrı'ydı. Bu nedenle ne isterse yapabilirdi.

"Hadi, şimdi." Sesi boğuklaştı. "Polisken çok yaramaz şeyler yapmış olmalısın. Haksız mıyım?"

Dilini dişlerine değdirme şekli sikiinin karıncalanmasına neden oldu. Hapishanede o kadar uzun süre amsız kalmıştı ki, yoksunluğunu telafi etmek için yeterince alabileceğinden şüpheliydi. İki hafta sonra onu terk edilmiş et pazarına çekme planı birden çok uzak göründü. "Kahretsin," diye söylendi, seçeneklerini düşünmek için oyalanıyordu. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Gözleri heyecanla parlıyordu. "O kadar kötü bir çocuk musun?"

Onun üzerindeki etkisi görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. "Neden o güzel kışını kucağıma oturtmuyorsun, sana ne kadar kötü olduğumu göstereyim," diye homurdandı ve pantolonunun üzerinden kendini ovuştururken dikkatleri sertleşmiş aletine çekti. Sorun şuydu ki, onu buraya götürürse kontrolünü kaybedebilir, örtbas edilemeyecek bir DNA izi bırakabilir ve sonra da neye uğradığını anlamadan hapse geri dönebilirdi. Aklındaki şey için başka bir yere gitmeleri gerekecekti.

"Bir tecavüz hikâyesi istiyorum," diye beklenmedik bir istekte bulundu ve bu cesur isteğiyle ateşini alevlendirdi.

"Neden?" Sertleşmiş olduğunu görmek onu heyecanlandırmış olmalıydı. "Sert mi seviyorsun?" "Belki," diye ima etti. "Benim için bir tane var mı?"

"Olabilir." Ne kadar sert davranacağını bilmiyordu. Sağlıklı düşünmek her geçen an daha da zorlaşıyordu. Belki arabasına binip bir yere giderlerse.

..

"Kadınların üniformalı erkeklere karşı bir zaafı vardır. Silahlı bir erkeğe." Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Eminim bütün kadınlar sana saldırıyordur."

"Hadi bir gezintiye çıkalım," diye önerdi. Etrafları kilometrelerce uzanan tarım arazileriyle çevriliyken, işler kötüye giderse kimsenin kanıt bulamayacağı bir yer bulmak ne kadar zor olabilirdi ki? Bazı kadınlar hoşlarına gitmiş gibi davrandılar ve yine de daha sonra suç duyurusunda bulundular. Diğerleri ise sanki hiç istememişler gibi dövüştüler - kaltaklar.

"Bunu düşüneceğim," diye cevap verdi, bir elini nedensizce elbisesinin kıvrımlarına kaydırarak.

Elini şüpheli bir bakışla kesti. Orada bir şey mi saklıyordu yoksa kendisiyle mi oynuyordu? Masanın üstü görüşünü engellediği için ne yaptığını anlayamadı.

"Belki de sadece daha fazla teşvike ihtiyacın vardır," diye önerdi. Kadının sözleri adamın bakışlarını yukarı çekti. "Ne gibi?"

"Ya sana para ödemeyi teklif edersem?"

Paradan bahsetmek bile ağzını sulandırıyor. Hapisten yeni çıkmıştı ve konuşacak parası yoktu, para en çok istediği ikinci şeydi, seks ise ilk sırada geliyordu. Para kokain satın alırdı ve kokaini her zaman kârla satabilirdi. "Ne kadar?"

"Beş bin dolara kadar," diye söz verdi yumuşak bir sesle, "eğer bana şimdi gerçekten iyi bir hikâye anlattıysan."

Kuşku Rupert'ın beynini kemirdi. Neden onu satın alma ihtiyacı hissedecek kadar çaresizdi? "Böyle bir parayı nereden bulacaksın?" diye sordu.

Omuz silkti. "Babam zengin. Yeni arabamı gördün, değil mi?"

Pazar günü dışarıdaki şık Jaguar dikkatini çekmişti. Paranın nereden geldiği kimin umurundaydı ki? Uyuşturucuya yatıracak küçük bir servete sahip olmak, beş parasız bir eski mahkûmun hayallerinin gerçekleşmesiydi. Onu geri çevirmeyi göze alamazdı.

Bir tecavüz hikayesi ha? O kadar çok vardı ki hangisini seçeceğini bilemiyordu. Bir tanesi özellikle göze çarpıyordu, çünkü neredeyse

Yakalandı ama tam olarak değil, çünkü ne yaptığını biliyordu ve sistemi alt etmişti, eğer bir sıçan onu ispiyonlamasaydı sonsuza kadar yapabileceği bir şeydi bu.

Belki de böyle ilginç bir hikaye için daha da fazla öderdi.

"Şey..." Durakladı, riski ölçtü. O zamanlar onu suçlayacak hiçbir kanıt yoktu. On yıl sonra, temize çıkma konusunda güvende olmalıydı. "Bir keresinde az kalsın yakalanıyordum ama o kaltak bu zahmete değmeyeceğini anladı."

Yüz ifadesi donmuş gibiydi. "Neredeyse yakalanıyor muydun?"

"Bir gece devriye gezerken yakaladığım bir kız öğrenci vardı. Onu yanlış türden insanlar tarafından taciz edilirken buldum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Onu evine, ailesine götürecektim ama sonra düşündüm ki, bu kız öğrenci gece vakti tek başına ne yapıyor? Ve sonra anladım; o da diğer fahişeler gibi aksiyon arıyordu. Ben de ona gününü göstermeye karar verdim."

Arkalarındaki kapıya vuran bir ses onu durdurdu.

Davis ayağa fırladı. İtiraf etmek üzere olduğu hikâye onu avlanmış bir adam gibi tepki vermeye itmişti. "Kim o? Dışarıda seni dinleyen biri mi var?"

Ona masum ama yıpranmış bir bakış attı. "Hayır, dışarıda kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Zihnini paranoya kapladı. Ya polis geri döndüyse ve yeni bir teknolojiyle duvarların arkasından dinliyorsa?

Bütün bu düzende doğru olmayan bir şeyler vardı. On dakika boyunca tüyleri diken diken olmuştu. Bu entrikacı kaltak bir şeylerin peşinde olmalıydı. Maggie'ye doğru hamle yaparak onu boynundan yakaladı, oturduğu yerden kaldırdı ve kendisine doğru sürükledi, en kötü senaryoda rehine olarak kullanabilmek için sırtını göğsüne yasladı.

Ama sonra kapının diğer tarafından "Süleyman, aç kapıyı!" diye seslenen tanıdık bir ses duydu. Ve gelenin sadece Corey -o çalışkan iyiliksever- olduğunu fark etti. Ne istiyordu ki?

Maggie'nin yumuşak kıcı sert aletine bastırırken Davis kendini bırakamaz halde buldu. Bir dahaki sefere ona ne yapacağının tadına bakmak için büyük memelerinden birini sıktı ve dilini kulağına soktu. Kızın vücudunun protesto için kilitlenmesi onu daha da sertleştirdi. Ama sonra Corey tekrar kapıyı çaldı ve onu zevkten alıkoydu.

"Orospu çocuğu." Şartlı tahliye memurları onu ararken, bu gece dürtülerini tatmin etmesine imkân yoktu.

Endişelenme. Maggie için hala planları vardı. Artık onu et pazarına nasıl çekeceğini çok iyi biliyordu. Olabileceğinden daha kolay olacaktı. "Sessiz ol," diye uyardı onu, elini yavaşça boğazından çekerek. Onu daha iyi görebilmek için yerini değiştirdi ve kız öğürüp hava emerken onun üzerindeki gücünün tadını çıkardı. "Hikâyemin geri kalanını duymak ister misin?" diye sordu, kızın nöbeti yatıştığında.

Geniş, sulanan gözlerini ona kaldırarak başıyla onayladı.

Masanın üzerindeki kalemi kaptı. "Numaranı elime yaz," diye rica etti. "İki hafta içinde seni arayacağım. Parayla gelersen bu hikâyeye ve daha fazlasına sahip olursun."

Parmakları kontrolsüzce titreyerek avucuna D.C.'nin telefon numarasını karalarken, adam onun kıvrımlı vücudunu karanlık bir beklentiyle taradı. "Gateway'de işim bittiğinde bunu bitireceğiz," diye söz verdi.

Adımlarını kapıya doğru atarak kapıyı açtı ve adam kulağını kapıya dayamışken çelik paneli Corey'nin suratına çarptı.

"Ne istiyorsun?" diye hırlayarak onu binadan uzaklaştırdı.

Lena kapı kapanmadan hemen önce Corey'nin, "İbrahim kaçak mal arıyor," diye mırıldandığını duydu.

Kendini yalnız ve tek parça kıyafet içinde bulmanın verdiği rahatlamayla Lena kemiksiz bir şekilde tozlu zemine çöktü ve kusma dürtüsüyle savaştı.

Diavolos!

Bir an Davis'in kız kardeşinin cinayetini itiraf ettiğinin farkına varmasıyla coşkuya kapılmıştı; bir an sonra, Davis'in sözünün kesilmesine aşırı tepki vermesiyle acı içinde kıvranıyor ve ölümcül bir korkuya kapılıyordu.

Kendi suçluluk duygusunu mühürlemiş olacağından emin olması boğazındaki ağrıyı daha da dayanılmaz hale getirdi. Adamın tükürüğünü hâlâ kulağında hissedebildiğini fark ettiğinde asit yemek borusunu yaktı. İğrenerek titreyerek koluyla temizledi.

Corey'ye lanet olsun, zorlukla kazandığı işini bir anda mahvettiği için! Ve suçlu bir canavar gibi tepki verip itirafını en kritik anda yarıda kestiği için Davis'e de lanet olsun.

Boynunda kalıcı bir hasar olup olmadığını kontrol etti. Biraz daha sert bir sıkma, solunum yolunu tamamen kesebilirdi.

Ancak fiziksel rahatsızlık, bu proje için harcadığı tüm çabanın boşa gittiğini bilmenin eziciliğiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Tabii Davis onu para için aradığında onunla tanışmadıysa.

Hâlâ o seçenek vardı. Ama bunu düşünmek bile midelerini bulandırıyordu.

Kapıdan gelen yumuşak bir ses başını kaldırmasına neden oldu. Yüzünü buruşturdu ve ayağa fırladı. Davis geri mi gelmişti? Tanrım, hayır!

Cebinden mikro tabancasını çıkararak emniyetini kapattı ve çalgınca kapıya nişan aldı.

Kapı tekrar çaldı, acilen.

Jackson olabilir mi? Davis'in el işlerini görmesini istemiyordu.

Hafif bir vınlama sesi vurma sesinin yerini aldı ve kapının kilidi titredi. Bir sonraki anda kol döndü ve kapı açıldı. Lena'nın tabancayı kavrayışı sıkılaştı, ancak Jackson'ın iş arkadaşı Toby odaya dalınca tekrar gevşedi.

Silahı kadının elinden alıp bir kenara koydu. Dehşete kapılmış bakışları kadının morarmış boğazına kilitlendi. "Tanrım, Jackson beni öldürecek."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, onun varlığı karşısında kafası karışmıştı.

"Bana mesaj attı. Burada Davis'le yalnız olduğunu söyledi. Buraya gelmemesi için onunla konuşmak zorunda kaldım - Davis'le aralarındaki husumet düşünüldüğünde iyi bir fikir değildi. Elimden geldiğince çabuk geldim. Bu arada Corey'i göndermek onun fikriydi."

"Ne?" O halde Corey'nin röportajını yarıda kesmesi Jackson'ın suçuydu.

Kapıya vurulunca ikisi de irkildi. "Bu Jackson olmalı." Toby onu içeri almak için kapıya doğru ilerledi. Jackson ona ulaşmak için Toby'nin yanından hızla geçerken, "Yaşıyor," dedi güven verici bir ses tonuyla.

"Lena!" Boynundaki izlere verdiği tepki meslektaşınıninkiyle aynıydı. "O hasta orospu çocuğu," diye öfkelenip sıkılmış dişlerinin arasından. Ortağına doğru döndü. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Mechanicsville'in diğer tarafındaydım!"

Hayal kırıklığı ve öfke Lena'nın içinde aniden patladı. Jackson'ı tüm gücüyle itti. "Seni küstah pislik!" diye homurdandı kısık sesle. Jackson sendeleyerek geri çekildi ve Lena onu takip etti. "Onu yakaladım!" diye bağırdı, yumruk yaptığı elleriyle göğsüne vurarak. "Kız kardeşimin katilini avucumun içine almıştım. Bana tam olarak nasıl olduğunu anlatıyordu ve bahsettiği Alexa'ydı çünkü okul üniformasından bahsetmişti ve bu

Corey kapıyı çalıp itirafını yarıda kestiğinde. Hepsi senin ve burnunu sokman yüzünden. Bunu nasıl yaparsın!"

Taş suratlı Jackson, kız onu yumruklamaya devam ederken bileklerini yakaladı. "Kes şunu," diye ısrar etti. "Sakin ol."

"Sakinleşmek mi?" Gözyaşları gözlerini yaktı ve görüşünü bulanıklaştırdı. "Az önce her şeyi mahvetmişken bana sakın olmamı söyleyecek kadar yüzsüz müsün? Çık dışarı!" Çenesini öfkeyle kapıya doğru salladı. "Sadece git. Şu anda sana bakmak istemiyorum."

Onun sert sözleri üzerine Jackson aniden bileklerini çözdü. "Mantıksız davranıyorsun."

"Mantıksız mı? Nasıl davranmamı bekliyorsun? Sana bunu yapabileceğimi söylemiştim. Dikkatli olacağıma söz verdim. Sana güvenmemi istedin ama bana güvenmedin. Bu *beni* nasıl mantıksız yapar?" Sabırsız elini şimdi gözlerinden süzülen yaşların üzerinde gezdirdi.

Jackson, "Burada seninle yalnızdın," diye karşı çıktı. "Boynuna baksana. Seni öldürebilirdi, Tanrı aşkına!"

"Başından beri silahım yanımdaydı."

"O cılız şey mi? Onu senin elinden alabilirdi, tıpkı o gece sokakta bana çektiğinde benim yapabileceğim gibi. Hayatta olduğun için şanslısın, Lena. Bunu neden anlamıyorsun?"

"Muhammed kapıyı çalmaya başlayana kadar tehlikede değildim," diye ısrar etti. Ona doğru dönerek masaya geçti ve ruj kutusunu açıp kamerayı kapattı. Davis'in tüm itiraflarını yakalamasına kıl payı kalmıştı! Kaydettiği tek gerçek kanıt onun vahşi saldırısıydı. Bu da ona en fazla birkaç ay hapis cezası getirecekti.

Göz ucuyla Toby ve Jackson'ın ikisinin de videoya çekildiklerini fark ettiklerinde birbirlerine baktıklarını gördü.

"Al." Küçük keseyi açarak döndü ve Jackson'a doğru itti. "Artık buna ihtiyacım yok. Tebrikler, sonunda benden kurtuldun," diye ekledi ve silahını Toby'nin koyduğu masadan alıp çantasına bıraktı. "Yarın buradan gideceğim, böylece soruşturmanıza dikkatiniz dağılmadan devam edebilirsiniz."

"Lena," diye itiraz etti Jackson ama ses tonu rahatladığını tam olarak gizleyemiyordu. "Neden Naomi ve Silvia ile birlikte nehir evinde kalmıyorsun?" diye teklif etti.

Onunla ve kızıyla geçirdiği o mükemmel günün anıları içini kederle doldurdu. Ama ona daha önce de söylediği gibi, affetmekte o kadar da aceleci değildi. Şu anda sadece geri çekilmek ve yalnızlık içinde yaralarını sarmak istiyordu.

Teklifi reddederek başını salladı. "Gitmek zorundayım. Burada işim bitti." Bütün yumurtalarını bir sepete koymuştu ve şimdi sepet düşmüş, yumurtaların hepsi kırılmıştı. Tek umudu Davis'in arayıp iki hafta içinde bir randevu talep etmesiydi. Bunu dört gözle beklediğinden değil.

Toby, kendisini görmezden gelmeye devam eden Jackson'a, "Geri dönmen gerek," dedi.

"Lena," diye seslendi Lena ona sırtını dönüp tezgâhtan parayı almak için ışısız dükkâna doğru yürürken. Hâlâ keseyi bankaya bırakması gerekiyordu.

Mağazadaki kameraları bir kez olsun görmezden gelerek, kasanın yanında ona yetişti. Dirseğinden yakalayarak onu etrafında döndürdü. "Lena," dedi Naomi'ye karşı kullandığı o sert ses tonuyla. "Bana bak."

Hissedeceğini bildiği duyguların çekimine karşı kalbini çelikleştirerek, gözlerini isteksizce onunkilere dikti. Karanlıkta bile alacakaranlıktaki yıldızlar gibi parlıyorlardı.

"İlk fırsatta boynunuza buz koyduğunuzdan emin olun." Yüzünün her iki yanını kavrayıp tutsak ederken sert endişesi hissediliyordu. "Bana söz vermiştin," diye hatırlattı ona hayal kırıklığı içinde.

Unutmamıştı. Ama şu anda gelecek diye bir şey yoktu, sadece geçmiş vardı ve son on yılda kurduğu tüm hayaller boşa gitmişti.

"Özlenmeden gitsen iyi olur," diye fısıldadı, kalbi sert ve soğuktu.

Başparmağıyla hafifçe yanaklarını okşadı, belli ki yüz ifadesinin yumuşamasını umuyordu, ama kız yumuşamayayı reddetti ve adam iç çekerek ondan uzaklaştı. "Toby bu gece eve sağ salim varmanı sağlayacak ve seninle iletişim halinde olacak. Seninle tekrar görüşeceğiz Magdalena," diye ekledi daha sert bir ses tonuyla. Sonra döndü ve depoya girerek gözden kayboldu.

Kapı arkasından sessizce kapanmadan önce Toby ile kısa ve özlü bir şekilde konuştular.

Lena para kesesini aldı. Kendini uyuşmuş hissederek Bill'e bir özür notu yazdı ve geri dönmeyeceğini bildirdi. Sonra etrafına son bir kez daha baktı.

Buradan, kız kardeşinin ölümüne son vermek için gereken her şeyle ayrılmaya niyetlenmişti. Bunun yerine, çürük bir boyun ve kırık bir kalpten başka hiçbir şeyi yoktu.

On Yedinci Bölüm

Jackson gecenin bir yarısı uyandı, kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu, boğazında bir yumru vardı. Rahatsız edici rüyalar yüzünden son birkaç saattir yüzeysel uykudan başka bir şey yapmamıştı. Ne zaman bilincini kaybetse, rüyasında boynu parçalanmış Lena'yı görüyor, ona suçlayıcı bir şekilde bakıyordu.

Colleen de ona böyle bakardı ama tamamen farklı nedenlerle. En azından Lena'yı ihmal ettiği için de suçlanamazdı. Aksine, aşırı korumacı davranmıştı. Ama hangi endişeli vatandaş onu kapalı ve kilitli bir dükkânda Davis'le yalnız bırakırdı ki? Davis'i oda teftişi konusunda uyarma fikrini ortaya atan Corey'i uyarmasaydı, Davis'in Lena'ya ne yapabileceğini kim bilebilirdi? Hayal gücü ona korkunç bir cevap verdi.

Tanrım, böyle düşünmeye devam ederse bir daha asla uyuyamayacaktı.

Görev Gücü insanları tutuklamaya başlamak için yeterli kanıta sahip olduğuna göre her şey daha iyi olacak, diye kendini temin etti. Toby, Jackson'ın Zekeriya'nın fotokopi makinesinde bulduğu liste, Ike'nın hapisteki rapçiden zorla aldığı bilgiler ve İbrahim'in bilgisayarında artık erişebildikleri dosyalar arasında, Görev Gücü'nün imamların Kıyamet Günü vizyonunun net ve tüyler ürpertici bir resmini bir araya getirdiğini ona bildirmişti.

Propan alanların hepsi Gateway'in ilk mezunlarıydı. Gateway yedi yıl boyunca her bir adama propan tedarik etmişti. Kayıtlarda propanın ısınma amaçlı kullanılacağı belirtilse de, apartmanların hepsi doğal gazla ısıtılan ve çoğunlukla beyaz, üst-orta sınıf profesyonellerin oturduğu lüks konutlardı. Bu da biriken propan için geriye tek bir uygun kullanım alanı bırakıyordu.

Belirlenen bir tarih ve saatte, Zekeriya'nın en iyi on müzik seçimi aracılığıyla şifreli olarak iletilecek, tüm bu uçucu hızlandırıcı bir kerede serbest bırakılacak ve uzaktan fûnyeler aracılığıyla ateşlenerek şehir genelinde patlamalara yol açacaktı. Bunun sonucunda kırk apartman çökecek, yaygın ölüm ve yaralanmalara neden olacaktı.

Bunu takip eden kaos ortamında Yüzde Beşçiler, Ike'nın başkentteki depoda bulduğu silahlarla silahlanacak ve iktidar mevkilerinde bulunan beyaz erkek ya da kadınları öldürmek ya da sakat bırakmak için sokaklara dökülecekti. Jackson

Beyni yıkanmış eski mahkûmların elindeki tüm o silahları düşününce ürperdi.

Daha da kötüsü, İbrahim'in bilgisayarındaki belgeler sadece Washington, D.C.'de değil, doğu kıyısındaki tüm şehirlerde federal binalara, bankalara ve yüksek öğrenim kurumlarına saldırı planlarını detaylandırıyordu. Eğer İbrahim'in şeytani planı tasarladığı gibi gerçekleşirse, yeryüzünün sözde tanrıları iktidarın dizginlerini şu anda ellerinde tutanların elinden alırken ulusun tepesi atacaktı.

Görev Gücü, Yüzde Beş Ulus'un altyapısını yıkmak, savaş araçlarına el koymak ve iletişimlerini engellemek için hızlı ve kararlı bir şekilde harekete geçtiği sürece, İbrahim'in Kıyamet Günü planları asla gerçekleşemeyecekti.

Sonunda, biriken kanıtlar göz önüne alındığında, Başsavcı her iki imam için de tutuklama emri çıkarılmasını istiyordu. Her şey birkaç saat içinde olup bitebilirdi. Bu arada Jackson dikkat çekmemeye ve ortalığı karıştırmamaya çalışacaktı.

Huzursuz bir iç çekerek, daha derin bir uykuya dalmak için kendini zorladı.

Kendine, *bunu atlatacağını* söyledi. *Yakında bitecek.*

**

Lena donuk gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı. Kiralık kulübesinde geçirdiği yaklaşık üç haftanın ardından, ülkenin başkentinden nehrin hemen karşısında, zevkle döşenmiş İskenderiye'deki dairesinde uyanmak şok etkisi yaratmıştı.

Modern mobilyaları ve merkezi havasıyla oda, alıştığı odaya kıyasla şaşırtıcı derecede konforluydu. Boynundaki sertlikten irkilerek başını çevirip başucundaki saate baktı. Öğleden sonraya kadar uyumuştı.

Dün geceki fiyaskodan sonra eşyalarını toplamış ve vardığında neredeyse şafak sökeceğini bilmesine rağmen doğruca şehre gitmişti. Yatağa girdiğinde bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, zihni Davis'le bir sonraki buluşmasında onun için neler planladığına dair korkutucu hayallerle dolup taşmıştı.

Sabahın dördünde, dinlenmek için çaresizce, kendini bayıltmak için bir uyku hapı almıştı. Şimdi günün yarısı geçmişti ve kendini mutsuz ve bitkin hissediyordu.

Jackson'ın hem kararlı hem de parçalanmış görünen yüzünün bir bileşimi zihninde belirdi. Özlem kalbini burktu ve vücudunun arzusuyla zonklamasına neden oldu. Şimdiye kadar deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen bir tutkuyu paylaşmışlardı. Ama onun için en önemli şey olan kız kardeşinin katilini parmaklıklar ardına gönderme işine engel olmuştu. Onu nasıl affedebilirdi ki?

Yine de, onun hâlâ kendi soruşturmasının içinde olduğu gerçeği, böyle düşündüğü için bile kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Onu affetmeyebilirdi ama başına bir şey gelmesinden korkuyordu.

Yatağının başucundaki masaya doğru yuvarlanan Lena, el yordamıyla sabit telefonu aradı. Ne kadar yorgun olursa olsun, *Suç ve Özgürlük*'ün ana ofisinin numarasını doğru girmeden önce birkaç deneme yapması gerekti. Boğuk boğazını temizleyerek Peter'ın sekreterine kendini tanıttı ve bağlanmak istediğini söyledi.

Birkaç saniye sonra hatta geldi.

"Sadece şehre döndüğümü bilmeni istedim," diye mırıldandı. "Soruşturmam sona erdi," diye ekledi acıyla.

"Sesinin nesi var?" diye sordu. "Hasta mısın?"

"Sadece soğuk algınlığı," diye ısrar etti. "Kısmi bir itiraf aldım," diye ekledi ilk sorusuna cevap olarak. "Her şeyi anlatacaktım ama sözümüz kesildi."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "İşler senin için yolunda gitmediği için üzgünüm," dedi sesinde bir soruyla.

Pişmanlık kalbini yeniden sıkıştırdı. Peter'a ayrıntıları anlatacak havada değildi. "Teşekkürler."

"Peki, yakın zamanda ofise gelecek misin?"

"Belki gelecek hafta." Boynu daha iyi görünmeden daha kötü görünecekti. "Gateway'deki soruşturmayla ilgili araştırman nasıl gidiyor?"

"Oh, harika," dedi küçümser bir tavırla. "Şunu dinleyin: Federaller oradaki liderlerin Cezayirli isyancıları desteklediğini düşünüyor."

"Öyle olmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Oh, hadi ama. Bu tür kanıtları yerleştirmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Sana söyledim Lena, Müslüman liderleri suçlamaya çalışıyorlar çünkü onlar çeşitlilikten nefret ediyorlar."

"Her neyse, Peter. Bana bir hafta önceden haber vereceğine söz verdiğini unutma."

"Endişelenmeyin. Haberi Ekim ayına kadar yayınlamayacağım."

Peter neden bu kadar bekledi? Ama sonra aklına Jackson'ı teşhis etmesine yardım eden senatör geldi. "Dur tahmin edeyim. Makalenizin Başkanlık seçimlerini etkileyeceğine mi güveniyorsunuz?"

"Elbette. Bu Başkan'ın ne kadar paranoyak olduğunun mükemmel bir örneği. Eğer Müslümansanız ve eski bir mahkumsanız, o zaman otomatik olarak teröristsiniz demektir."

"Bu kadar basit olduğundan şüpheliyim, Peter. Bana bir iyilik yap, eğer fikrini değiştirir ve hikayeni daha erken yayınlarsan, beni aramanı istiyorum, tamam mı?"

"Neden?" diye sordu, her zamanki gazeteci haliyle.

"Daha sonra açıklayacağım. Sadece bunu ilk etapta kimin dikkatinize sunduğunu hatırlayın," diye belirtti.

"Tamam, seni ararım."

"Teşekkürler. Dinle, gitmem gerek." Başlı zonklamaya başlamıştı. Toby'nin vedasını beklemeden telefonu yuvasına bıraktı ve cep telefonunu bulmak için yataktan yuvarlandı. Toby muhtemelen Peter'ın hikâyesini iki ay daha yayınlamayacağını bilmek isterdi.

**

Jackson, ormana doğru koşmak ve Toby ile buluşmak için ılık bir akşamda yurt odasından çıktı. Kapısını kapatır kapatmaz, Artie'nin evini koruyan şerif yardımcısının kullandığı yerel bir şerif arabası, Gateway'in girişinde tam önüne kırdı. Başka bir bölgeden gelen iki resmi araç da hemen arkasından onu takip etti. Her üç polis aracı da hızlı hareket ediyor ve ışıklarını yakıyordu.

Jackson şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. İkinci iki arabanın yanlarındaki logolardan D.C. Metropolitan Polisi oldukları anlaşılıyordu. Bu da ne demek oluyor? Görev Gücü imamları Jackson'a haber bile vermeden mi tutukluyordu?

Koşusunu erteleyerek yurdun etrafındaki polis araçlarını takip etti ve onları basketbol sahasının kapısını kapatırken buldu. On kadar şartlı tahliye mahkûmu oyunun ortasında donup kalmış, tabancalarını çekmiş halde arabalarından fırlayan kanun adamlarına bakakalmışlardı.

"Eller yukarı ve çit boyunca dağılın!" Şerif Yardımcısı Hazelwood bağırdı. O ve üç Metropolitan polis memuru kafese yaklaştı. Zamanlayıcıyla çalışan halojen ışıklar yanıp sönerken dört kişiden ikisi kafesin içine doğru ilerledi.

"Hanginiz Rupert Davis?" diye sordu iri yarı subay. Şaşkın ve meraklı Jackson yaklaştı.

Şartlı tahliye edilenlerden hiçbiri, muhtemelen hiçbiri onu doğum adıyla tanımadığı için, Davis'i ispiyonlamak için konuşmadı, ancak Davis dikkatleri üzerine çekerek geriye doğru temkinli bir adım attı.

"Sen Rupert Davis misin?" diye sordu Metropolitan polis memuru, ona doğru yaklaşarak.

Parlak ışıkların altında Davis'in teni ter tabakasıyla parlıyordu. "Benim adım Süleyman," diye hırladı, bakışları önce sola, sonra sağa kaydı.

Jackson, tutuklanacağına tahmin ederek gülümsedi.

Tam o sırada İmam İbrahim camiden dışarı fırladı, kolları yaralı bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu. "Burada neler oluyor?" diye bağırdı.

Jackson, Şerif Yardımcısı Hazelwood'un cevabını duymak için kendini zorladı. "Rupert Davis için tutuklama emrimiz var."

"Hangi suçlamayla?" Davis artık kim olduğunu inkâr etmeden sordu. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"On beş yaşında bir kızı öldürmekten," diye yanıtladı ona yaklaşan polis.

"O suçlamalar on yıl önce düştü," diye itiraz etti Davis, gözlerinin akı her zamankinden daha belirgindi.

Onu takip eden memur, "Yeni kanıtlar ortaya çıktı," dedi.

Jackson kulaklarına inanamadı. Ne yeni kanıtı? Davis Lena'ya itirafta bulunmayı bitirmiş olsa bile, ki bitirmemişti, Lena casus kamerasını Taskforce ajanlarına teslim etmişti. Bu tür bir eylemi başlatmak için elinde kanıt yoktu.

"Yere yat, Davis," diye devam etti memur. "Talimatları biliyorsun. Kollar arkada, bacaklar açık. Geri kalanınız sırtınızı çitlere yaslayın ve orada kalın."

Davis gözlerini devirerek bir kaçış yolu aradı. Ancak polise ateş etme yetkisi veren kaçan suçlu kuralı onu sertçe dizlerinin üzerine çökmeye ikna etti. Bir sonraki anda, asfalta yüzüstü uzandı.

Memurun Davis'in omurgasına bir diz atıp onu kelepçelemesini izlerken Jackson'ın memnuniyetle kıkırdamaması için elinden gelen tek şey buydu. Tüm gözler asfalttaki hareketliliğe odaklanmışken, gizlice geri çekildi. Kimse onun hakkında özel bir not almamıştı.

Otoyola doğru dönerken dikkati Artie'nin dükkânının köşesinde duran ve sokağın karşısından olan biteni izleyen Amish adama takıldı. Bu korunaklı ruh muhtemelen daha önce hiç bir tutuklamaya tanık olmamıştı.

Sessiz otoyolda hiç olmadığı kadar hızlı koşarken Jackson'ın adımları rahatlamıştı. Davis'in tutuklanmasına Lena'nın vereceği sevinçli tepkiyi hayal ederken şeftali rengi gökyüzü ve serin hava moralini yeniden yükseltti. Ortaya çıkan yeni kanıtlar Davis'i parmaklıklar ardında tuttuğu sürece, Jackson'ın Lena'nın nihayet geçmişi bırakıp *geleceğe*, yani birlikte geleceklerine odaklanabileceğine inanmak için nedenleri vardı.

Otoyoldan saparak elektrik hatlarının altından hızla geçti. Temizlenmiş yolun her iki yanında, güneşin son ışıkları ağaçların yapraklarını yeşil alevlere çevirmişti ama gövdeler çoktan gölgede kaybolmuştu. ATF ajanı bir ağaç gövdesinden ayrılıp yolunu kesene kadar Toby'yi hemen göremedi. Havalı yumuşak silahını taşıyorsa da Jackson onu göremiyordu.

Toby'nin sol kulak memesinde bir küpe parlıyordu. Bugün tişörtünde şöyle yazıyordu: *KAFAMIN İÇİNDE SESLER DUYUYORUM VE SENDEN HOŞLANMIYORLAR.* .

Jackson onun önünde durdu ve Toby'nin nefes alması için bir parmağını kaldırdı. Ellerini bir an için dizlerinin üzerine koydu ve sonra doğruldu. "Pekâlâ. Neler oluyor?"

"Arama emirleri işleme konuyor. Yarın imamları tutuklayacağız," diye açıkladı Toby, yüzü asık bir şekilde.

"Neden mutlu görünmüyorsun?" Jackson şüpheyle sordu.

"Başsavcı liderleri kamuoyuna ibret olsun diye göstermek istiyor, bilin bakalım yanında kimi getiriyor?"

Hayır. Jackson ellerini yumruk yaptı. "Basın," diye tahmin etti, ani bir kuşkuyla.

"Tamamdır."

Kutsal bir mülkte dini bir lideri tutuklamak, medya işin içine girmeden de yeterince tartışmalıydı. Jackson başını salladı. "İke'in bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

"Başsavcı onu sıkıştırıyor," diye yanıtladı Toby. "İbrahim'in aşağılanması filme alarak yandaşlarının moralini bozacağımızı düşünüyor."

Jackson, "Bu onları çok kızdıracak," dedi. "Aynen bizim düşüncelerimiz."

Jackson iç çekti. "Ne yapabilirim ki?"

"İke bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı burada kalmanızı istiyor. İmamlar gözaltına alındıktan sonra, basından uzak durarak otoyola doğru gidin, sizi oradan alacağım. Saat altı haberlerinde yüzünün görünmesini istemeyiz."

"Yarın saat kaçta?" Beklenti Jackson'ın nabzının yükselmesini sağladı. Son yeterince erken gelemezdi. Yarın gece kızıyla birlikte evde olabilir, Lena'yla yeniden bir araya gelebilirdi.

"Öğleden sonra."

"Güzel. Hazır olacağım. Dinle, Lena'ya benim için bir şey söylemeni istiyorum," diye rica etti, son olayları hatırlayarak.

"O da ne?"

"Davis az önce kız kardeşini öldürmekten tutuklandı."

Toby'nin kaşları havaya kalktı. "Hadi canım. Bu nasıl oldu?"

"Bazı yeni kanıtlar ortaya çıktı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki o öğrenebilir. Onu arayabilir misin?"

"Elbette," diye söz verdi Toby.

"Söyle ona-" Jackson'ın göğsü, dün geceki yıkımını, planlarını mahvettiği için onu suçlayışını hatırladıkça özlemle kabardı. Telafi etmek için ne söyleyeceğini bilmeyi diledi, onunla tekrar birlikte olma sözünü tutmasını sağlamak için. "Ona onu sevdiğimi söyle," diye mırıldandı kısık sesle, yüzü üzüntüden kızarmıştı.

Toby yüzünü buruşturdu. "Tam bir ahmaksın, Jack. Ona Davis'ten bahsedeceğim ama onu sevdiğini söylemeyeceğim. *Yich*."

Jackson derin bir nefes verdi. "Tamam. Ona Davis'ten bahset."

"Yapacağım. Kafanı biraz daha oyunda tut, dostum. Neredeyse eve dönüyorsun." Toby onu omzundan alkışladı, etrafında döndürdü ve Gateway yönüne doğru itti.

Toby'nin airsoft silahından çıkan saçmanın acısını hisseden Jackson kaçtı ama saçma hiç gelmedi.

Güvenli bir şekilde menzilden çıktıktan sonra, erken yorulmamak için hızını yavaşlatmaya çalıştı ama ayakkabıları kanatlanmış gibi hissetti. Ağustos böceklerinin sesinden ayak seslerini bile duyamıyordu. Yarın bu saatlerde Naomi'ye kavuşmuş olacaktı. Ve eğer Magdalena da bu resmin bir parçası olmayı kabul ederse, ailesi nihayet tamamlanmış olacaktı.

Lena, Artie'nin otoparkına dönerken direksiyonu elleriyle sıkıca kavradı. Gizli görevinden ayrıldıktan sadece iki gün sonra görev yerine geri döneceğini asla tahmin edemezdi.

Ama Toby'nin dün gece onu Rupert Davis'in tutuklanması konusunda uyaran telefonu, Metropolitan Polisi ile bir telefon görüşmesi yapmasına yol açmıştı. Onlarla saatlerce uğraştıktan ve savcılığın tarafında olduğuna ikna etmek için savcılıktaki arkadaşından yardım aldıktan sonra, Davis'in tutuklanmasına neden olan kanıtları paylaşmışlardı.

Davis'in Alexa ile ekip arabasına binip gittiğini gören sorunlu genç Curtis Vandaloo, iddialarını yinlemek için saklandığı yerden çıkmıştı. Ama daha da şaşırtıcı olanı, tüm bu süre boyunca Mechanicsville'deki Amiş topluluğunda yaşamış olmasıydı. Akrabaları, Davis'in izlerini sürebileceği korkusuyla Pennsylvania'dan oraya kaçmışlardı.

Lena Vandaloo adının Hollandaca olduğunu biliyordu ama on dokuz yaşındayken bunun Pennsylvania Hollandacası, diğer adıyla Amish olabileceğini düşünmemişti. Kiraladığı özel dedektiflerin onları bulamamasına şaşmamalıydı, özellikle de Vandaloo'lar bir Amish topluluğundan diğerine taşınıp Seth de ilk adını değiştirdiğinde.

Lena, bilenmiş araştırma yetenekleriyle bile Curtis'in artık her gün temas ettiği Seth olduğunu asla tahmin edemezdi. İhtimaller imkânsızdı; işaretler ancak sonradan görülebiliyordu. Önceki gece Davis'i tanıyan Seth/Curtis, doğru olanı yapmak ve iddialarını yerel polise bildirmek için gereken ahlaki gücü kendinde bulmuş, polis de derhal Washington'daki yetkililerle temasa geçmişti.

Lena Jaguar'ını eski park yerine yanaştırdı ve bunaltıcı sıcağa doğru adım attı. Caddenin karşısındaki Gateway sessizdi, sakinleri nemden kaçmak için içeriye kapanmıştı. Aralarındaki -gerçek ve duygusal-mesafeye rağmen Jackson'ın varlığını hâlâ *hissedebildiği* gerçeğini görmezden gelen Lena, çantasını omuzladı ve cesurca markete doğru yürüdü.

Onun girişiyle birlikte Bill ızgaraya koyduğu sosislilerden başını kaldırdı. Ona kuşkulu bir bakış gönderdi. "Seni burada gördüğüme şaşırdım," diye sertçe itiraf etti.

Sözleri utanç uyandırdı. "Çok özür dilerim Bill. Hiç haber vermeden gitmek istememiştim." Sonra başını kaldırıp ona baktı ve boynundaki maviden mor ve sarıya dönüşen morlukları gösterdi.

Çenesi düştü ve gözleri büyüdü. "Sebebi bu mu-?" Cümlesini bitiremeyecek kadar dehşete düşmüştü.

"Bir adam tarafından saldırıya uğradım," diye doğruladı. "Dükkânın arkasında," diye ekledi, gerçeği kendi amaçları doğrultusunda eğip bükerek. "Sana söylemek istemedim çünkü elimde kanıt yoktu. Belki kamera kırılmamış olsaydı. ." Vicdanı onu rahatsız ediyordu, bu kadarla yetindi.

Özür dilemeye başladı.

"Lütfen." Onu engellemek için bir elini kaldırdı. "Buraya gelme sebebim bu değil. Amış adam Seth'i bulmam gerekiyor," dedi ona. "Bu kişisel bir mesele," diye ekledi, açıklamaktan çekinerek.

Bill'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Ama Seth'i bulmak istemesinin nedenlerini sorgulamadı. Bir makbuzun arkasına talimatları not ederek, olayı rapor etmesini ve meseleyi kendi eline almamasını istedi.

"Seth değildi," diyerek onu rahatlatan bir bakış attı. Minnettarlığını ifade eden bir söz ve gelecek için iyi dileklerle dükkândan çıkıp arabasına yöneldi. Otoparktan çıkıp Gateway'den uzaklaşan taşra yoluna girdiğinde dikiz aynasına hüzünlü bir bakış attı.

Güvende ol Jackson, diye sessizce vasiyet etti.

Sonra düşüncelerini Curtis Vandaloo'ya çevirdi ve ona kim olduğunu söylediğinde nasıl tepki vereceğini merak etti. Niyeti iki şeydi: Sonunda ortaya çıktığı için ona şahsen teşekkür etmek ve Alexa'ya karşı olan yükümlülüğünü ikinci kez yerine getirmediğinden emin olmak.

On Sekizinci Bölüm

"Neyin var cadı?" Jackson'ın dirseği koluna saplanınca Muhammed tısladı.

"Özür dilerim." Adamların hepsi İbrahim'in ofisinde yarım daire şeklinde oturuyordu ve o da huzursuzluğunu bastıramadan koltuğunda umarsızca geriniyordu. Hayalperest imamın kıyamet günü hakkında atıp tutmasını dinlemek, gerçek anlamda önemli hiçbir şey söylemezken, kara tahta üzerinde sürüklenen tırnakları duymak gibiydi. Jackson bu şekilde işkence görmektense su işkencesine maruz kalmayı tercih ederdi.

İbrahim, Yüce Dersler'den bir pasaja atıfta bulunarak, "Bu kan dökülmesinin çoğu Güney, uzak Kuzey ve uzak Batı'da gerçekleşecek," diye okudu. "Batı, damlayan kanın ve deliliğin, cinayetin, tecavüzün ve yüzde yüz toplam şiddetin pınarı olacak."

Jackson elini kaldırıp sormak istedi: "*Güney, Kuzey ve Batı derken tüm ülkeyi mi kastediyorsunuz yoksa sadece başkentte mi?* Ancak Bay Rakeem onu bir askerin soru sormaması gerektiği konusunda uyarmıştı, bu yüzden çenesini kapalı tuttu.

Ayrıca, birkaç saat içinde Gateway'den kurtulacak ve İbrahim ile yardımcısı Zekeriya bir hapisane hücrelerinde vizyonlarını paylaşıyor olacaklardı.

İbrahim sözlerine şöyle devam etti: "Sadece öğrenmeyi, dinlemeyi ve tamamen dürüst olmayı kendine görev edinmiş bir Müslüman Kıyamet Günü'nde hayatta kalacaktır." "Yüzde Beş'e katılmayı arzuluyor olmanız sizi erdemli yapmaz. Bu odada gerçekten aydınlanmış olan tek bir kişi var - öğretmeniniz ve kurtarıcınız." Elini göğsünün üzerine koydu.

Jackson, bazı adamların "Evet, İmam," diye onayladığını ama Corey'nin onaylamadığını belirtti. Corey ağzını kapalı tuttu, yüzü ifadesizdi.

Tam o anda Jackson koridorda bir ses duyunca çok sevindi. Kapı çalınca çalınıyordu.

"İçeri gelin!" İbrahim seslendi, sözünün kesilmesinden rahatsız olduğu belliydi.

Nadim endişeyle ofise baktı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm İmam, ama Zekeriya sizi almam için beni gönderdi. Kapıda polis var."

"Sırada ne var?" İbrahim ellerini havaya kaldırarak ofisten dışarı çıktı. Şartlı tahliye edilenler birbirlerine baktıktan sonra

koridorda onu kovalamaya başladılar. Jackson hemen arkalarındaydı.

"Burada kalın," diye emretti İbrahim onlara, binanın önündeki cam kapıdan geçip mermer basamaklarda meslektaşına katılırken. Dışarıdaki kameraların farkında olan Jackson, meslektaşlarının başlarının üzerinden baktı.

İmam Zekeriya, Jackson'ın federal yasaların en büyük uygulayıcısı olan ABD Adalet Bakanlığı'ndan Başsavcı Wilkes olarak tanıdığı iri yarı, gösterişli görünümlü biriyle ciddi bir sohbete başlamıştı bile. Arkasında sıralanmış, silahlarıyla kuşanmış SWAT timi Başsavcının gücünü temsil ediyordu ama onlar sadece vitrin süsü olarak buradaydı.

Wilkes, ülkedeki tüm büyük televizyon kanallarının açıklamasına kilitlendiği bu halkla ilişkiler anının sonuna kadar kullandı. Hiç şüphesiz imamların dini liderler olmaları nedeniyle, özellikle de SWAT ekibi varken, mücadele etmeden teslim olacaklarını düşünmüştür.

Görev Gücü, suçluları binadan dışarı adım attıkları anda yakalayıp kelepçeleylebilirdi.

Artık benim sorunum değil, diye hatırlattı Jackson kendine. Soruşturmada kendi payına düşeni tamamlamıştı. Artık medyanın dikkatini çekmeden oradan uzaklaşmanın zamanı gelmişti.

Gizlice bodrum katına inen merdivenlere yöneldiğinde, Başsavcı'nın basın mensupları için sesini yükselterek her iki lidere yöneltilen yarım düzine suçlamayı haykırdığını duyabiliyordu. *Toplu katliam yapmak amacıyla bomba stoklayarak aile içi şiddet uygulamak için komplo kurmakla suçlanıyorsunuz.* Tanrım, bu bütün öğleden sonrayı alabilir. En azından Jackson'ın kaçmak için bolca vakti vardı.

Tam yangın kapısını açıyordu ki, AG'nin ayini cümlelerin ortasında kesildi. Binanın ön tarafındaki bir kargaşa Jackson'ın şaşkınlık içinde koridora bakmasına neden oldu. İbrahim camiye girip kapıyı arkasından çarparak kapattığında Jackson yangın kapısının tekrar kapanmasına izin verdi. *Uh-oh.*

"Çabuk olun," diye tısladı İbrahim sersemlemiş şartlı tahliye edilenlere, "ibadet salonuna!"

Alarmı çalıştıran imam, onları ibadet alanını girişten ayıran ağır ahşap kapılara doğru yönlendirdi. "Şeytan saldırmadan önce gözden kaybolun!" diye ısrar etti. Tam o sırada binanın diğer ucunda tek başına ve kararsız bir şekilde duran Jackson'ı gördü.

"Ne bekliyorsun Abdul?" diye seslendi. "Beni takip edin. Silahlanmalıyız."

Silah mı? İbrahim'in camiye silah sakladığı şüphesi firar etmeyi bir anda imkânsız hale getirmişti. Görev Gücü, İbrahim'in elinde ne kadar ve ne tür silahlar olduğunu bilmek isteyecektir. Caminin tüm pencereleri kaynakla kapatılmış bir kale gibi inşa edilmiş olması, bir çatışma olasılığının da beraberinde getiriyordu.

Lanet olsun.

Jackson isteksizlikten ürpererek dua salonundaki diğerlerine katıldı. Başka ne yapabilirdi ki? Beşi bu Cuma liderlerine ebedi bağlılık yemini etmeyi planlayan on şartlı tahliye mahkûmunun huzurunda imamı yere yatırmak ona pek parlak bir fikir gibi gelmemişti. Ayrıca, bu durum bir kuşatmaya dönüşürse, içeride bir ajanın olması iyi adamlar için büyük fark yaratabilirdi, bu yüzden Ike bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı ondan yerinde kalmasını istemişti. Öyle de oldu.

Hepsi mabede girdikten sonra İbrahim meşe kapıları süs olduğu kadar işlevsel de olan kalın, oymalı bir tahtayla kapatıp kilitleti. Sonra zeminde süzüldü ve her seferinde iki adım atarak *minbere* çıktı. Adamlar endişeyle bakarken dizlerinin üzerine çöktü ve birkaç döşeme tahtasını sökmeye başladı. Açtığı deliğe uzanarak yassı metal bir kilit kutusu çıkardı ve anahtarla açtı.

Kutuda yedi adet yarı otomatik tabanca olduğu anlaşıldı. İbrahim teker teker yeni fişekleri doldururken Jackson gözlerini sessiz şartlı tahliye edilenlerin üzerinde gezdirdi. Bazı adamların yüzlerinde korku, bazılarında heyecan ve telaş okurken endişesi artıyordu. Naomi'yi bu gece ya da yakın zamanda hiç göremeyeceğinden emin olmak içini kemiriyordu.

**

Lena Curtis'in tek katlı, fıçı tahtası çiftlik evinden çıktığında hava kararmıştı. Ona marul ve yeşil balkabaklarıyla dolu bir bahçede eşlik eden Curtis, ona ilk ve son kez duruşma öncesi tanıştığı sakar genci hatırlatan o beceriksiz, sofistike olmayan tarzıyla arabasının yanında durdu. Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdüyor, yakında bir yağmur fırtınası ve sıcaktan kurtulma vaat ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ona ve ayak parmaklarının üzerinde dönerek dikenli yanağına bir öpücük kondurdu. "Harika bir ziyaretti. Duruşma sırasında öğle veya akşam yemeği için tekrar bir araya gelelim, olur mu?"

Curtis utangaç bir gülümsemeyle başını sallayarak onayladı.

"Mahkemede görüşürüz," diye güvence verdi ona. "Washington'a gitmek için araca ihtiyacın olacak mı?"

"Bende bir tane var."

Lena basit evinin yanındaki çitle çevrili alanda otlayan ata baktı. "Umarım o değildir," diye alay etti.

Paslı bir kahkaha attı ve başını salladı. "Hayır, o değil."

"Kız kardeşim senin dönüştüğün adamı çok beğenirdi Curtis," demek zorunda hissetti kendini.

Ayak parmağını karanlık toprağa sürttü.

"İyi geceler." Bunaltıcı aracına binen Lena dört camı da indirdi ve klimayı sonuna kadar açtı. Açık camdan el sallayarak uzun toprak yoldan ana yola doğru ilerledi. Arabanın içine dolan serin hava verimli toprak ve olgun soya fasulyesi kokuyordu.

Öğleden sonraya ait anekdotlar zihninin bir köşesinden diğerine geçti. Curtis, onun ziyareti karşısında şaşırmış, kendini Alexa'nın ablası olarak tanıttığında çok şaşırmişti. Onu o zamanki tımbul üniversiteli genç kız olarak asla tanıyamazdı. Lena'nın, Davis'in duruşmasına gelmediği için onu asla suçlamadığına dair güvence vermesinden sonra Curtis onu akşam yemeğine davet etmişti. Köfte ve elma püresinden oluşan yemekte, Alexa'ya ve onun her şeyi bir araya getirme biçimine hayran olduğunu itiraf etmişti.

Nazik ve güzeldi, tıpkı bir melek gibiydi.

Kolunun manşetini geriye doğru kıvrarak ona dövmesini gösterdi; siyah bir hatla Alexa'nın adı yazılıydı. İlk harfin içinden melek kanatları çıkıyordu.

Memur Davis onu eve götüreceğini söyledi, Curtis Alexa'nın öldürüldüğü geceyi hatırlamıştı. Ama götürmeyeceğini biliyordum. Onun kötü olduğunu biliyordum çünkü beni uyuşturucuya alıştırmış, sonra da satmak için kullanmıştı.

Şu anda doğru şeyi yapıyorsun, diye Lena ona güvence vermişti.

Artie's'e ve 235. Otoyola dönen asfalt yola saptığında, Lena gökyüzünden aniden düşen yağmur damlalarına karşı camlarını kaldırdı. Derin bir nefes aldı ve uzun bir iç çekişle nefesini vermeden önce bir an tuttu. Şaşırtıcı bir şekilde, Alexa'nın tüm anılarından sonra

kalbinin bir balondan daha hafif olduğunu hissetti. Göğsünden fırlayıp arabasının tavanından geçerek şimdi şiddetli rüzgârda sallanan ağaçların dallarına doğru süzülüyor gibiydi.

Lena'nın Jackson'dan geri alabileceğinden emin olduğu Davis'in kısmi itirafının kaydıyla birlikte, Curtis'in ifadesi on yıldır açık olan ve kanayan bir yarayı pekâlâ kapatabilirdi. O zaman Alexa'nın ruhu nihayet huzura kavuşacaktı.

Lena otoyolla kesişen kavşağa ulaştığında yağmur şiddetle yağmaya başlamıştı. Suyla ıslanmış ön camından Artie'nin dükkânının ışıklarının sönmüş olduğunu fark etti. Belki de fırtına yüzünden dükkânın elektriği kesilmişti.

Caddenin karşısındaki Gateway de, resmi görünümlü araçlarla dolup taşan park yeri dışısında karanlıkta kalmıştı. Mavi ışıkları yanıp sönen birkaç polis aracı da oradaydı. Lena artan bir telaşla, önde gelen televizyon kanallarının temsil eden birkaç medya minibüsünü fark etti. Gazeteciler şemsiyelerin altında durmuş, canlı yayın yapıyorlardı.

Lena'nın aklına Jackson'ın soruşturmasının çoktan bir sonuca ulaştığı geldi. Bu medya çılgınlığından Peter sorumlu değildi, değil mi?

Bunu öğrenmeye karar vererek sabırsızlıkla ışığın değişmesini bekledi. Tam o sırada, bakışları yurdun önündeki otoyolda park etmiş tanıdık bir Crown Victoria'ya takıldı. Işık yeşile döndüğünde arabanın arkasına yanaştı ve direksiyonda Toby'nin oturduğunu görünce rahatladı.

Yolcu kapısına vurduğunda, adam kapının kilidini açtı. Kadın onun yanındaki koltuğa kaydı, giysilerini ve saçlarını ıslatan yağmuru silkeledi. "Neler oluyor?"

Sedan'ın karanlık iç mekanında bile Toby'nin onu görünce yaşadığı şaşkınlığı anlamak mümkün değildi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Belli ki başka birini bekliyordu. "Boş ver onu." Omzunun üzerinden işaret etti. "Neler oluyor?" diye tekrarladı. "Jackson nerede?"

Adam sadece burnunu ovuşturup direksiyona bakınca, kadının alarmı yükseldi.

"İmanın tutuklanması olması gerektiği gibi gitmedi," diye itiraf etti sonunda. "Lider gitti ve şartlı tahliye edilenlerle birlikte kendini caminin içine kilitledi. Jackson birkaç saat önce bazılarını görevlilerle birlikte dışarı çıkmaya ikna etti ama kendisi çıkmayı reddediyor. İbrahim'in bir sonraki hamlesinden bizi haberdar edecek bir köstebeğe ihtiyacımız olduğunu düşünüyor."

Lena zorlukla yutkundu. "Sanırım bu İbrahim bir terörist?"

"Ah, evet." Toby bu kez cevabını düşünmek zorunda kalmadı.

Lena, Jackson'ın güvenliğinden endişe duyarak, "Demek ki bu bir açmaz," sonucunu çıkardı. "Sence imam ve şartlı tahliye edilenler orada ne kadar kalabilir?"

"Elektrik olmadan, ki elektriği hemen kestik -" omuz silkti "- birkaç gün, belki bir hafta diyebilirim."

Bir hafta!

"Önce klima olmadan ısınacaklar, sonra yiyecekleri bozulacak çünkü sadece taze yiyecekler yedikleri için güvenecekleri paketlenmiş mağazaları yok ve acıkacaklar" diye karanlık bir tahminde bulundu.

"Sanırım bir caminin kapılarını öylece havaya uçuramazsınız," diye yüksek sesle düşündü.

"Kötü halkla ilişkiler," diyerek alaycı bir şekilde göz kırptı.

Jackson'ın yakınlığını her zamankinden daha fazla hisseden Lena endişeyle pencereden dışarı baktı. Camiden görebildiği tek şey, aşağıdaki mavi flaşların sessiz bir versiyonunu yansıtan yağmurla yıkanmış minareydi.

Ama sonra bir şimşek çakması binanın üst yarısını dramatik bir şekilde aydınlattı ve buna kulakları sağır eden bir gök gürültüsü eşlik etti.

Tekrar Toby'ye baktı. "Neden buraya park ettin?"

"Planım imamlar tutuklanır tutuklanmaz Jackson'ı buradan çıkarmaktı. Artık yakın zamanda gidecek gibi görünmüyor."

O sırada Toby'nin tişörtündeki yazıları fark etti: *I'M WITH STUPID*, ve onu işaret eden bir ok. Muhtemelen Jackson'ın bu işi tamamlamasını kutlamak için giymişti. Mevcut durumun ciddiyeti göz önüne alındığında, tişörtün mesajı mizahi görünmekten uzaktı.

"Demek seninle iletişim kuruyor," diye düşündü biraz rahatlayarak.

Toby sol elinde tuttuğu telefonun ışığını yakarak bir metin görüntüledi. Gözetleme camından yayılan yeşilimsi ışık, yüz ifadesinin alışılmadık derecede sert görünmesine neden oldu.

"Bana söylemediğin ne var?" diye sordu, daha fazlası olduğunu hissederek.

Işığı söndürdü, derin bir nefes aldı ve çenesindeki bir noktayı kaşıdı. "İmanın silahları var," dedi usulca. "Yedi yarı otomatik tabanca."

Lena'nın midesindekiler yerinden oynadı. "Aman Tanrım, bu bana Waco felaketini hatırlatıyor," diye nefes aldı, iyi şans bileziklerini kavrayarak.

Toby başını çevirip ona baktı. "Sakın öyle deme."

"Üzgünüm. Hayır, bu şekilde bitemez." ATF, FBI ve Waco, Teksas'taki dini bir tarikat arasındaki hesaplaşma elli günlük bir kuşatmaya yol açmış ve aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yetmiş altı kişinin öldüğü bir cehennemle sonuçlanmıştı.

"Bak," dedi Toby daha kendinden emin bir ses tonuyla, "Jackson ilk şartlı tahliye edilenleri tuvalet molası sırasında kaçmaya ikna etti bile. Diğerleri üzerinde çalışıyor. Onları imamın emirlerine karşı gelmeye ikna edebileceğini düşünüyor."

Ve bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyordu? Böyle devam ederse liderin gazabını üzerine çekecekti.

Toby iç çekti. "Burada olmamalısın. Burası güvenli değil." Lena ona, "Ama ben gitmiyorum," diye bilgi verdi.

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Bu neden şaşırtıcı değil?"

"O zaman anlaştık," dedi ona kararlı bir şekilde. "Jackson tekrar özgür olana kadar burada seninle kalacağım."

**

İbrahim güçlü bir vaaz veriyordu. Acil durumlar için sakladığı iPhone'unun sabit kırmızı ışığı onu kanlı bir ışıkla yıkıyordu. *Takiesinin* altından ter damlıyordu ama çıkarmayı reddetti.

Altında, karanlık dua salonunun zemininde diz çökmüş, geriye kalan dokuz çift göz ona doğru parlıyor ve onun açısından ilham verici bir belagat oluşturuyordu. İki korkak şartlı tahliye mahkûmu daha önce onları terk etmiş, salondaki tuvaleti kullanma bahanesiyle ibadet salonundan sıvışmışlardı. Bir sonraki anda, alarm onların firar ettiğini bildirmişti. O andan itibaren İbrahim tüm erkeklerin *minberin* hemen arkasındaki özel tuvaletini kullanmasında ısrar etti. Onu terk etmeye çalışan bir sonraki adam vurulacaktı.

Tabancalara gelince, ihtiyaç duyulduğunda onları sadece en güvendiği öğrencilerine dağıtacaktır.

"Bu durum-" elini Gateway'deki çatışmayı kapsayacak şekilde açtı, "bir alegori, değil mi?" Önce şartlı tahliye edilenlere, sonra da kendisini çeken kameranın gözlerinin içine baktı. "Bizi yüzyıllardır esir tutan Şeytan'ın halkımızı köleleştirmesini sembolize ediyor. Ama umutsuzluğa kapılmayın. Bunun yerine cesaretlenin halkım. Çünkü teslim olma zamanınız geldi." Bir sonraki sözlerinin ulusun temellerini sarsacağını bildiğinden, etkili olması için durakladı.

"Benim sadık takipçilerim, *Mehdi*'niz burada. Aslında o bunca zamandır sizinle birlikteydi, çünkü ben oyum." İbrahim bir elini kalbine bastırdı ve kutsal bir şekilde gülümsedi. "Ve ben sizi yeni ve mükemmel bir İnsana dönüştürmek için geldim. Yeryüzünün kötülükle dolduğu her yeri adalet, özgürlük ve eşitlikle dolduracağım. Yoksulları-kayıpları bulduracağım ve sizi Yeni Dünya Düzeni'nin yöneticileri haline getireceğim. Tüm bunları sizin için yapacağım, ama önce beni Şeytan'ın tuzağından kurtararak buna layık olduğunuzu kanıtlamalısınız.

"İslam'ın Meyvesi'nin Yüzbaşları ve Teğmenleri, sadakatınız tıpkı önceden söylediğim gibi sınanıyor. Yeni Dünya Düzeni'nin başarıya ulaşması için şimdi beni savunmak üzere toplanmalısınız. Askerlerinizi toplayın ve sertçe saldırın. Bu, Haklı Mücadeleyi müjdeleyen birçok kanlı savaşın ilki olacak. Ama sonunda İslam'ın Meyvesi galip gelecek ve Şeytan topuklarımızın altında bir yılan gibi ezilecektir."

Konuşması1n1n takipçilerinin kendisini kurtarmak için bölgeye ak1n etmesini sağlayacağı1ndan emin olan İbrahim, mesaj1n1 3G kablosuz ağ üzerinden web sitesine yükleyecek düğmeye bastı.

Bir hata mesajı 1 ktığ1nda küfretti ve tekrar denedi.

Caminin duvarları çok mu kalındı? Videosu neden yüklenmiyordu?

Geçici bir acizlik duygusuyla, elektriği kesen engereklerin web sitesini de dağıttıklarını ve takipçileriyle bu yolla iletişim kurmasını engellediklerini fark etti. Şüphesiz Zekeriya'nın en iyi on şarkısını listeleyen müzik sitesi de kapatılmıştı. Ama o bu kadar kolay engellenemezdi. Takipçilerinin her birinin tıpkı onunki gibi bir iPhone'u vardı.

İbrahim kişi listesine girdi, listedeki her ismi seçti ve kısa bir mesaj yazdı. *Videomu izleyin*. Ardından videoyu metne ekledi ve gönder tuşuna bastı. Birkaç dakika içinde, İslam'ın Meyvesi'ndeki yetmiş yedi yüzbaş1 ve teğmen onun çağrısı1nı alacak ve mesajı1nı astlarına iletecekti.

Onu kurtarmak için ne kadar çaba sarf edeceklerini hayal eden İbrahim, *minberin* en üst basamağında dinlenerek iPhone'undan haberleri izledi. Bu gece ülke kendi eksenini etrafında dönecekti.

Şartlı tahliye edilenlerin karşıt görüşlerden haberdar olmaması için sesi kısarak tüm büyük haber kanallarında yer alan tartışmaları izledi. Ülke, Gateway'in liderlerinin

Hükümetin iddia ettiği gibi terörist olup olmadıkları ya da İbrahim ve Zekeriya'nın ırk ve din nedeniyle fişlenip fişlenmedikleri, medeni haklarının ihlal edilip edilmediği.

CNN'e röportaj veren beyaz saçlı bir senatör "Hadi ama," diye alay etti. "Bu iddialar gülünç. Gateway'in yeniden entegrasyon programından mezun olan dürüst bireylere baktınız mı? Bay Ali Rakeem şu anda Columbia Heights'ta saygın bir Müslüman erkek okulunun müdürü. Taimur Amir, Georgetown'da başarılı bir kayıt stüdyosunun sahibi. Qasif al Bakir Baltimore Bölge Savcılığı'nda çalışan bir avukat. Bu adamlar itibarlı çünkü Gateway onlara öz değer ve sıkı çalışmanın karşılığını öğretti. Bana bu adamların hükümeti devirmeyi planlayan radikal bir Müslüman grubun üyeleri olduğunu söyleyemezsiniz. Bu saçmalık."

Senatörün Gateway'i tasviri gurur vericiydi ama adamın mutlak cehaletine de ihanet ediyordu. İbrahim eğlenerek kendini tartışmaya kattı, adamın bir sonraki sözleri yüzündeki sırıtışı şok etse bile.

"Peki Senatör, eski şartlı tahliye edilmiş kişilerin birinci kattaki dairelerde propan depoladıkları ve bunları bomba olarak kullanmayı planladıkları iddiaları ne olacak?"

İbrahim kaşlarını çattı. Başsavcı onu suçlarken bomba stoklamakla ilgili bir şeyler söylemişti. Fakat yetkililer ve basın, akla hayale gelmeyecek bir şey olmadıkça, onun şehirdeki apartmanları yerle bir etme planlarından nasıl haberdar olabilirdi? Takipçilerinden biri hain mi olmuştu?

"Saçmalık. Kaynaklarım bana propan dağıtımının Gateway'in hayır işlerinden biri olduğunu söyledi. O propan şehirdeki eski evleri ısıtmak içindi. Hükümetimizin Amerikan vatandaşlarına karşı delil yerleştirdiğini iddia etmekten nefret ediyorum ama sizi temin ederim ki bu iddiaları ortaya atan soruşturma ajansı bunu yapmak için her türlü fırsata sahipti."

"Bize nasıl ve ne zaman olduğunu söyleyebilir misiniz, Senatör?"

"Nasıl sanıyorsunuz? Kendi ajanlarından birini programa soktular."

İbrahim gözlerini kırptı. Bekle, ne? Şartlı tahliye edilenlerden biri hükümet ajanı mıydı?

"Bu ne zaman oldu Senatör? Gizli ajan hala programda mı ve onu teşhis edebilir misiniz?"

Senatörün cevabını beklerken İbrahim'in kalbi küt küt atıyordu.

"Elbette yapabilirim ve evet öyle. Ancak sırf Amerikalı Müslümanlara nasıl davranılması gerektiği konusunda farklı bir fikre sahibim diye bir adamın refahını tehlikeye atmayacağım. Yine de şunu söyleyeceğim. Gateway'deki bu durum, Oval Ofis'te neden yeni bir Başkan'a ihtiyacımız olduğunu açıklıyor."

İbrahim'in göğsünde öfke patladı. Gerçekten de şartlı tahliye edilenlerden biri tarafından kandırılmış mıydı? Hangisi tarafından?

Telefonunu kapatarak dua salonunu karanlığa gömdü. Sadece kubbeli tavanın altındaki pencerelerden gelen zayıf ay ışığı takipçilerini aydınlatıyordu.

İçlerinden biri hain miydi? Yoksa o adam kuşatmanın başında kaçan korkaklardan biri miydi? Mansur ve Ömer'i hayal ettiğinde, ikisinin de casus olduğunu düşünemiyordu. İkisi de çok yaşlıydı ve fiziksel durumları iyi değildi.

İbrahim titreyen dizlerinin üzerinde yavaşça doğruldu ve kalan adamları düşünmeye başladı. Hain Muhammed miydi? Pek olası değildi; bir kaya kadar dilsizdi. Cemal? O da öyle. Hasan mı? O adam zar zor İngilizce konuşabiliyordu. Corey? Çok yumuşak. Shahid? Çok kaba. Abdul? *Ah, evet, Abdul.*

Kesin bir ürperti omurgasının sarstı.

Geriye dönüp baktığında, her şey çok açık görünüyordu. Abdul ezberleri bir hafta içinde ezberlemişti. İbrahim onun çok soru sormasının kıvrak zekâsının bir göstergesi olduğunu düşünmüştü ama o başından beri Gateway'i ve liderlerini didik didik ediyordu, değil mi?

Ve bu hafta başında, herkes itfaiye müdürünün teftişine tanıklık etmeye gittiğinde caminin içinde kalan kişi Abdul'dü. Hiç şüphesiz, alarmin kırıldığı ve camiye girildiği gece yarıda kesilen araştırmasına devam etme fırsatını yakalamıştı.

İbrahim elini cebine attı. Parmakları titreyerek tabancayı çıkardı ve emniyetini açtı.

Bu keşiften çıkabilecek tek bir iyi şey vardı. Şartlı tahliye edilenler, sefaletleri için suçlayacakları bir günah keçisi olduğunda ona karşı isyan etmeye daha az meyilliydiler.

On Dokuzuncu Bölüm

Lena Toby'ye, kalçasında kılıfında duran kötü görünümlü tabanca kadar yakın durdu. Onu önce Görev Gücü'nün başındaki Ike Calhoun'la, sonra da Başsavcıyla tanıştırdı. Wilkes, Görev Gücü'nü bir konferans için lüks karavanına çağırdığında, Ike Calhoun'un bariz kızgınlığına rağmen ona takdir dolu bir bakış attı ve onu da kendilerine katılmaya davet etti.

AG'nin yardımcısı ona dumanı tüten bir fincan kahve yaptı. Ona teşekkür ederek kendine sadece izleyip dinlemesini ve anlamadığı konulara burnunu sokmamasını söyledi. Ama Ike Calhoun ve Wilkes camiye saldırıp saldırmama konusunda tartışmaya başladıklarında, Calhoun'u çıplak elleriyle boğmak istediğini fark etti. Jackson'ın güvenliği umurunda değil miydi?

"Zaman bizden yana," diye ısrar etti AG, rahat kaptan koltuğunda rahatlamış görünüyordu. "Camideki adamların yakında yiyecekleri bitecek ve hiç güçleri kalmayacak. Eninde sonunda teslim olmak zorunda kalacaklar. Tek yapmamız gereken onları beklemek."

"Yanılıyorsunuz." Görev Gücü liderinin yanan gözleri deriyi kabartabilirdi ama bu AG'yi korkutmuşa benzemiyordu. "Ne kadar beklersek durum o kadar kötüye gidecek. İmamın bir iPhone'u olduğunu ve onu kullandığını görebiliyoruz ama numaranın izini süremiyoruz. İslam'ın Meyvesi Ordusu'nun harekete geçip onu savunması ne kadar sürer sizce?"

Wilkes omuz silkti. "Neden endişeleniyorsun ki? Ulusal Muhafızlar bölgeye giren ve çıkan tüm yollara barikat kurdu."

Calhoun'un sesi yumuşadı, bu da onu Lena'nın gözünde daha da korkutucu hale getirdi. "Ulusal Muhafızlar on iki bin adamla başa çıkacak donanıma sahip değil. Biz ne kadar oyalanırsak, düşmanın stratejisini planlamak için o kadar çok zamanı olur."

Lena kahvesini yuttu. Korku karnında soğuk yağ gibi pıhtılaşmıştı. "Ne stratejisi? Bu adamlar gerçek asker değil, değil mi? Onlar hiç savaşa girdiniz mi?" Genel Müdür'ün endişelenmediği belliydi.

"İnanın bana, on iki bin üyeden yüzlercesinin askeri eğitim aldığından emin olabilirsiniz. Ayrıca bu gibi olasılıklar için plan yapmışlardır. Caminin pencerelerindeki camların neden kurşun geçirmez olduğunu ve pencerelerin kaynakla kapatıldığını sanıyorsunuz? Bu bina onların kalesi. Ve

İbrahim takipçileriyle iletişim kurabildiği sürece, onları sürüler halinde bölgeye çekebilir. En azından baz istasyonunu devre dışı bırakalım ve iletişimini askıya alalım."

Wilkes inatla, "Bunu yapamam," diye karşı çıktı. "Burada çok fazla insan baz istasyonlarına güveniyor - tüccarlar, kolluk kuvvetleri ve doktorlar. 911'i arayamadıkları zaman kaç kişinin öleceğini bir düşünün. Açılacak davaları düşündükçe ürperiyorum."

"Oh, Tanrı aşkına." Ike Calhoun kısa gümüş rengi saçlarının diplerine kadar kızardı. "Eğer şimdi kararlı bir şekilde harekete geçmezsek, meydana gelmek üzere olan yıkım ve kargaşada daha fazla insan zarar görecektir. Bunu benim yöntemimle yaparsak zarar görecektir tek kişi İbrahim olur. Söyleyin ve keskin nişancım onu hemen öldürsün. Tamamdır. Bitti."

"Yüce Tanrım, imamı öldüremeyiz! Yandaşları onu idam ettiğimizi duyarsa ne olur? Bunun onları daha da kıskırtacağını düşünmüyor musun? Ülke şimdi bölündü mü sanıyorsun? Elimizde tam anlamıyla bir devrim olacak!"

"Katılmıyorum. Zaten dağılmış olan devrimcileri dağıtacaksınız-"

Lena'nın cep telefonu beklenmedik bir şekilde çalarak dikkatini Calhoun'un sert tartışmasından uzaklaştırdı. Çantasından çıkardığında Peter'dan bir mesaj aldığını fark etti. *Senatör Huxley az önce CNN'e verdiği bir röportajda programda gizli bir ajan olduğunu söylemiş ama ismini vermemiştir.*

"Olamaz." Kadının alarm çığılığı Toby'nin telefonunu onun gevşek avucundan çekip almasına ve mesajı taramasına yol açtı. Aynı anda ekip liderinin telsizi çatırdadı.

"Efendim?"

Tek bir heceyle cevap verdi. "Konuş."

"İçeriden birinin kimliği Senatör Huxley tarafından CNN'e verdiği bir röportajda ifşa edildi."

Ike'ın yeşil gözleri yukarı fırladı ve Toby'nin endişeli bakışlarını yakaladı. AG'ye döndü. "Adamımızı *hemen* dışarı çıkarmalıyız."

"Hayır." Wilkes başını öyle sert salladı ki çenesi titredi. "Camiye saldırmayacağız ve bu son sözümüz."

Lena'nın boş kahve fincanı gergin avucunun içinde bir anda buruştu. Yüce Tanrım, Jackson kendilerine ihanet ettiğini anladıklarında şartlı tahliye edilenler tarafından doğranacaktı!

Bir merminin hazneye ilerlerken çıkardığı yumuşak *tıkırtı* çoğu zaman bir denizcinin kıyamet kopmadan önce aldığı tek uyarıydı. Bu ses İbrahim'in merdivenlerden inmeye başladığı *minberden* aşığıya doğru sarsıldığında, Jackson içgüdüsel olarak numarasının dolduğunu anladı.

Gizlice ayağa kalkarken, umutsuzca saklanacak bir yer ararken yere serpilmiş karanlık formların üzerinde tökezledi.

"Ow!"

"Dostum, dikkat et!"

Bu geniş, yankılı alanda saklanacak çok az yer vardı, İbrahim başkalarının çıkmasını yasakladığından beri bunun farkındaydı.

Kubbeli tavanı destekleyen kalın, kumtaşı sütunlardan birinin arkasına eğilen Jackson, sezgilerinin yanlış çıkması ve İbrahim'in peşinde olmaması için dua etti. Ama bir tabancanın kulakları sağır eden çatırtısına eşlik eden bir ışık patlaması ve başına yağan alçı, kasvetli şüphelerini doğruladı.

"Hain!" İbrahim, ardından gelen şaşkın sessizlikte gürledi.

Liderlerinin hareketleri karşısında kafaları karışan adamların geri kalanı onun yolundan çekilmeye başladı. *Hain mi?* Kan dondurucu suçlama Jackson'ın Schlessen'in ifşasını halka açıkladığını düşünmesine yol açtı. Belki nce Lena'yı uyarmıştı, belki de uyarmamıştı. Her iki durumda da, Ike ya da Toby şimdi onun için ne yapabilirdi? Jackson, tıpkı Colleen'in onu suçladığı gibi, görevini ailesine karşı yükümlölüklerinin önüne koymuştu ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti.

SWAT ekibinin şu anda binaya girmesi dışında, içinde bulunduğu durumdan kurtulması mümkün değildi. Bunu kendi kendine yapmıştı ve kendi kişisel kâbusu sonuna kadar devam edecekti. Silahlanıp karşı koyamazsa İbrahim onu vuracak ve ibret olsun diye cezalandıracaktı.

"Ne oluyor be?" diye bağırdı Abdul'ün kullandığı ses tonuyla. "Beni neden vuruyorsun, İmam? Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Hiçbir şey, diyor." İbrahim'in sesi bir delinin şarkı söyleme niteliğine büründü. "Az nce Abdul'ün bizi ezen ve hapseden hükümetin gizli ajanı olduğunu öğrendim," diye açıkladı. "Seni, beni ve Amerika'daki tüm siyahları aldatarak ihanet etti."

Her sözüyle imam daha da yaklaşıyordu. Jackson saklandığı yerden fırladı ve bir sonraki sütuna yöneldi. Solundaki duvara bir mermi isabet ettiğinde, sağa, *minbere* doğru döndü.

Altı tabancadan biri hâlâ sağlam kutundaydı, tabii o lanet şey açıksa.

Ama merdivenleri çıkmayı başaramamıştı bile. İbrahim'in tabancası tekrar havladı ve Jackson'ın sağ kalçasında, tıpkı geçen geceki rüyasında olduğu gibi, sadece bin kat daha fazla acı veren yakıcı bir ağrı patladı.

Kayarak koşucunun üzerine yığıldı ve her an sırtından vurulup hayatına son verecek başka bir kurşun beklerken nefes almak için mücadele etti.

Omzunun üzerinden bir bakış İbrahim'in yaklaştığını gösterdi; bulutlardan yansıyan ve tepedeki pencerelerden süzülen ışık cüppesini akkor haline getirmişti. Şartlı tahliye edilenler *minberin* dibinde yarım daire şeklinde toplanmış, Jackson'a sanki boynuzları çıkmış gibi bakıyorlardı.

"Bu adam," dedi İbrahim, "bizden biri değil. Onun yüzünden bu duvarların arkasında kaçaklar gibi sıkışıp kaldınız."

Jackson acı dolu bir sisin içinden Corey'nin kendisine başını salladığını gördü. Corey'nin düşüncelerini okumak için medyum olmaya gerek yoktu. *Bana yalan mı söyledin, Abdul?*

"İbrahim sözlerini şöyle sürdürdü: "Haklı mücadelemizi, şimdi bize zulmeden şeytana teslim etti.

Jackson bir sonraki adımın ne olacağını dehşetle tahmin etti: ya İbrahim'in yönetimine direnenlerin başına gelenlerin bir örneği olarak ağır bir şekilde cezalandırılacak, muhtemelen öldürülecek ya da İbrahim'in serbest bırakılmasını sağlamak için rehine olarak kullanılacaktı. Acısına rağmen ayağa kalktı ve basamakların iki yanındaki parmaklıklara tutundu. "Ben hain değilim," diye ısrar etti, kan bacağından aşağı sıcak bir şekilde akarken. "Öyle olsaydım Ömer ve Mansur'la birlikte giderdim. Bir çeşit casus olsaydım neden hâlâ burada cadı olayım ki?"

"Bana İbrahim için çalıştığını söylemiştin," diye aniden konuştu Corey, ses tonu suçlayıcıydı. "Bu yüzden bazen geceleri imama rapor vermek için dışarı çıkıyordun."

"Maggie ile birlikteydim, tamam mı? Ona aşığım." Jackson'ın kendisi ve Lena için kurduğu hayalleri asla gerçekleştiremeyeceği umutsuzluğuyla dolu itirafı, şartlı tahliye edilenler tarafından düşünceli bir sessizlikle karşılandı, özellikle de yüz ifadesi şefkatli bir ifadeye dönüşen Corey tarafından.

"Yalan söylüyor," diye ısrar etti İbrahim. "Kendini kurtarmak için her şeyi söyler. Kesinlikle benim için hiç çalışmadı. Size söylüyorum, fareler gibi köşeye sıkışmamızın sebebi o. Hasan ve Şahid, mabedimizi lekeli kanıyla kirletmeden önce onu yakalayın. Onu dolaba götürün, duaları sakladığımız yere.

Halılar. Rafta bir rulo elektrik bandı ve makas bulacaksınız. Ellerini ve ayaklarını bağla. Sonra isterseniz dövün ama öldürmeyin. Serbest bırakılmamız için bir rehineye ihtiyacımız olabilir."

Jackson son bir gayretle *minbere* tırmanıp silahını kuşanmaya çalıştı. Kalçasına saplanan kurşun yüzünden eli kolu bağlıyken, neredeyse kutuyu açıp silahını çıkaracağı tepeye ulaşmıştı ki, arkasından yakalanıp zemin seviyesine geri çekildi. Orada, tüm şartlı tahliye edilenler aynı anda üzerine atlıyor gibiydi.

Jackson cesur bir direniş gösterdi. Jamal'ın gözü morardı. Nadim karnına tekme yedi ve bir daha geri dönemedi. Eğer tekrar ayağa kalkabilseydi, hepsine karşı koyabilirdi. Ama yüzüstü pozisyonda dövüşmek onu sonunda yordu. Ve Shahid ayağıyla kafasının yan tarafına vurduğunda, görüşü bulanıklaştı ve artık darbeleri savuşturacak kadar iyi göremiyordu.

Dört adam onu o anda seccadelerden boşaltılmış olan gömme dolaba sürükledi. Hasan onu yüzüstü parke zemine yatırırken Corey cep telefonu ile ışık tuttu ve diğer ikisi ellerini ve ayaklarını elektrik bandıyla bağladı. Kan tüküren Jackson sessiz kaldı ve ağzına bant yapıştırmamalarını umdu.

Onu sıkıca bağladıktan sonra ters çevirmişler. Ardından Shahid, Hasan ve Jamal birbirlerini kışkırtarak onu tekmelemeye ve yumruklamaya, bir yandan da ona her türlü aşağılık ismi takmaya başladılar.

Darbeler yağmur gibi yağarken, Jackson askeri eğitime geri döndü ve Naomi ile Lena'nın onu sevgi dolu kucaklamalarla karşıladığı zihnindeki kaleye çekildi.

**

Silah sesleri karavanın gövdesini delip geçtiğinde Lena, Toby'nin kulaklığındaki mikrofonu kapatan patronuna irkilerek baktığını gördü. *Tanrı'm, Jackson.*

"Kartal Bir, durum raporu." Calhoun hâlâ raporu dinliyordu ki bir el silah sesi daha gergin sessizliği bozdu.

Lena dehşet içinde inledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Üçüncü bir el silah sesi duyulduğunda gözleri acı dolu yaşlarla doldu. *Böyle bir şey olamazdı.*

Ama Görev Gücü lideri en büyük korkusunu doğruladı. "İçerideki adamımız vuruldu. Efendim, hemen binaya girmemiz gerekiyor."

Wilkes, "Böyle bir şey olmayacak asker," diye karşılık verdi. "Adamınız için üzgünüm ama ben tavrımı açıkça ortaya koydum."

Ike bir elini kulaklığına götürerek dinledi. "Vurulmaktan kurtuldu ama şimdi onu dövüyorlar," diye homurdandı ve onun yakıcı bakışlarından gözlerini kaçırarak AG'ye sertçe baktı. Calhoun onun üzerine eğilerek adamı kendisine bakmaya zorladı. Ölüm kadar soğuk ve sessiz sesi Lena'nın ürpermesine neden oldu. "Size şunu açıkça söyleyeyim, efendim. Burası kan gölüne döndüğünde, Jackson'ın refahından ve burada meydana gelen her yaralanma ve can kaybından sizi şahsen sorumlu tutacağım."

Bu açıklamayla takip eden gergin sessizlik telsizden gelen çatırtılarla bozuldu.

"Efendim!" diye bağırdı diğer uçtan bir ses. "Ulusal Muhafızlar üç TIR'ın az önce Route 5 ve 301'in kesiştiği barikatı aştığını bildiriyor! Hızlarına bakılırsa, buraya ulaşmalarına en fazla on dakika var. Ulusal Muhafızlar sıcak takipte ve destek talep ediyorlar, tamam."

Lena'nın kalbi göğsünde zıplamaya başladı. Calhoun'un üst dudağındaki alaycı kıvrım güven verici değildi.

"Anlaşıldı," diye kestirip attı. "Denizcilere hava desteği başlatmalarını söyle, hemen. En az iki Kobra'ya ihtiyacımız olacak. Tamam." Bakışlarını tekrar Wilkes'e yöneltti. "Görünüşe göre İslam'ın Meyvesi ne senin ne de benim hayal ettiğimizden daha hızlı harekete geçti. Kararınızı yeniden gözden geçirmek ister misiniz efendim? Yoksa bir köpek dövüşü için kendinizi hazırlamayı mı tercih edersiniz?"

Wilkes'in teni soldu ve sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı. "Kararımın arkasındayım," diye ısrar etti ama öncekinden daha az inançla.

Calhoun başını salladı. Çene kasları esnedi. Mikrofonunu tuşladı. "Kartal Bir ve İki, burası Kartal Yuvası. Haberiniz olsun, üç yarı kamyon az önce on mil ötedeki barikatı aştı ve bize doğru geliyor. Gücü bilinmeyen düşmanca bir saldırıyı savuşturmaya hazırlanın."

Lena diğer uçtan gelen tiz bir sesin emirleri onayladığını duydu.

Ike AG'ye döndü. "Efendim, bu karavanı yerleşkenin arka tarafına, arka duvar ile ağaç sınırı arasına yerleştirmeniz gerekiyor." Toby'yi işaret etti. "Oradan ayrılacak her sivil tahliye etmenizi istiyorum, buna yardımcınız da dahil." Bakışlarında bir merhamet gölgesi belirdi.

Lena'nın üzerinde kısa bir süre durdu. "Jackson'a mesaj at ve sana cevap verene kadar mesaj atmaya devam et."

Toby başıyla onayladı. "Tamamdır. Gidelim, yardımcı." Lena'nın elini tutarak onu karavandan çıkardı ve sessiz otoparka götürdü. Şiddetli yağmur yerini düzenli bir çiselemeye bırakmıştı. SWAT minibüsünden bir megafon kapalı Toby, onu caminin kilitli kapılarının karşısına park etmiş bir düzine kadar araç ve polis arabasına doğru yönlendirdi.

"Dikkat, millet. Bu yöne doğru ilerleyen büyük ve düşmanca bir güç var. Eğer bir çatışmanın ortasında kalmak istemiyorsanız, bölgeyi hemen boşaltmanız gerekiyor. En fazla beş dakikanız var. Buradan iki mil güneyde bir motel var. Orada beklemenizi öneririm. Bölge temizlendiğinde sizi uyaracağız."

Toby isteksiz haber ekiplerini araçlarına yönlendirirken Lena cep telefonunu çıkardı ve aklına ani bir fikir geldi. Şartlı tahliye edilenlerin yeni iPhone'ları yanlarındaysa, belki hepsine mesaj atıp en azından birinin cevap vermesini umarak Jackson'ın durumunu öğrenebilirdi.

Yukarı baktığında, AG'nin karavanının caminin arkasındaki uzun otların arasına girdiğini gördü. Birkaç korkusuz haber ekibi de karavanı görmüş ve Toby'nin emirlerine aldırmadan peşlerine takılmıştı. Lena peşlerinden gitti.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Toby ona yetişti ve kolundan yakaladı.

Onu başından savdı. "Sana söyledim. Jackson'ı terk etmeyeceğim." Bir mesaj yazmak niyetiyle telefonunu çıkardı ama ne yazacaktı? "Ondan haber aldın mı?"

"Henüz değil." Toby kaşlarını çatarak ona baktı. "Burada kalarak ne elde edeceksin, Lena? Sadece dikkat dağıtacaksın."

"Hayır, mesaj atmayacağım. İçerideki bazı adamlara mesaj atacağım. Belki onları liderlerini ele vermeye ikna edebilirim."

Toby şaşkına dönmüş görünüyordu. "İçerideki adamlarla bağlantın mı var?"

"Eğer yeni telefonları yanlarındaysa, evet."

Bakışları FBI ceketi giymiş yaşlı ve seçkin bir beyefendiye takılana kadar kalabalık otoparkı aradı. "Özel Ajan Donovan!" Adama el salladı. "Lena, bu bizim rehine arabulucumuz. Donovan, bu kadında içerideki adamlardan bazılarının cep telefonu numaraları var. Ona ne yapması gerektiğini söyle." Lena, adamın nefesinin altından, "Ve onu bu binadan uzaklaştırın," diye eklediğini duydu.

"Tamamdır. Bu taraftan bayan." Ajan, kızın üst kolunu amansızca kavrayarak, onu park halindeki sıradan bir sedanın bulunduğu otoparkın en arka tarafına doğru çekti. "Bakalım içerideki adamlarla konuşabilecek miyiz?"

Onun rehberliğine minnettar olan Lena yanına oturdu ve onun işaretlerini dinledi. Jackson'ı birkaç kısa mesajla hayatta tutabilirse, bu bir mucize olurdu.

**

İbrahim'in onu mesajlaşırken yakalayamayacağı kapalı dolabın uzak köşesinde oturan Corey, Maggie'den aldığı ve Abdul'ü soran mesaja cevap verdi.

O yaşıyor. Ayaklarının dibindeki hareketsiz, karanlık forma baktı ve ekledi: Bize ihanet etti. Abdul'ün yalanlarını hatırlayınca içinde bir burukluk uyandı ama Maggie'yi sevmekle ilgili kısım trajik bir şekilde doğruydur. Belki de Corey'yi diğerleri Abdul'e saldırdığında onlara katılmaktan alıkoyan şey buydu. Adam zaten vurulmuştu. Kurşun yeterince kötüyken bir de bu kadar hırpalanmak.

Abdul'ün hakkını yemeyelim, kendisi de birkaç güzel vuruş yapmıştı. Nadim hâlâ dışarıda karnını tutuyordu.

Corey'nin telefonu çaldı. Maggie'nin cevabını çatık kaşlarla okudu. *Gateway'deki tek hain lideriniz.*

Corey'nin nefesi küçük alanda sertçe kesildi. Sözleri tıpkı son birkaç haftadır kafasının içinde susturmaya çalıştığı mantığın sesi gibi geliyordu. Kardeşlerinden herhangi birinin Maggie'nin mesajlarını alıp almadığını, sözlerinin onu rahatsız ettiği gibi onları da rahatsız edip etmediğini merak etti.

Özenle, ona geri mesaj attı. *Artık her şey farklı.*

Farklı olan tek şey liderinizin planlarının açığa çıkmış olması. Washington D.C.'yi bombalamak ve sokaklardaki beyazlara ateş açmak istiyordu. Bu soykırım, Corey. Gerçekten bunun bir parçası olmak istiyor musun?

Corey *soykırım* kelimesine inanamayarak baktı. Bunca zaman Kıyamet Günü'nün ruhani arınma, oruç tutma ve belki de bir tür kefaretle ilgili olduğunu düşünmüştü. Beyaz şeytanın ırkçılar için bir sembol olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi İbrahim en büyük ırkçı gibi görünüyordu. *Hayır,* diye mesaj attı.

Siz on kişisiniz ve o sadece bir kişi. Hepinizin onu yenmesi kolay olurdu. Geleceğinizi geri alın. Bu sizin geleceğiniz, onun değil.

Soğuk terler dökken Corey, İbrahim'in tasvir ettiği gibi bir gelecek hayal etti: her şartlı tahliye edilenin iyi bir yaşam sürmesi için güçlendirilmesi. Kendisini güçlü bir ağın parçası, bir Yüzde Beşçi olarak hayal etti. Böyle bir hayalin sadece bir bedeli vardı. Her şartlı tahliye edilenin kendi özerkliğinden vazgeçmesi, İbrahim'in daha büyük bir amaç olduğuna inandığı şey için kendini feda etmesi gerekiyordu - statükoyu zorla aşmak ve siyah erkekleri yönetici olarak kurmak, ama bunun masum insanları öldürmek anlamına geldiğini bilmiyordu.

Hikâyenin dinleme şansım hiç olmadı, diye ekledi. Ama kitabımın gerçekte kahramanının sen olacağını hep biliyordum.

Sözleri kalbini bir mengene gibi kavradı.

İlk kez içinde bulunduğu durumu objektif olarak görüyordu. Soykırıma benzer bir şeyin parçası olmak istemiyordu. Eğer Maggie haklıysa, buradan sonra gidecekleri tek yer doğruca hapishaneydi, tabii... eğer onun önerdiği gibi yapmazlarsa.

Korku ve belirsizlik onu ele geçirdi. Elinin içine sessizce hıçkırıldı.

Bir el bileğini sararak başını kaldırmasına neden oldu. "Corey," dedi Abdul acı dolu bir sesle. "Beni serbest bırak, ben de senin hapse girmemeni sağlayayım."

Hâlâ korkmakta olan Corey ayağını tekmeleyerek kurtardı. "Bunu nasıl yapacaksın?" "Ben bir federal ajanım," diye fısıldadı Abdul. "Seni koruyabilirim. Hepinizi yapman gereken beni serbest bırakmak ve bana bir silah bulmak."

"Bilmiyorum dostum. Onlar altı kişi ve ben tek kişiyim. İbrahim'in dediğini yapmazsam beni öldürecekler."

"Eğer ona karşı koymazsanız, her biriniz ya öleceksiniz ya da hapse geri döneceksiniz." Abdul kımıldadı ve Corey onun solgun gözlerinin karanlıkta bile kendisine yalvardığını görebiliyordu. "Sen iyi bir adamsın Corey. Doğru şeyi yapacağına güvenebileceğimi biliyorum."

Kafası karışan ve dehşete kapılan Corey dolaptan dışarı fırladı ve sırtını duvara dayadı. İbadet salonunun her yerinde cep telefonları yanıyordu, bu da Maggie'nin diğer şartlı tahliye edilenlere mesaj attığı anlamına geliyordu. *Minberin* tepesinde oturan İbrahim bunu fark etmemiş gibiydi. iPhone'undan kendi raporlarını almakla o kadar meşguldü ki.

Corey sertçe yutkundu. Belki başkaları da ona katılıp liderlerine karşı gelirse, hapse geri dönmemek için bile olsa bunu yapabilirdi.

Dolapta, Abdul duyulabilir bir inilti çıkardı.

**

İlk yarı kamyon kükreyerek 235'ten aşağı indiğinde, Toby'nin aklına gelen ilk şey kamyonun bir Çin ejderhasına benzediğı oldu. Kehribar rengi farlarla kızıla boyanmış olan bu kamyonun cesur görünüşü hemen bir kıyamet hissi uyandırdı. *İçinde ne var böyle?* Toby yatakhanein arka köşesinden bakarak merak etti.

"Alfa müfrezesi, beklemede kalın," diye mırıldandı Toby'nin yanındaki duvara sarılan Ulusal Muhafız. Bu adam yatakhane ile cami arasındaki çimenlik alanı dolduran askerlerden sorumluydu.

"Kartal Bir ve İki, beklemede kalın." İke'in sesi Toby'nin kulaklığında yankılandı. Frenlerin tıslaması ve vites küçülten bir motorun böğürmesiyle

Çin ejderhası aniden yavaşladı. Toby'nin inanamayacağı bir şekilde keskin bir dönüşle refüjü aştı, karşıdan gelen şeritlerden geçti, trafik yoktu ve doğruca Gateway'e yöneldi.

"Vay anasını!" Toby, araç çimenli hendekten sekerek geçerken ve büyük bir gürültüyle propan tanklarının boşaltıldığı kulübeye çarparken çarpışmaya hazırlandı.

Çarpışmanın etkisiyle barakanın duvarları ve çatısı her yöne uçtu. Kamyon durdu. Eğer propan hala içinde olsaydı, çarpışma o kadar büyük bir cehennem yaratırdı ki tüm kamyonu yakar ve herkesin kalan iki kamyonu görmesini engellerdi.

Toby, otoyolda durduklarını ve dört şeridi de kapatacak şekilde park ettiklerini görebiliyordu. Uzun farları parlıyor, görebilen her gözü kör ediyordu. Parıltıya rağmen Toby, her iki kamyonun arkasındaki rampalardan hızla inen ve karanlığın içine dağılan arazi araçlarına benzeyen şeyleri seçebiliyordu.

Tanrıım, camiyi kuşatacaklar ve SWAT ekibine her taraftan saldıracaklardı.

"Dikkatli olun," dedi, "sekiz, dokuz, hayır, *on* ATV saydım, her araçta birkaç silahlı savaşçı ile her yöne doğru yayılıyorlar. Kampüsün etrafında dönüyorlar."

İke, "Herkes dağılsın ve tüm açıları kontrol etsin," diye tavsiyede bulundu.

Yardımcı olamayacak kadar uzakta, Deniz Piyadeleri hava desteği talebine yanıt verirken Kobra helikopterlerinin takırtıları giderek artıyordu.

İlk otomatik silah patlaması geceyi aydınlatıp Toby'nin çömeldiği duvarı taradığında, uzun bir silahlı çatışmaya gireceklerini anladı.

Çatıda, SWAT ekibinin bir üyesi karşılık verdi. Toby kurşunların ATV'den sekerken çıkardığı *ping-ping sesini* duydu ve aracın zırlı olduğunu anladı. *Orospu çocuğu*.

ATV'ler bir arı sürüsü gibi daireler çizerek daha da yaklaştılar.

Ulusal Muhafız yüzbaşısı adamlarına "Siper alın ve lastiklere ateş edin!" diye bağırdı.

Alarm çığlıkları ve silah sesleri arasında Toby, Ike'ın kulaklığına doğru havladığını duydu. "Outrider, tahmini varış süreniz nedir?"

Ike'ın alabileceği her türlü tepki bir el bombasının patlamasıyla bastırıldı. İslam'ın Meyvesi'nin bir üyesi bombayı keskin nişancı ekibinin yarısının çömeldiği caminin düz çatısına fırlatmıştı.

El bombasının patlamasına eşlik eden acı çığlıkları Toby'nin dişlerini kenetledi. *Olamaz*. ATV bir kez daha geçmek için bir seksen yaparken, Toby M-21 keskin nişancı tüfeğini kaldırdı, sürücü tarafındaki lastiği gece görüş dürbününün nişangâhına sabitledi ve parçaladı.

Sürücü hemen kontrolü kaybetti. ATV takla attı ve sıkışmamış ya da yaralanmamış olanlar sürünerek dışarı çıktılar, ancak Ulusal Muhafızlar tarafından vuruldular. "İyi geceler dile," diye mırıldandı Toby ve dikkatini bir sonraki ATV'ye çevirdi.

**

Kampüsün girişinden geliyormuş gibi duyulan gürültülü bir çarpışma sesiyle İbrahim ayağa fırladı. "Duyuyor musun?" diye bağırarak Corey'nin Muhammed'le fısıltıyla yaptığı konuşmayı böldü. "Bu, liderlerini kurtarmaya gelen sadık takipçilerimin sesi. Şu anda bile Şeytan İslam'ın Meyvesi karşısında korkuyor." İmamın bu çıkışı alkışlarla karşılandı.

Muhammed ve Corey birbirlerine baktılar. Az önce İbrahim'in Yeni Dünya Düzeni'ne dair çılgın vizyonunu ve kendilerinden istenen korkunç vahşetin farkında oldukları için artık katılma konusundaki isteksizliklerini tartışıyorlardı. Kalın duvarların diğer tarafında kıyamet kopuyor gibiydi.

Tepelerinde meydana gelen ani ve gürültülü bir patlama daha acı çılgınlıklarına yol açtı ve üzerlerine sıva parçaları yağdı.

"Zaferi garantileyen Dürüst Ordumun sesini duyun," diye haykırdı İbrahim. *Minberin* tepesinde koruduğu tabanca kutusunu alarak aşağı indi. "Yüzde Beş Ulus'a sadakat yemini eden evlatlarım, öne çıkın." Onları yaklaştırdı.

Davis'in tutuklanması ve Abdul'ün dolaba bağlanmasıyla, seçtiği yedi öğrenciden sadece beşi kalmıştı. "Gelin ve bir tabanca alın," diye ısrar etti. "Düşman zayıflar zayıflamaz kaçacağız. Önce sen, Hasan."

Hasan yaklaştı ve İbrahim tabancayı uzatırken tabanca koyu renkli bir kalay gibi parladı. Muhammed Corey'nin kolunu yakaladı. "Ne yapacağız?" diye tısladı.

"Sen git ve bir silah al. Benimkini Abdul'e vereceğim," diye yanıtladı Corey.

İbrahim, "Muhammed," diye seslendi ve Muhammed ayağa kalkarak kendisine verilen tabancayı aldı.

Çatıdan silah sesleri geliyordu ve Corey otomatik olarak yukarı baktı. Daha önce yukarıda, her hareketlerini izleyen, belki de pencerelerden içeri girmeye hazırlanan adamlar fark etmişti. Masum insanların katledilmesine ortak olmaktansa onlarla birlikte hareket etmeyi tercih ederdi.

"Yusuf," dedi İbrahim, onu din değiştirme adıyla çağırarak.

Corey bir adım öne çıktı. Titanyumun soğuk ağırlığı avucunu doldurduğunda, doğru olanı yapma kararlılığı ona cesaret verdi.

Hevesli adamlardan oluşan çemberden uzaklaşan Corey, Abdul'ün kendi kanından bir su birikintisi içinde yattığı dolaba doğru geri geri gitti. Karanlık boşluğa girerek dizlerinin üzerine çöktü ve onu sarsarak uyandırdı. Abdul bilincini kaybetmişti.

"Dostum, uyan!" Corey el ve ayak bileklerindeki yapışkan bantları makasla keserken fısıldadı. "Bana yardım edeceğini söylemiştin." Solar pleksusuna yayılan endişe gözlerini yaşarttı. Bant çözüldü ama o zaman bile Abdul hareketsiz kaldı.

Corey'nin umutları suya düşmüştü. Abdul'ün yardımı olmadan Muhammed'le birlikte diğerlerinin üstesinden nasıl gelebilirlerdi?

Yirminci Bölüm

Jackson'ın kalçasından omurgasına doğru bir ağrı yayıldı. Soluk soluğa gözlerini açtı ve Corey'nin üzerine eğilip onu sarsarak uyandırdığını fark etti. "Evet!" Corey'nin rahatlaması hissediliyordu. "Uyanık kal. Uyanık kalmalısın, dostum." Jackson'ın eline bir silah tutuşturdu. "Muhammed artık bizim tarafımızda," diye fısıldadı, "ve İbrahim harekete geçmek üzere." Corey bir elini onun omzuna koydu. "İyi şanslar," diye ekledi dolaptan çıkmadan önce.

Jackson'ın elindeki soğuk titanyum duyularını keskinleştirerek yayılan acının üzerine çıkmasına yardımcı oldu. Dişlerini sıkarak çatlak dolap kapısına doğru yuvarlandı ve neler olup bittiğini anlamak için gölgeli ibadet salonunu araştırdı. İbrahim şimdi parmaklıklılı kapıda duruyordu ve etrafı şartlı tahliye edilenlerle çevriliydi. Bir tür işaret bekliyorlarmış gibi görünüyordardı.

Jackson cep telefonunu cebinden özenle çıkardı. Caminin duvarları aralıksız gök gürültüsüyle sarsılıyordu. Dışarıda bir savaş varmış gibi geliyordu, ama bu çim biçme makinesi seslerini çıkaran neydi?

Tanrım, kalçası acıyordu. Acıyı görmezden gelerek titreyen parmaklarıyla Ike ve Toby'ye aynı anda mesaj attı. *Vuruldu ama oldukça hareketli. Tabancanız ve iki müttefikiniz var. İbrahim çıkmaya hazırlanıyor.*

Cevap beklerken yarasının durumunu gözden geçirdi. Görünüşe göre kanı pıhtılaşmış, şortundaki delikten sızmayı kesmişti. Bu da iyi bir şeydi çünkü yarayı bağlamanın hiçbir yolu yoktu ve bu sadece kafasının hâlâ oyunda olduğunu belli ederdi.

Ike'in cevabı küçük ekranı aydınlattı. *Sıkı durun. Hava desteği yolda.*

Rahatlama Jackson'ın acısını azalttı. Belki de İbrahim'le tek başına konuşmak zorunda kalmayacaktı.

Ama sonra bir patlama duvarları sarstı ve kafasına sıva yağmasına neden oldu. Tanrım, sanki takım arkadaşları İbrahim'in ordusuna karşı camiyi savunmak için canlarını dişlerine takmışlardı. Gözlerini kapatarak duyduklarını hayalinde canlandırdı. Görünüşe göre o küçük motorlar hafif, hızlı hareket eden araçlara bağlıydı ve binanın etrafını sararak onu savunanlarla ateş alışverişinde bulunuyorlardı. Görünüşe göre iyi adamlar İslam'ın Meyvesi'ni uzakta tutmakta zorlanıyordu.

Jackson savaşın dengesini değiştirmek için hava desteğini bekleyemezdi, hele İbrahim ordusu üstünlüğü ele geçirmişken kaçıp giderse. Aslında, şimdi onu indirmek için mükemmel bir zamandı.

Diğer eliyle tabancasını sabitleyerek, çatlak kapıdan İbrahim'in kafasına nişan aldı. İmam bir elinde iPhone'u, diğer elinde tabancasıyla duruyordu, kolay bir hedefti. Yine de Jackson birini ldrmeyeli uzun zaman olmuştu, lanet olası savaştan beri, Colleen lmeden önce.

İbrahim'in telefonu aniden yandı. Aldığı mesajla enerjikleşen imam, artık Jackson'ın doğrudan görüş alanında durmamak için müritlerine doğru kaydı. "Gelin evlatlarım," diye seslenerek endişeli, öğütücü adamları kapıya doğru yaklaştırdı.

"ekil," diye nefes aldı Jackson, ateş edebilmek için Jamal'ın kenara çekilmesini istiyordu. İbrahim'in seçtiği diğer birkaç kişi gibi Cemal'in de silahlı olduğunu görebiliyordu. Asıl soru şuydu: İbrahim yere düştüğünde hepsi silahlarını Jackson'a çevirecek miydi? Bu düşünce karşısında sertçe yutkundtu. Silahlı olan Muhammed'in yardımını dokunacak mıydı?

"şehid, Hasan," diye seslendiğini duydu İbrahim'in, "bana haini getirin. Yryebilmesi için ayaklarını kesmeniz gerekecek."

"Onu yakaladık," diye gönüllü oldu Corey, kapının hemen diğer tarafından konuşuyordu. Bir sonraki anda, o ve Muhammed dolabın içine girdiler ve İbrahim'i vurma fırsatı ortadan kalktı. Corey onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Bunu nasıl yapacaksın?" diye fısıldadı endişeyle.

Jackson planlarını yeniden düşünmek zorunda kaldı. "Sadece bana güven," diye homurdanarak tabancayı tişörtünün altına, şortunun elastik kemerinin altına soktu. "Sana yere yatmanı söylediğim kısma geldiğimizde, sadece yere yat. Muhammed, bana ateş eden herkesi vurmanı istiyorum."

Muhammed başını salladı, gözleri misket kadar büyük ve parlaktı.

"Tamam." Corey, "Unutma, hapse girmeyeceğimize söz vermiştin," diye hatırlattı.

Jackson ılgınca.

Muhammed falsetto bir sesle, "lmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Jackson yalan söylemediğini umarak, "İkinizin de ölmesine ya da bunun için hapis yatmanıza izin vermeyeceğim," diye söz verdi. "şimdi acele et ve beni buradan çıkar. Devam edin ve bana sert davranın; bu şekilde daha inandırıcı olur. Hadi gidelim."

Kollarının hâlâ bağlıymış gibi arkada tutan Jackson, onu ayağa kaldırdıklarında içinden geçecek acıya kendini hazırladı. Sonra sırayla sürüklenmesine ve itilip kakılmasına izin verdi.

İbrahim tabancasını kavradı ve Jackson'ın alnına doğru uzattı.

Onu şimdi etkisiz hale getirebilirim, diye düşündü Jackson, ama diğerleri kapıdan çıkmak için aceleyle bu kadar yakın dururken, başarılı bir yakalama ve kapma şansı zayıftı.

"Kapıyı aç, Şehid," diye emretti İbrahim. "Geri kalanınız muhafızlar gibi etrafımı saracak. Unutmayın ki ben sizin *Mehdinizim* ve benim için ölmek bir onurdur."

Şahid kapıyı açtığı anda, şartlı tahliye edilenler liderlerinin etrafını bir falanks gibi sarmış, Jackson da hedefin tam önünde konumlanarak canlı kalkan görevi görmüştü. Hep birlikte hareket ederek, savaş seslerinin karo zeminde yankılandığı ve duvarda fantastik gölgelerin sıçradığı koridora adım attılar. Jackson yaklaşmakta olan hava desteğinin kusursuz gök gürültüsünü duymaktan memnundu. Takip yetenekleri sayesinde hava topçuları filo saldırı araçlarına odaklanıp onları etkisiz hale getirebilir ve Federallere anında avantaj sağlayabilirdi.

"Burada bekliyoruz," diye bağırdı İbrahim, sesi acelecilikle sertleşmişti, tabancası Jackson'ın omurgasını oyuyordu. "Ordum kapıları patlatıp açtığında hemen dışarı çıkacağız ve bizi almaya gelen araçlara bineceğiz. Kulaklarınızı kapatın," diye uyardı.

Jackson sallanıyormuş gibi yaptı. Muhammed'le birlikte onu kabaca ayağa kaldırırken göz ucuyla Corey'nin ona endişeli bir bakış attığını gördü. Corey'nin, Abdul'ün onları nasıl kurtaracağını merak ettiği daha açık olamazdı.

Komik, o da aynı şeyi merak ediyordu.

**

Üç zırhlı ATV binanın arka tarafındaki otoparka doğru hızla ilerlediğinde Lena bir çığlık attı. Son yarım saat boyunca düşmanın giderek daralan halkalar halinde caminin etrafını sarmasını izlemişti. Sahte el bombası saldırıları ve iyi hedeflenmiş silah ateşiyle Ulusal Muhafızların çevresini yarmayı başarmışlar, camiye savunanları taciz edecek kadar camiye yaklaşmışlardı.

"Yere yat!" diye uyardı rehine arabulucusu, park ettikleri arabanın camından dışarı ateş ederken.

Lena gönülsüzce ona itaat etti. Gösterge panelinin üzerinden bakarak, kurşunların lastikleri ıskalamasını ve kurşun geçirmez gövdeden etkisiz bir şekilde sekmesini izledi. Gece gökyüzünü havai fişekler gibi aydınlatan silah seslerine rağmen, endişelendiği kendisi değildi. Son yarım saattir Corey'den sessizlikten başka bir şey duymamıştı. Jackson ölmüş bile olabilirdi. Ve SWAT ekibinin, Ulusal Muhafız birliğinin ve yerel polisin tüm çabalarına rağmen, işgalci güç açıkça üstünlüğü ele geçiriyordu. Sadece helikopterlerin gürleyerek yaklaşması ve Douglas'ın ikinci bir Ulusal Muhafız dalgasının her an gelebileceğine dair güvence vermesi korkularının artmasını engelledi.

Ama sonra kulakları sağır eden bir çarpma sesi boğazından bir çığlık yükselmesine neden oldu.

"Kahretsin!" diye haykırdı Özel Ajan Douglas, göğsünü kadının gövdesinin üzerine atıp yanağını vinil koltuğa dayayarak.

"Ne oldu?" diye bağırdı.

Douglas dışarı baktı. "Az önce caminin kapılarını havaya uçurdular. Tanrım, lider dışarı çıkıyor."

"Bir bakayım." Koruyucu kılıfından kurtulmaya çalışan Lena dışarıya baktı. Acil durum araçlarının ışıkları sayesinde bir toz bulutu maviden kırmızıya doğru titriyordu. Bir an için çatışma duruldu. Sonra, açılan delikten arkadaş olduğu şartlı tahliye edilenlerin tanıdık yüzleri çıktı - Muhammed, Corey, Jamal, Hasan, Shahid ve Nadim. Öndeki adam doğruldu ve Lena Jackson'ı tanıdığı anda, bir grup meleğin şarkı söylemeye başladığına yemin edebilirdi. Kalçasından aktığı belli olan kan parlıyordu ve akan bir cübbe giymiş sakallı bir adamın önünde tökezliyordu ama hâlâ hayattaydı ve Lena'nın tek önemseddiği de buydu - ta ki imamın sırtına bir tabanca dayadığını ve Jackson'ı kendi adamını korumak için kullandığını fark edene kadar.

Lider, küçük birliğini rölantide çalışan ATV'lere doğru yönlendirirken korku yeniden içine işledi. Tanrım, Jackson o araçlardan birine tıklılırsa onu bir daha görebilecek miydi?

Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanarak yere yığılmaya başladı. "Hayır!" Lena çığlık attı.

Ama sonra, beklenmedik olduğu kadar akıcı bir hareketle, İbrahim'in elindeki tabancayı yere düşürdü ve dönerek onu yakalayanın arkasına geçti, kolunu arkadan bükte ve nereden geldiği belli olmayan bir silahı kafasına dayadı. "Herkes yere yatsın!" diye bağırdığını duydu. Hasan ve Shahid kendi tabancalarıyla etraflarında dönerken,

Çömelmiş olan Muhammed, Şehid'i omzundan, Hasan'ı da kalçasından vurdu ve her iki adam da şok içinde silahlarını düşürdü.

Yaklaşan helikopterlerin *vin vin vin* sesleri daha da yükselerek Jackson'ın sözlerini bastırırken Corey ve Muhammed yere yığıldı ve hâlâ ayakta olanları da aynısını yapmaya teşvik etti. Hepsi de yüksek sesle bağırarak ve ATV sürücülerine el kol hareketleri yapan İbrahim'i görmezden geldi, şüphesiz onlara kendisini savunmalarını emretmişti.

Bir sonraki anda, iki uğursuz silüet tepelerindeki bulutlardan aşağı doğru süzülürken yer sarsılır gibi oldu. ATV'ler İbrahim'e itaat etmek yerine dağıldılar ve helikopterler sıcak takip için keskin bir dönüş yaptılar. Silah sesleri aniden kesildi.

"Sonunda," diye mırıldandı Özel Ajan Douglas, İbrahim'in bariz dehşetine acımasızca gülümseyerek. "Yakında bitecek," diye tahmin etti.

Lena, yerdeki SWAT ekibinin saklandıkları yerden çıkıp silahlarını şartlı tahliye edilenlerin üzerine doğrulttuğunu görecektik kadar uzun süre Jackson'dan gözlerini ayırmadı. Söyleyebildiği kadarıyla her şey çoktan bitmişti. Aklında tek bir düşünceyle Douglas'ın aracından ite kaka çıktı.

"Hey, buraya gel!" diye bağırarak arabulucu.

O sırada Lena park alanını yaralamıştı, Ike Calhoun'un ve İbrahim'i yere yatıran, şartlı tahliye edilenlerin üzerine atlayan ve silahlarını alan bir düzine siyah figürün hemen arkasındaydı.

"Jackson!" Ona ulaşmak için acele eden Lena, önüne çıkan çömelmiş figürleri savurdu.

Dirseğiyle kalabalığın ortasına doğru ilerlediğinde, Calhoun İbrahim'in omurgasına diz çökmüş ve onu kelepçelerken kulağına karanlık sözler mırıldanıyordu. Jackson, onu dik tutan tek nesne gibi görünen korkuluklara tutundu. Lena onu kollarıyla sarıp sarmalayıp güzel ve tanıdık yüzüne baktı.

"Yanımdayım," diye yemin etti. "Dayan bebeğim."

Dehşete kapıldığı her halinden belli olan adam ona bakarken acıdan parlayan gözleri aniden açıldı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Ancak tehlike açıkça azalıyordu. Artık patlayan tek şey ATV'lerdi ve onlar da birer birer helikopterlerdeki topçuların hedefi oluyordu. İbrahim'in ordusu parçalanıyor ve dağılıyordu. Otoyolda park etmiş kamyonlardan birinin çekilmeye başladığını duyabiliyordu. Ulusal Muhafızların ikinci dalgası olay yerine yaklaşırken fazla uzağa gidemezlerdi.

"Burada bir sağlık görevlisine ihtiyaım var!" diye bağırdı. Kampüsün çevresinde bekleyen ambulansları görünce dikkatlerini çekmek için kollarını çılgınca salladı.

Sonunda, yaralılarla ilgilenebilmek için harabeye dönmüş otoparka girmenin yeterince güvenli olduğunu düşündüler.

"Sen, bir sedye getir!" Lena ilk sağlık görevlisine kapısını açmasını emretti.

"Ben iyiyim, Lena," diye güvence verdi Jackson ona, ama ağır bir şekilde ona yaslanmıştı ve konuşması kesik kesikti.

Calhoun, Lena'ya katılmak için ayağa kalkarak ilk müdahale ekiplerine havlarken, "Sanki iyisin de," diye homurdandı. "Bu adama kurşun yarası tedavisi uygulayın, hemen."

Calhoun'un sesindeki otoriteye karşılık veren sağlık görevlisi ve yardımcısı aceleyle bir sedye getirdiler.

Lena'nın yürek tellerini sızlatacak şekilde inleyen Jackson onların ısrarıyla yere uzandı. Kalasındaki kan ıslak bir şekilde parlıyordu. Gözlerini kapattığında yüzü acıyla kazınmıştı. Lena onu ellerinin arasına aldı ve üzerine eğildi. Kontrolsüzce titreyen bir sesle, "Sakın gidip benim üzerimde lme, Jackson," diye uyardı. "Beni kendine aşık ettiğine göre, bu işin üstesinden gelsen iyi olur, duydu mu beni?"

Bir gülümseme yüzündeki acıyı kovdu ve gamzesinin titremesine neden oldu. "Hiçbir yere gitmiyorum tatlım," diye güvence verdi ona, kalbini ısıtan bir alt akıntıyla. Gözlerini kısmayı bile başardı. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de sana aşığım."

Lena yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir sesle dudaklarını onun soğuk dudaklarına bastırdı. Yavaş yavaş, olay yerine gelen televizyon ekiplerinin farkına vardı. Fanatik lideri caydırmak için gizli göreve giden ajan olarak onu lmszleştireceklerinden endişe ederek, onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Ancak, medyanın o an için savaşın ardından yaşananları görmek için tekerlekli sarayından çıkan Başsavcı Wilkes'e odaklandığı anlaşıldı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle caminin merdivenlerini tırmandı ve gördüklerine inanamıyormuş gibi enkazın ortasında durdu. Arkasında, kelepçelenmiş, küfürbaz imama Miranda hakları okunuyordu.

"Efendim, bize bir açıklama yapabilir misiniz?" diye soran cesur bir basın mensubu, kaotik sahnenin n saflarına doğru ilerledi.

Lena kendini savunmak için ne söyleyebileceğini görmek için Wilkes'e baktı. Ona göre, Ike Calhoun'un önerdiği gibi İbrahim'i tutuklamak için güç kullanmış olsaydı, hem hayatlar hem de değerli mallar kurtulmuş olurdu. Jackson belki de olay sırasında yaralanmayacaktı.

"Biliyorsunuz, son on iki saat içinde burada yaşananlar hepimizi sarstı," diye kekeledi AG, bir kez daha ne diyeceğini bilemez halde.

Jackson onun elini sıkarak dikkatini yeniden çekti. "Bak, ben Toby," diye fısıldadı.

Bakışlarının yönünü takip eden Lena, Toby'nin üst dudağına sahte bir bıyık yapıştırırken basamakları tırmandığını gördü. Ona ve Jackson'a göz kırparak siyah şapkasının kenarını gözlerinin üzerine çekti, AG'ye yaklaştı ve ceketinin düğmelerini açmaya başladı. Wilkes isteksizce basın toplantısına başlarken Lena, *yapmaz*, diye düşündü.

Toby hâlâ bir önceki akşam giydiğini fark ettiği tişörtü giyiyordu. Başsavcı başlangıçta camiye saldırmamasının nedenlerini savunurken, Toby adamın sol tarafında konumlandı, böylece tişörtündeki *I'M WITH STUPID* yazısı doğrudan Adalet Bakanlığı'nın yüce başkanını gösteriyordu. Görünüşe göre Toby dikkatle dinliyordu.

Lena başını salladı ve onun küstahlığına hayret etti. Ülkedeki tüm haber kanalları Başsavcı'nın yorumlarını canlı yayınlıyordu. Toby sadece kovulmak istiyordu.

Basın, günün kahramanının hemen arkalarında bir sedyede yattığını fark etmeden önce, Lena sağlık görevlisine Jackson'ı olay yerinden tahliye etmesini işaret etti. Hayatının aşkı bir kahraman olarak onurlandırılmayı hak ediyordu ama çılgın imamın müritlerinin misillemesi kesinlikle onsuz yaşayabileceği bir şeydi.

**

Uyuşturucunun neden olduğu uyuşukluğun çekiciliğine direnen Jackson, yapış yapış göz kapaklarını açmaya zorladı, ancak pencereden parlayan parlak güneş ışığı karşısında irkildi.

Yönünü şaşırmış bir halde, bir an için kendini toparlamaya çalıştı. Kendini bir hastane yatağında, sol kolunda bir serum ve göğsüne kadar bir battaniye ile desteklenmiş olarak buldu. Bir tutam bile acı hissetmiyordu. Kireç yeşili duvarlar, yatağın başucundaki vazoya yerleştirilmiş devasa bir kır çiçeği buketiyle zenginleştirilmişti.

solundaki büro. Yine de en moral verici görüntü, Lena'nın küçük bir hastane battaniyesinin altında koltuğa kıvrılmış, derin bir uykuya dalmış haliydi.

Kalbi boğazında düğümlenen Jackson gözlerini ona dikti. Orada, camide geçirdiği birkaç saat boyunca, Lena'yı ya da Naomi'yi bir daha göremeyeceğini düşünmüştü. Colleen'in onu uyardığı şey -ülkesine hizmet etmeyi sevdiklerine karşı yükümlülüklerinden üstün tutma eğilimi- sonunda onu tam anlamıyla kışından ısırmıştı. Kader gibi görünüyordu. Eğer ölürse, cezası Lena'ya onu sevdiğini asla söyleyememek olacaktı.

Tüm bu süre boyunca dışarıda, olay yerinde olduğunu düşünmek. Bunu hayal etmek bile ürpertiuyordu onu. Ona kendisi için ne ifade ettiğini söyleme telaşı içindeyken, bu sözleri ilk onun ağzından kaçıracağına da inanamazdı. *Beni kendine aşık ettiğine göre, bunu başarsan iyi edersin, duydun mu beni?*

Kızın kavgacı itirafının yankısı onu gülümsetti. Lena'nın onu bitiş çizgisine kadar yenmesi tam ona göreydi. Kaybeden taraf olmaya alışması gerekecekti, diye düşündü.

Kızın koyu renk bukleleri ve battaniyeyi göğsüne bastırışındaki çocuksu tavır daha az umurunda olabilirdi. Onun sert ve rekabetçi ruhunun, cam kadar kırılğan ve hassas bir kalbi gizlediğini öğrenmişti. Ve bu gerçek onu daha da çok sevmesini sağlamıştı.

Hayatının geri kalanını onun arsız dilinin ve tutkulu bağlılığının alıcı ucunda geçirebilirse, dünyanın en şanslı adamı olurdu - hayatında neyin en önemli olduğunu zor yoldan öğrenmiş bir adam.

Derin bir nefes çekerken nefes almayı unuttuğunu fark etti. Nefes alışının sesiyle irkilerek uyandı, battaniyeyi üzerinden attı ve sıcak, teneke bir çatıdan fırlayan bir kedi gibi sandalyeden fırladı. "Jackson! Ne oldu? Canın acıyor mu?"

Gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti. "Hayır."

Belli ki ona inanmamıştı. "Gidip hemşireyi getireyim."

"Whoa, yavaşla." Bileğini yakaladı ve onu geri çekti. "Ben iyiyim, tatlım." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek onu yanında kilitli tuttu. "Hiçbir yere gitme. Sana bakmaktan keyif alıyordum."

Kızın elmacık kemiklerine yayılan allık, adamın yüreğini ısıttı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ona endişeli ve araştıran bir bakışla.

"Mükemmel. İyi bir ağı kesici almış olmalıyım." Battaniyenin altına bir göz atmaya cesaret etti ve inledi. Onu dehşete düşüren, bandajlı kalçasının görüntüsü değil, hastane önlüğünün altından çıkan kateter tüpüydü.

"Kurşunu çıkarmak zorunda kaldılar." Empatisini göstermek için yüzünü buruşturdu. "Büyük bir atardamara isabet etmediği için şanslıymışsın ama bazı bağlara zarar vermiş. İyileşmek için biraz zamana ihtiyacın olacak."

"Kendimi yeni gibi iyi hissediyorum," diye güvence verdi. "Peki ya sen?" Bakışları kadının giydiği buruşuk, vücuda oturan bluza kaydı. Bütün gece uyanık kalıp terörizmin doruklarına tanıklık etmiş ve acil bir ameliyat geçiren erkeğinin yanında durmuş bir kadın için oldukça seksi görünüyordu.

"Harika," diye güvence verdi ama gülümsemesi ona zorlama gibi geldi.

"Sanırım ikimizin de bir tatile ihtiyacı var," dedi aniden ilham alarak. Şimdi görebiliyordu: Lena çiçekli bikinisiyle turkuaz renkli ılık bir suyun içinde yürüyordu. Vücudu beklentiyle karıncalanıyor, kendini zıplayıp bir mil koşacak kadar iyi hissetmesine neden oluyordu.

Lena'nın şeri rengi gözleri açık bir özlemle doldu. "Kulağa çok hoş geliyor," diye onayladı. "Nereye?"

"Grand Cayman Adası," diye cevapladı kendinden emin bir şekilde. "Orası benim büyüdüğüm yer. Seni oraya götürmek isterim."

Adam şaşırıldı, kadın ne diyeceğini bilemez haldeydi.

Tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki koridordan genç bir ses duyuldu ve kapı hızla açıldı. Naomi endişeli gözlerle odaya daldı, onu telaşlı görünen Silvia ve dünkü tişörtünü yenisiyle değiştirmiş olan Toby izledi.

"Baba!" Naomi, Jackson'ın iyileşmekte olan yarasını umursamadan kendini karyolanın üzerine atarak boynuna asıldı.

Otomatik olarak irkildi ama onu kendine daha sıkı sararken acı hissetmedi ve şiddetli sarılışına karşılık verdi. "İşte benim prensesim. Şimdiden daha iyi hissediyorum." Ve bu abartı değildi. Onun sıcak tenini kendi teninde hissetmek ve mis kokulu saçlarının kokusunu duymak çektiği tüm acılara değmişti.

Gözlerini onun üzerinde gezdirecek kadar uzaklaştı. "Bayım. Burke kışınızdan vurulduğunuzu söylüyor," diye duyurdu.

"Aslında kalçamdan vuruldum ama iyi olacağım," diye güvence verdi ve meslektaşına uyarıcı bir bakış fırlattı. "Günaydın Silvia," dedi.

endişeli bakışına güven verici bir gülümsemeyle karşılık vererek ekledi. "İkinizin de burada olması çok güzel."

"Size bir kart getirdik," dedi Silvia, çiçeklerin yanına koymak için hareket ederek. "Ne kadar güzeller, değil mi? Kimden geldiğini gördün mü?" Küçük zarfı Jackson'a uzattı, o da içindeki notu okumak için Lena'nın elini bırakmak zorunda kaldı.

Naomi de okumak için kendini zorladı.

"Bunlar Ike'ın karısından," dedi mesajı tarayarak. "Bir bilgilendirme toplantısı için Washington'a dönmek zorunda kaldığını ama *sevgilerini* yolladığını söylüyor."

Toby homurdandı. Kartı bir kenara bırakan Jackson ona baktı.

Lena da ona bakıyordu. "Dün gece yaptığın gösteri yüzünden hâlâ kovulmadın mı?" diye sordu.

Toby kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "AG'nin yanında duran tişörtlü palyaçodan bahsediyorsanız, kimse onu teşhis edemedi." Toby'nin yüzü taştan oyulmuş olabilirdi. "Hayır, kovulan tek kişi Wilkes'in kendisi. Başkan hesaplaşmanın bir fiyasko olduğunu ilan etti ve hemen görevden aldı."

Jackson afallamıştı. "Ciddi misin? Kiminle?"

"Yüksek Mahkeme yargıçlarından biri. Richardson, sanırım."

Toby kollarını indirirken Jackson göğsündeki mesajı not etti. BOKTAN ŞEYLER OLUR. "Bu karamsar tavır da neyin nesi?" diye sordu.

Toby'nin dudakları inceldi. Arka cebine uzanarak rulo haline getirilmiş bir yayın çıkardı ve Lena'nın dehşet içinde soluk soluğa kalmasına neden oldu. Jackson nedenini anlayabiliyordu. Yazdığı magazin dergisi *Crime and Liberty*'nin bugünkü kapağında Jackson ve Toby'nin camiden birlikte çıkarken çekilmiş renkli bir fotoğrafı vardı. Toby gereksiz yere, "Patronun bu sabah ifşaatını yayınladı," diye ekledi.

"O kokarca!" Öfkeden köpürerek telefonuna uzandı. "Bana yirmi dört saat önceden haber vereceğine söz verdi."

"Sana vermedi çünkü fikrini değiştirdi." Elini makalenin altından kaldıran Toby, *Gizli Kahraman* başlığını gösterdi. "Sanırım İbrahim'in gerçekten bir terörist olduğunu anladı, bu yüzden Jackson'ı Amerika'yı kurtaran kahraman olarak selamladı."

Jackson homurdandı ve Lena ona endişeli bir bakış gönderdi. "Misilleme konusunda endişelenmiyor musun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ike güvenliğe çok önem verir. Bana ya da aileme bir şey olmasına izin vermeyecektir."

Lena gazeteyi almak için elini uzattı ve Toby gazeteyi ona verdi. Başını sallayarak, "Bundan sonra Peter için çalışmam," dedi.

Jackson, "Uzun bir tatile çıkmak için bir neden daha," diye söze girdi.

Hayal kırıklığına uğrayan Lena sessiz kalarak makaleye göz gezdirdi.

Toby, "Daha kötü haberlerim var," diye araya girerek dikkatlerini yeniden topladı. "I

e-postamdaki bölümler arası bir uyarıda gördüm. Rupert Davis hakkında."

Jackson Lena'ya bir bakış fırlattı. Çok ürkmüş görünmüyordu. "Peki ya o?" diye sordu Toby.

"Dün Arlington Islah Tesisine giderken gözaltından kaçtı. Eski dostlarından biri, tesadüfen bir Yüzde Beşçi, kelepçelerini açmış. Davis hem güvenlik görevlisinin hem de şoförün üstesinden geldi, nakil aracına çarptı ve kaçtı. O zamandan beri kimse onu ne gördü ne de haber aldı."

Lena hâlâ bir şey söylemedi. Toby'nin duyurusu karşısında şok olmuş olmalıydı.

Jackson boştaki kolunu ona doladı. "Yetkililer onu bulacaktır," diyerek onu rahatlattı ve bir elini sertleşmiş sırtında gezdirdi. "Merak etme. Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Ona baktığında gözlerindeki çaresizlik, kafa derisinin gerilmesine neden oldu. "Aslında," dedi tereddütlü bir sesle, "bunu yapmak zorunda kalacaksın."

Adam onun bakışlarını aradı. "Bu da ne demek oluyor?"

Adamın sesindeki gerginlik Naomi'nin bir ileri bir geri bakmasına neden oldu.

"Sana sonra anlatırım." Lena dikkatle kızına baktı.

"Şimdi söyle bana," diye hırladı Jackson. "Naomi duyacak kadar büyüdü."

"Peki." Lena derin bir nefes aldı. "Davis zaten bu sabah şafak sökerken beni aradı."

Beklenmedik haber, bir buz kıracağının buzunu parçalaması gibi memnuniyetini paramparça etti.

"Bana saldırdığı gece ona kullan at telefonumun numarasını vermiştim. Yarın öğleden sonra ¹⁵. Cadde Güney Doğu'da buluşmamızı istiyor. Beş bin dolar karşılığında bana hikâyesinin geri kalanını anlatacaktı."

Jackson'ın endişesi biraz azaldı. "Tamam, o zaman yetkililere haber verelim, onlar da onu tekrar yakalasınlar."

Yumuşak ve inatçı bir sesle, "Hikâyesinin geri kalanını öğrenene kadar olmaz," dedi.

Jackson sadece ona baktı. Deli miydi bu kadın?

"Curtis Vandaloo'nun ifadesi Davis'in mahkumiyeti için yeterli olmayabilir," diye hızla ekledi. "İtirafının geri kalanını almak zorundayım. Müebbet hapis cezası almasının tek yolu bu."

Tatile çıkma teklifi karşısında sessiz kalmasına şaşmamalı. Gelecekte ne olacağını bilmiyordu.

Yenilgiye uğrayan Jackson başını köpük yastığın üzerine bıraktı. Kısa süreliğine gözlerini kapattı.

Tam da hayatındaki her sorunun çözüldüğünü ve ailesini her şeyin üstünde tutmak için ikinci bir şansla kutsandığını düşündüğü anda, bu kritik olay kara bir bulut gibi geçit töreninin üzerine yağdı.

"Peki," diye kabul etti ve odadaki herkes toplu bir nefes alırken gergin sessizliği bozdu.

Gözlerini tekrar açarak Lena'ya uzun uzun baktı. "Ama o binaya dinleme cihazı, silah, yakın mesafede beş polis memuru ve benim gözüm üzerinizde olmadan giremezsiniz."

Lena gözlerini kırıştırarak ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Bunu nasıl yapacaksın? Bir hafta boyunca yatakta kalman gerekiyordu."

"Yarınki mevcudiyetim müzakere edilemez," diye ısrar etti.

Yüzündeki endişe ifadesi yerini minnettarlık ifadesine bıraktı. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı. Adamın üzerine eğilerek onu sıcak ve uzun bir öpücükle ödüllendirdi.

Naomi adamın sol tarafına yaslanarak kıpırdamadan durdu, sonra da başını geriye atarak zevk dolu bir çılgık attı. "Biliyordum!" diye bağırdı.

**

Boynunun dibindeki kasları sıkıştıran önseziyi görmezden gelen Lena, Davis'le randevusuna doğru hızla ilerledi ve Jackson'ın arabasının yolcu koltuğunda sinirli ve öfkeli bir halde bıraktı.

Yüksek topuklu ayakkabılarının çıkardığı ses, endişeli nabzına eşlik ediyordu. Kendine korkacak bir şey olmadığını hatırlattı. Davis'in onunla nerede buluşmayı planladığını önceden bilen polis, binayı kameralarla donatmış ve içeriye gizli polisler yerleştirmişti. Onlar da Davis'in mahkûmiyetini sağlamak için en az kendisi kadar istekliydiler, yoksa Davis ortaya çıktığında onu enseleyiverirlerdi. Bunun yerine, itirafının geri kalanını ortaya çıkarma umuduyla önce onunla konuşmasına izin veriyorlardı.

Sokak serserisi kılığına girmiş gizli bir polis Lena'yı elli adım kadar takip etti. Taşıdığı para dolu çantayı ona veren de oydu. Sokakta alışveriş arabasını iten genç bir kadın ve metruk bir sıra evin verandasında oturan yaşlı bir adamdan başka kimseyi göremiyordu. Cumartesi sabahı saat onda herkes neredeydi?

Terk edilmiş et işleme tesisi görüldüğünde Lena'nın kendine güveni sarsıldı. Bu tuğla canavar 1940'lardan kalma bir kalıntıydı. Parmaklıklı pencereleri ve tahtalarla kapatılmış kapılarıyla bir hapisaneyi andırıyordu.

Davis ona yükleme rıhtımına en yakın kapıdan girmesini söylemişti. Teslimat kamyonları, dilimlenip bakkallara dağıtılmak üzere büyük et yığınlarının buraya indirirdi.

Kapının sürgüsü ikiye ayrılmıştı. Derin bir nefes alarak içeri doğru ilerledi. Arkasındaki sivil polis durdu ve bayılmış gibi duvardan aşağı kayd.

Kasvetli odaya girdiğinde çürüme kokusu yüzüne çarptı. Yüksek, tozlu pencerelerden sızan ışık, metal raylardan hâlâ sarkan et kancalarının gösteriyordu. Davis ona ikinci kattaki bir ofiste olacağını söylemişti. Binanın içinde gizlenen memurlardan hiçbir iz göremeyince, titreyen dizlerinin üzerinde orta merdiveni tırmandı.

"Yukarıya." Davis'in sesi, üstündeki neredeyse boş ofiste yankılanıyor ve mikro tabancasını özlemesine neden oluyordu. Jackson'ın itirazlarına kulak asmayan polis, ona ihtiyacı olmayacağı konusunda güvence vermişti. İkinci kata çıktı ve odaya girdi.

Davis eski masasında bir pedagog gibi oturuyor, ellerini sanki buranın sahibiymiş gibi masanın üzerine koyuyordu. Onu kirli bir tişörtle, gözleri son zamanlarda uyuşturucu kullanmış gibi buğulu bir şekilde görmek midesini düğümledi. Herhangi bir gizli kamera izi yoktu ama o zaman ne arayacağını bilmiyordu.

"Kapıyı kapat," dedi, onu dikkatle izleyerek.

Yapmak istediği son şey, kendisiyle arkası arasında bir kapıyı kapatmaktı. Geçici olarak kapıyı itti.

Bakışları evrak çantasının üzerindeydi. "Parayı aldın mı?" "Sadece yarısını getirdim," diye itiraf etti.

Oturduğu yerden o kadar ani kalktı ki sandalye geriye doğru devrildi. "Yarım mı?" diye öfkelenildi. "Ne oluyor lan, kaltak?"

Adamın şiddetli tepkisi onu korkuttu ama Lena, itirafını almaya fırsat bulamadan polisler araya girmesin diye hemen konuştu. "Geri kalanını istiyorsan hikâyeyi bitirmen gerekecek," diye ısrar etti.

"Seni kandırmaya çalışacağımı mı sanıyorsun?" diye alay etti.

Ne düşünüyorsun? "Hikayen kitabım için çok önemli, Süleyman. Gerisini anlat, ben de paranı almanı sağlayayım. Bana tavladığın liseli kızdan bahsediyordun. Sence kaç yaşındaydı? Neye benziyordu?" Lena dilini ısırды. Çok fazla soru sormak onun şüphelerini uyandıracaktı.

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

O benim kız kardeşimdi!

Adam masanın etrafında dönerken Lena'nın geri çekilmemek için tüm iradesini kullanması gerekti. Bu Davis'i sonsuza dek ortadan kaldırmak için son şansıydı. Sadece Alexa'nın değil, tüm kurbanlarının iyiliği için bunu yapmak zorundaydı. "Çünkü yaptıkların yanına kâr kaldığı için sana hayranım," diye yalan söyledi. Neyse ki korkudan boğuklaşan sesi kulağa boğucu geliyordu. "Sen kötü bir çocuksun, Süleyman." Adam ona nefes alabilecek kadar yaklaştığında, kadın onu uzaklaştırmak için bir elini göğsüne koydu.

"Doğru, ben kötüyüm," diye hırslayarak onayladı. "Seni bu yüzden buraya getirdim, sürtüğ. Çünkü sertlikten hoşlandığını biliyorum." Gözleri heyecanla parlayarak kadının üst kollarını kavradı.

"Önce bana söyle," diye yalvardı, polis her an müdahale edebileceğini hissediyordu. "O kız kaç yaşındaydı? Sen ne kadar kötüsün?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum, on beş, on altı."

Onu kendine doğru çekti ve Lena'nın vücudundaki her kas onun uyarılmışlığını hissedince geri çekildi. "Buna değmeyeceğini kanıtladığını söylemiştin. Ne oldu?" diye ısrar etti.

"Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun?" Adamın sesindeki sertlik, kadının sorularına karşı duyduğu sabırsızlığı yansıtıyordu. "Ona böyle sert bir tokat attım ve lanet boynunu kırdım."

Lena'nın başını bir tarafa savuran acı darbe gözlerini yaşarttı. Hâlâ tuttuğu evrak çantası bir gümbürtüyle ayaklarının dibine düştü. Koridorda yankılanan bir gümbürtü Davis'in donup kalmasına neden oldu. "O da neydi öyle?"

Hiçbir uyarı olmadan kapı içeriye doğru patladı. Menteşeler gevşedi ve kapı yere çarparak havaya toz saçtı.

Geniş omuzlar kapı aralığını doldurdu. "Polis! Kadından uzaklaşın ve yere yatın!"

Lena hızla polisler doğru ilerledi ama Davis saçından çekerek onu yakaladı. Tıpkı Artie'nin evinde olduğu gibi bir yılan gibi hızlıca boğazını sıkı.

"En iyisi geri çekil yoksa onu vurup öldürürüm!" Birdenbire bir silah çıkardı. Namlunun ısırtığı blöf yapmadığını gösteriyordu.

Şok geçiren Lena kendini kurtarmaya çalıştı. Gözlerinin önünde yıldız patlamaları yüzerken, polislerin taleplerini yinelediklerini, Davis'in geri çekilmezlerse onu öldürmekle tehdit ettiğini duydu.

Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Jackson'ın işin ters gittiği haberini aldığı anda vereceği tepkiyi hayal etti. Ailesinin ıstırabını hayal etti. *Bunun olmasına izin veremem.* Yine de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Davis el yordamıyla arkasındaki duvara tutunarak geri çekildi. Davis onu binanın dışına, parlak güneş ışığına doğru sürüklediğinde, Lena onun kendisini eski bir yangın merdivenine çektiğini fark etti. Metal bölmeyi çarparak kapatan adam Lena'yı kenara fırlattı.

Çıllaz, metal korkuluktan aşağı düşmemek için kendini zor tuttu. Göz ucuyla Davis'in bacaklarını sallayıp atlamaya hazırlandığını gördü. Merdivenler çoktan gitmişti.

İki el silah sesi duyuldu. Bir sonraki anda Davis ayaklarının dibine inerek tüm aygıtın titremesine neden oldu. Yüzündeki sersemlemiş ifade ve omzuna yayılan kıpkırmızı halka vurulduğunu gösteriyordu. Ateş edeni arayan Lena, hem serseri gibi giyinmiş polisi hem de Jackson'ı tanıdı - onu bıraktığı gibi arabasında dinlenmiyordu, ama bir telefon direğine yaslanmış, tabancasını tutuyordu. Davis'i kimin kurşununun durdurduğunu söylemek zordu ama Lena parasını kendi adamına yatırmıştı.

Adamın telaşlı bakışlarıyla karşılaştığında, gözlerinden rahatlama ve minnettarlık yaşları aktı.

Jackson bıkkınlıkla başını salladı. "Artık hayatımıza devam edebilir miyiz?" diye bağırdı ona.

Kalbi sevgiyle dolu olan Lena sulu bir kahkaha attı. Kendisini polislerden ayıran kapı patlayarak açıldığında, üniformalı polislerin endişelerinden sıyrıldı ve yanlarından geçip gitti. Eski binanın içinden hızla geçerek en yakın çıkıştan çıktı ve yamalı çimlerin üzerinden uçarak Jackson'ın yanına ulaştı. Siren sesleri daha da yükseldi.

"İşte, uzan." Onu yavaşça toprağın ve yabancı otların üzerine indirdi ve kontrolsüzce titreyerek yanına yığıldı.

"İyi misin?" diye sordu endişeli bir bakışla.

"Şu anda hastanede olması gereken kişi sensin," diye karşılık verdi. O sabah, tıbbi tavsiyeye rağmen, çok fazla bir şey yapmadan çıkıp gitmişti.

ona yardımcı olacak bir koltuk değneği gibi.

"Kalçam değil," diye güvence verdi ona. Elini göğsünün üzerine koydu. "Seni neredeyse kaybetmenin şokunu yaşıyorum. Bunu tekrar yaşayamam Lena," diye itiraf etti.

Ona doğru yuvarlandı ve bir elini yüzünün yan tarafına koydu. "Söz veriyorum, bundan sonra her şey güllük gülistanlık olacak."

Şaşkınlık içinde kıkırdayarak yüzünü avucunun içine aldı ve içten bir öpücük için dudaklarını kendi dudaklarına çekti. "Tanrım, seni seviyorum," diye itiraf etti.

"Ben de seni seviyorum Jackson."

Bir ambulans gıcırdayarak ayaklarının dibinde durdu. Sağlık görevlileri koşarak yanlarına geldi ama Jackson onları el sallayarak uzaklaştırdı. "Şu tatil hakkında," diye başladı.

Sonsöz

Lena gözleriyle Naomi'yi palmiye ağaçlarının altına götüren karanlık, zarif figürü takip etti. Fontana Maddox her akşam sahile inip muhteşem gün batımını izlemeyi alışkanlık haline getirmişti. Lena, Jackson'ın sadece fiziksel olarak bile olsa annesine ne kadar benzediğine hayret etti.

"Neden onlarla gitmedin?" Jackson elinde bastonuyla verandaya çıkıp ona katılırken sordu. Geçtiğimiz ay içinde iyice iyileşmişti. Fizik tedavi tatilden sonra başlayacaktı ve yakında bastona hiç ihtiyacı kalmayacaktı.

Ananas ve hindistancevizi yağı kokan ılık bir esinti Lena'nın buklelerini karıştırırken Lena ona gülümsemek için döndü. Verandayı çevreleyen frangipani çiçekleri solan ışıktaki dalgalanıyordu. Kollarını ona dolayarak, onun kucağında ne kadar katı ve gerçek hissettiğinin tadını çıkardı. "Çünkü bu bizim buradaki son akşamımız ve bunu seninle geçirmek istedim," diye açıkladı.

Bir haftalık tatillerinin her günü Jackson onlarla birlikte plajın tadını çıkarmak için suya inmişti ama yumuşak kumda bir günde iki kez koşmak iyileşmekte olan bağları için hâlâ çok fazlaydı.

"Özür dilerim." Ona pişmanlık dolu bir bakış gönderdi. "Seni sadece ikimizin olduğu bir tatile götürmeliydim."

Ona gözlerini devirdi. "Demek istediğim bu değildi. Annenle tanışmanın ve büyüdüğün yeri görmenin her dakikasını çok sevdim. Naomi'nin bizimle olmasını da çok sevdim. Ama günbatımında biraz romantizm, sadece ikimiz, tam da doktorun istediği şey." Bakışlarını kasıtlı olarak onun ağzına sabitledi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı ve onu cenneti vaat etmekte asla başarısız olmayan bir öpücükle ödüllendirdi.

Dilleri birbirine dolanırken ve öpüşmeleri derinleşirken arzu zaten boğucu olan akşam havasını ısıttı. Lena için hafta, tensel düşkünlük ve duygusal tatminle dolu bir bulanıklık içinde geçmişti. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Gündüzleri mutluluğunu gölgede bırakan tek deneyim Jackson'ın kollarında geçirdiği gecelerdi. Fontana onları uygun bir şekilde aynı misafir odasına yerleştirmişti ve Jackson yatakta manevra yapmakta hiç zorlanmıyordu.

"Annen babana hiç benzemiyor, değil mi?" Lena Martin Maddox'la bir önceki hafta tanışmıştı. Düzgün ve çekingen biriydi, kendisini mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetmesine neden olmuştu. "Bu ikisi nasıl tanışmış olabilir ki?"

Jackson bir çardaktan sarkan bankı işaret etti. "Bu hikâye için oturmanız gerekecek."

"Tamam." Kadın bankın yolunu tuttu ve adam onun yanına uzanırken bankı sabit tuttu.

"Sanırım zıt kutupların birbirini çekmesi gibi bir durumdu," diye başladı, sağlam bacağını kullanarak onları ileri geri sallamaya. "Babam hukuk fakültesini yeni bitirmişti ve arkadaşlarıyla birlikte baro sınavlarını geçmelerini kutlamak için buradaydı. Kaldığı otelde çalışan annem dikkatini çekmiş. Sanırım tatilde olduğu için her zamanki gibi soğukkanlı değildi. Onun deyimiyle, fırtınalı bir aşk yaşamışlar, hayal edebiliyor musunuz? Bir hafta sonra gittiğinde, anneme adresini vermiş. Bundan bir ay sonra annem hamile olduğunu fark etti."

"Ah, canım." Lena her kelimeye asıldı.

"Jackson sözlerine şöyle devam etti: "Babama mektup yazıp nafaka istemiş ama babam ona para göndermek yerine uçup gelmiş ve onunla evlenmesi için ısrar etmiş."

"Bu çok onurluydu."

"Babam hiç de onurlu biri değildir," diye cevap verdi. "Sonra ne oldu?"

"Annem onunla birlikte Amerika'ya döndü ve birlikte bir hayatı paylaşmak için ellerinden geleni yaptılar ama..." Omuz silkti. "Dediğin gibi, birbirlerine hiç benzemiyorlar."

Lena gözlerini kaçırdı ve iç geçirdi. "Bu çok üzücü."

Ama Jackson'ın işi bitmemişti. "İki yaşına geldiğimde, kendisi için bu kadarını fark etti ve beni burada büyütmek için adaya geri getirdi. Babam da onun gibi bir adam olduğu için ihtiyacı olan her türlü konfora sahip olmasını sağladı." Kırmızı kiremitli çatısıyla arkalarındaki geniş, beyaz badanalı evi kapsayacak şekilde elini salladı.

Lena'nın Martin Maddox hakkındaki düşünceleri bir kademe daha yükseldi.

"On iki yaşımıdayken annem babamı daha iyi tanımam gerektiğine karar verdi ve beni onunla yaşamaya gönderdi."

Jackson'ın sesindeki sertlik Lena'nın kollarını ona dolmasına neden oldu. "Annemi ve tüm arkadaşlarını geride bırakmak senin için zor olmuş olmalı," diye sempati duydu.

"Başlarda zor oldu," diye kabul etti, "ama sandığınızdan daha çok babama benziyorum."

"Sen öyle diyorsan," dedi kuşkuyla.

"Sonunda uyum sağladık. Beni iyi bir özel okula gönderdi, VMI'ya başvurmam için teşvik etti. Sonunda bir Deniz Piyade Subayı oldum, aşık oldum, evlendim ve gerisi tarih oldu."

"Peki hiç boşanmadılar mı?" Lena hâlâ anne babasını düşünerek sordu. "Asla."

Kendini onun hikâyesinin sonuna bıraktı. "Sen ve Colleen bizim kadar mutlu muydunuz?" Naomi'nin itiraf ettiklerine bakılırsa, şüpheleri vardı ama ilk kez sormaya cesaret ediyordu.

"Bebeğim, kendini onunla kıyaslamana hiç gerek yok."

"Biliyorum. Sadece merak ediyorum."

Jackson iç çekti. Alacakaranlıkta bile onu saran kederin yanlış anlaşılması mümkün değildi. "Colleen, Naomi gibi sıcak ve kaygısız bir ruhtu. Beni soğuk olmakla suçlardı. Olumsuzluklara tahammül etmek onun için çok zordu. Hayatımla ilgili her şey ona olumsuz gelirdi; savaş, sürekli uzakta olmam. Bu onu aşağı çekiyordu. Ayakta kalmak için içki içti. Ve sonunda, bu onu öldürdü."

Lena ona, "Jackson, sana asla soğuk demem," diye güvence verdi.

Ona doğru gülümsedi. "Üzerimde belirgin bir buz çözücü etkiniz var," dedi.

"Ve şimdiye kadar olumsuzluklarla başa çıkabileceğimi bilmeliydin."

Yüz yüze oturmaları için vücudunun üst kısmını büktü. Morumsu ışıktaki gözleri ametist taşını andırırken elini kaldırıp kadının yüzünü kavradı. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Bu beni büyüleyen yüzlerce özelliğinden sadece biri. Aslında..." Bir dakika düşündükten sonra elini pantolonunun cebine attı. "Bunu yapmak için mükemmel anı bekliyordum ve biraz daha beklersem benden önce davranacağını biliyorum."

Lena, baş ve işaret parmakları arasında parlayan elmas tektaşına inanamayarak baktı. "Jackson!" diye haykırdı.

"Benimle evlenir misin, Lena?" diye sordu ona dikkatle.

Şaşırmış bir halde aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz. Ve bu sürenin iki haftasında adının Abdul olduğunu sanıyordum."

"Yani bu bir *hayır* mı?" En ufak bir kızgınlık belirtisi göstermeden omuz silktili ve yüzüğü yerine koymaya başladı.

"Bekle! En azından bakamaz mıyım?" Kalbi sevinçle çarpıyordu. Jackson onu tamamen hazırlıksız yakalamayı başarmıştı.

"Gerçekten görebilmen için çok karanlık," diye ısrar etti ama sesinde kahkaha vardı.

"Lütfen!" Şimdi kendini evliliğı düşünürken bulduğuna göre, onları neyin engellediğini anlayamıyordu. Elbette bir kariyer değişikliğinin ortasındaydı ama hapishane dönüşümü hakkında bir kitap yazmaya karar verdiğinden, yeni işi esnekliğe izin veriyordu. Jackson yeni bir siteye, hepsinin sığabileceğı büyüklükte bir eve taşınyordu. Yüzde Beş Ulusu'nun ülke çapında agresif bir şekilde dağıtılması, Ike Calhoun ekip üyelerinin güvenliğini sağlamak için önlem almamış olsa bile misilleme hayaletini olabileceğinden çok daha az korkutucu hale getirdi. Lena Jackson'ın kolunu sıktı. "Sadece hazır değildim. Şimdi hazır olduğumda bana tekrar sor."

"Sana taksam ve sonra sorsam nasıl olur?" Adam kızın sol eline uzandı.

"Dizlerimin üzerine çökерdim ama sonra bir daha kalkamayabilirim."

"Sakın denemeye kalkma," diye uyardı onu, parıldayan yüzük kayarken Dördüncü parmağını soğukkanlılıkla yukarı kaldırdı. "Oh, bayıldım," diye nefes aldı.

Tatlı hava, beklenmedik sürpriz, hayatını ve onunkini sonsuza dek birleştirmek isteyen muhteşem adamın dürüstlüğü - hiç bu kadar sevinçle sarhoş hissetmemişti. "Evet, seninle evleneceğim," diye haykırarak kollarını ona doladı.

Onun kulağına kıkırdadı. "Bu haberden memnun olacak genç bir bayan tanıyorum."

Lena nefesini tuttu ve geri çekildi. "Burada evlenelim!" diye önerdi, Naomi'nin o hafta başında yaptığı şakacı bir öneriyi hatırlatarak.

Jackson kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Ailem burada evlendi. Onların izinden gitmek kötü şans getirmez mi?"

"Saçmalama. Eğer evde evlenirsek, kabus olur. *My Big, Fat Greek Wedding* filmini izledin, değil mi? İnan bana, ailem daha azına razı olmaz." Kafasındaki resimler yüzünden felç olmuş bir halde onun kolunu tuttu. "Jackson, kaçmalıyız."

"Naomi bir hafta daha okulu kaçıramaz," diye belirtti. "Ayrıca, büyük, şişman bir Yunan düğünü fikri hoşuma gidiyor."

Lena inledi. Annesi üç saatlik bir Rum Ortodoks kilisesi ayini ve ardından en az beş çeşit yemekten oluşan gösterişli bir resepsiyon talep ederdi.

ailesine o kadar pahalıya mal olacaktı ki, evlerini ikinci kez ipotek ettirmek zorunda kalacaklardı. Çoktan evlenmiş olarak kapılarına gelmek çok daha kolay olurdu.

Öte yandan, ailesini hayattaki tek kızlarını evlendirmenin mutluluğundan nasıl mahrum bırakabilirdi? Alexa hayatta olsaydı, ailesini seve seve şımartırdı ama o hayatta değildi. En azından Davis bu acı gerçeğin kefaretinin ödemek için hapiste çürüyordu. "Sanırım haklısın," diye iç geçirerek kabul etti.

Jackson onun kederli ifadesine sıırıttı. "Merak etme tatlım. Nikâhtan sağ çıkacaksın. Ve sonra seni bunun gibi başka bir büyüleyici tatile sürükleyeceğim."

Bu düşünce onu hemen teselli etti. "Bu sefer nereye?" "Fransız Rivierası kulağa nasıl geliyor?"

Bu raundu açık ara kazanmıştı. "Sen çok iyi bir adamsın, Jackson."

Marliss Melton tarafından yazılan romanlar

Taskforce Serisi

The Protector (Haziran 2011)

The Guardian (Temmuz 2012)

İnfazcı, 2013'te geliyor:

Görev Gücü, federal binaların bombalanmasının arkasında Batı Virginia'daki bir milisin olduğundan şüphelenince, Özel Ajan Tobias Burke bomba koklayan köpeğiyle birlikte milisin liderini suçlamak için gizli göreve gider. Toby, suçluluğunu kanıtlamak için gereken buysa, hoşnutsuz bir gazi rolünü oynamaya ve eski teğmen Dylan Connelly'yi baştan çıkarmaya hazırdır. Ancak ateşli saçlı Dylan, Toby'nin daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzememektedir. Kararlı, zeki ve son derece savunmasız olan Dylan, Toby'nin içinde ona bedenen ve ruhen sahip olma arzusu uyandırır. Milislere karşı kanıtlar arttıkça Toby, ülkesine sadakat ile Dylan'ın masumiyetini kanıtlamaya çalışmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalır.

On İki Donanma SEAL Ekibi Serisi

Forget Me Not (Aralık,

2004) *In the Dark*

(Haziran, 2005) *Time to*

Run (Şubat, 2006) *Next to*

Die (Ağustos 2007) *Don't*

Let Go (Nisan, 2008) *Too*

Far Gone (Kasım, 2008)

Show No Fear (Eylül, 2009)

Çok Yakında

Long Gone (Novella)

Sıcak Noktalar

Yazar Biyografisi

Marliiss Melton, 7 kitaplık Navy SEALs serisi de dahil olmak üzere dokuz sürükleyici, terörle mücadele/romantik gerilim romanının yazarıdır ve "The Taskforce Series" ile devam etmektedir. Amerika'nın en seçkin savaşçıları ve korkusuz teşkilat kahramanları hakkında gerçekçi ve içten hikayeler kaleme almak için bir asker eşi olarak deneyimlerine ve Özel Harekat ve İstihbarat topluluklarındaki birçok bağlantısına güveniyor. Bir ABD dışişleri subayının kızı olan Melton, denizaşırı çeşitli ülkelerde büyüdü. Mezun olduğu okul olan College of William and Mary'de İngilizce, İspanyolca, ESL ve Dilbilim dersleri vermiştir. Kocasını, küçük kızını ve üniversite çağındaki dört çocuğuyla birlikte Virginia Beach yakınlarında yaşamaktadır. Marliiss'i Facebook'ta "arkadaş" edindiğinizden emin olun! Daha fazla bilgi için www.marlissmelton.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.